

SVETINJA

oktobar, novembar, decembar 2013.

Sadržaj:

1. Svetinja na Nebu	5
2. Nebo na Zemlji	13
3. Žrtve	21
4. Pouke iz Svetinje	29
5. Pomirenje: žrtva za očišćenje	37
6. Dan pomirenja	45
7. Hristos - naša Žrtva	53
8. Hristos - naš Sveštenik	61
9. Predadventni ili istražni sud	69
10. Poslednji Dan pomirenja	77
11. Naša proročka vest	85
12. Kosmički sukob oko Božijeg karaktera	93
13. Opomene iz Svetinje	101

SVETINJA

Autor: Martin Prebster

Broj: 4/2013.

Priprema:

Hrišćanska adventistička crkva, Odeljenje za subotnu školu

www.subotnaskola.org

Prevod: Milan Šušljic

Lektura: Tatjana Samardžija Grek

Izdaje:

TIP Preporod, Beograd

Za izdavača:

Dragan Pejovski,

11000 Beograd, Radoslava Grujića 4

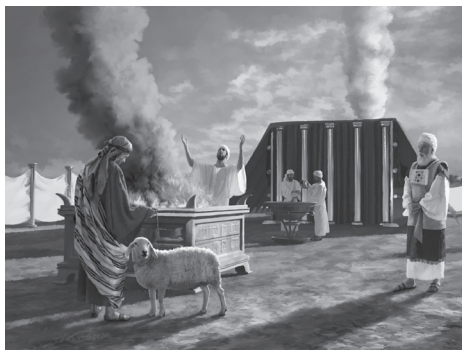
Tabele zalaska Sunca priprema: mr Radomir Grujić

Štampa: Euro Dream, Nova Pazova, 2013.

Tiraž: 1200

UVOD

SLIKA SPASENJA

Nema nikakve sumnje da je najveće otkrivenje Božije ljubavi i karaktera krst na Golgoti, na kome je sam Bog u ličnosti Isusa Hrista prineo Sebe na žrtvu za grehe sveta. Da bi nam pomogao da bolje razumemo šta je značila ta velika žrtva, Bog je odredio da se podigne zemaljska Svetinja kao slikoviti prikaz plana spasenja. Ova zemaljska Svetinja, međutim, bila je samo model nebeske Svetinje, koja predstavlja središte Božijeg prisustva i aktivnosti u svemiru.

Bog je podigao Svetinju na Zemlji kao sredstvo za poučavanje ljudi. Izrailjska Svetinja i njene službe prikazuju važne istine o otkupljenju, o Božijem karakteru, i o konačnom uništenju greha.

Svetinja predstavlja model koji nam pomaže da razumemo Isusa kao našu veliku Žrtvu i našeg Sveštenika. Kada je Jovan Krstitelj rekao svojim učenicima da je Isus „Jagnje Božije koje uze na se grijeha svijeta“ (Jovan 1,29.36), oni su razumeli šta je hteo da kaže jer su poznavali Svetinju. Poslanica Jevrejima zahteva poznavanje pravila starog jevrejskog sveštenstva, tako da su prvobitni čitaoci Poslanice Jevrejima mogli da shvate šta Isus čini za njih na nebesima. Terminologija Svetinje poslužila je da se objave istine o hrišćanskom načinu života. Ukratko, poznavanje sistema Svetinje postalo je temelj za radosnu vest o spasenju u Hristu.

Međutim, tokom hrišćanske istorije poruka Svetinje gotovo je sasvim pala u zaborav. Tek će sredinom devetnaestog veka adventni pokret ponovo ukazati na Božiji plan spasenja u okviru predadventnog suda, i nova svetlost obasjaće istinu o Svetinji.

„Nauka o Svetinji predstavljala je ključ kojim je razjašnjena tajna razočarenja iz 1844. godine. Ona je iznela na videlo zaokruženi sistem istina, povezan i skladan, pokazujući da je Božija ruka usmeravala veliki pokret čekalaca Hristovog drugog dolaska; ona je otkrila i njihovu sadašnju dužnost,

objašnjavajući njihov položaj i delo koje im je povereno.“ (Velika borba, poglavlje 24, str. 346)

Kao ključ celokupnog sistema istine, nauka o Svetinji i Hristovoj svešteničkoj službi ostala je temelj vere adventista sve do danas. U stvari, poruka Svetinje jedinstveno je adventističko učenje. Istovremeno, nijedno drugo učenje adventističkih hrišćana – izuzev, možda, nauke o Suboti – nije se suočilo sa tako mnogo izazova. Hvala Bogu, godinama smo ne samo odoleli svim tim napadima, već i bolje upoznali i shvatili ovu temeljnu istinu, produbivši tako i svoje razumevanje nauke o spasenju.

Elen Vajt preporučuje da nauci o Svetinji posvetimo najveću pažnju, zato što je „Svetinja na Nebu središte Hristovog posredovanja za ljude. Ona je značajna za svako ljudsko biće na zemlji. Ona nam otvara pogled na plan spasenja sve do neposrednog svršetka vremena i ujedno nam otkriva slavni završetak borbe između pravde i greha. Od najveće je važnosti da ove stvari temeljito istražujemo i da budemo spremni da svakome ko nas pita damo odgovor za naše nadanje.“ (Velika borba, pogl. 28, str. 397, 398) Na taj način mi možemo da „u ovom vremenu imamo pravu veru“ i da „zauzmemo položaj koji Bog želi da imamo“. (Isto, str. 397)

Nauka o Svetinji otkriva nam misao Božijeg srca. Proučavajući nauku o Svetinji mi ćemo se približiti Svevišnjem Bogu i ličnosti našeg Spasitelja, i tako uspostaviti dublji, lični odnos sa Njim.

Prema tome, predmet našeg proučavanja u toku ovog tromesečja biće Božija svetinja, njen model na Zemlji i njen original na Nebu.

Martin Prebstle živi u Austriji sa svojom suprugom Marijanom i njihova dva sina Maksom i Jonatanom. On je profesor Jevrejske Biblije na Adventističkom teološkom fakultetu Bogenhofen, u Austriji.

SVETINJA NA NEBU

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Jeremija 23,23.24; Psalam 89,14; Otkrivenje 4.5; Psalam 11,4-7; 5. Mojsijeva 25,1; Jevrejima 8,1.2.

Tekst za pamćenje: „Tada čuj s Neba, iz stana svojega, molbu njihovu i molitvu njihovu, i podaj im pravicu.“ (1. O carevima 8,49)

„Gde Bog živi?“ Ovo bezazleno pitanje šestogodišnjaka može vas prilično zbuniti, zar ne? Ono može pokrenuti i mnogo teža pitanja kao što su: „Ako Bog živi na jednom mestu, kako je moguće da bude na svim mestima istovremeno?“ ili „Da li je Bogu uopšte potrebno mesto za stanovanje?“ ili „Ako Mu nije potrebno, zašto ga onda uopšte ima?“ ili „Ako Mu je zaista potrebno, zašto Mu je potrebno?“

Dobra su to pitanja na koja, uzimajući u obzir koliko malo znamo i koliko ne znamo, nije nimalo lako odgovoriti.

Bilo kako bilo, odgovor možemo dati samo na temelju onoga što znamo. Kao hrišćani, znamo iz Biblije da Bog nastava na Nebu, da aktivno deluje u našu korist tamo gore, i da je središte Njegovog delovanja nebeska Svetinja.

Sveto Pismo je jasno: nebeska Svetinja je stvarno mesto koje nas uči velikim istinama o Božijem karakteru i delovanju. Stoga će se pouka za ovu sedmicu usredsrediti na nebesku Svetinju i delo koje Gospod u njoj obavlja za nas, jer sve što On čini u Svetinji zaista je usmereno na nas i za naše dobro.

Često govorimo da je Bog svuda i na svakom mestu, ili da je „sveprisutan“, što znači da je istovremeno prisutan u celom svemiru. „Jesam li Ja Bog izbliza, govori Gospod, a nijesam Bog izdaleka? Može li se ko sakriti na tajno mjesto da ga Ja ne vidim, govori Gospod; ne ispunjam li Ja Nebo i Zemlju, govori Gospod.“ (Jeremija 23,23.24) I David je shvatio da niko ne može da pobjegne od Gospoda (Psalam 139). Zaista, kao što Pavle tvrdi, Bog je blizu svakome, bar u duhovnom smislu te reči (Dela 17,27.28).

Pored toga što je sveprisutan, Bog je i večno postojeći. Bog nema ni početka ni kraja (Psalam 90,2). On je uvek bio i uvek će biti (Juda 1,25).

Čitajte tekst u 1. O carevima 8,49. i u Psalmu 102,19. Šta nam ti tekstovi govore o mestu Božijeg prebivališta? Kako da razumemo značenje tih tekstova? Možemo li ih uopšte razumeti?

Pismo je puno tekstova koji govore da je Božije boravište na Nebu (1. O carevima 8,30.43.49). Da li to znači da je Bog prisutniji na Nebu nego na nekom drugom mestu? Očigledno je da Bog boravi na Nebu na neki poseban način, da je tamo prisutan u slavi i neokaljanoj svetosti. Božije prisustvo najizrazitije se pokazuje na Nebu.

Međutim, postoji razlika između Božijeg „opšteg prisustva“ i Njegovog „posebnog prisustva“. Bog je u opštem smislu prisutan na svakom mestu; ali, On odlučuje da se otkrije na poseban način na Nebu i, kao što ćemo videti, u nebeskoj Svetinji.

Naravno, moramo da priznamo da smo ograničeni u svom razumevanju Njegove fizičke prirode. On je duh (Jovan 4,24) i kao takav ne može da bude obuhvaćen bilo kakvom strukturom ili dimenzijom (1. O carevima 8,27). Iako je tako, Biblija prikazuje Nebo (Jovan 14,1-3) i nebesku Svetinju kao stvarna mesta (Jevrejima 8,2) u kojima se Bog može videti (Dela 7,55.56; Otkrivenje 4,2.3). Moramo da zaključimo da Bog prihvata da se sretne sa svojim stvorenjima čak i na Nebu i u nebeskoj Svetinji.

Mnogo je toga što teško možemo da zamislimo ili razumemo, poput mesta gde prebiva Bog. Ipak, Biblija kaže da je to mesto stvarno. Kako da naučimo da imamo poverenja u sve što Biblija uči, koliko god da je teško da to razumemo? Zašto je važno za nas da naučimo da imamo poverenja i u one reči Biblije koje ne razumemo?

PRESTONA DVORANA

Čitajte tekstove u Psalmima 47,6-9; 93,1.2; 103,19. Šta nam ovi tekstovi govore o Bogu i Njegovom prestolu?

Nekoliko viđenja o nebeskom prestolu opisano je u Bibliji. Većina opisuje neku vrstu nebeskog skupa sa Bogom kao Carem. Zanimljivo je da se veći deo tih skupova bavi ljudskim problemima, obično predstavljajući Boga kako deluje ili govori u prilog pravednima.

Biblija osim toga prikazuje Boga kao suverena. Na primer, opis Gospoda kao Cara stalna je tema u Psalmima. Bog nije samo Car na Nebu, već je i Car cele Zemlje (Psalam 47,7). On je Car, ali ne samo u budućnosti, već sada i ovde (Psalam 93,2).

Činjenica da je Božiji presto utvrđen na nebesima ima mnogo implikacija. Jedna od njih je da je Bog nezavisan i nad svim u svemiru.

Čitajte tekstove u Psalmu 89,14. i 97,2. Šta nam oni govore o Božijem karakteru i o prirodi Njegove vladavine?

Božija vladavina obuhvata pravednost i pravičnost, ali i ljubav i istinoljubivost. Ovi moralni kvaliteti opisuju način na koji On vlada u ljudskom svetu i naglašavaju Njegov položaj u celom svemiru. On očekuje da ove iste osobine Njegove vladavine i Njegov narod pokaže u svom životu (Mihej 6,8; Isaija 59,14). Naša je sveta prednost da ih pokažemo.

„Kao što kroz poslušnost Njegovim prirodnim zakonima Zemlja treba da proizvede svoja blaga, tako poslušnošću Njegovom moralnom zakonu srca ljudi treba da odražavaju osobine Njegovog karaktera.“ (Temelji srećnog doma, str. 116)

Kako bismo mogli da bolje prikazemo dobrotu, poštenje i pravdu u svetu koji je ispunjen zlom, nepoštenjem i nepravdom? Zašto treba da bude tako?

BOGOSLUŽENJE NA NEBU

Čitajte četvrto i peto poglavlje iz Otkrivenja. Šta nam ta dva poglavlja kažu o Božijem nebeskom prebivalištu? Na koji način se u njima predstavlja i plan spasenja?

Videnje o nebeskoj prestonoj dvorani u stvari je videnje o nebeskoj Svetinji. To postaje očigledno na temelju izraza koji se odnose na jevrejski obredni sistem. Na primer, reči za „vrata“ i za „trubu“ u Otkrivenju 4,1 često se pojavljuju i u Septuaginti – drevnom grčkom prevodu Starog zaveta – i to u vezi sa Svetinjom. Tri draga kamena u Otkrivenju 4,3 deo su naprsnika prvosveštenika. Sedam svećnjaka podsećaju na svećnjake u Solomonovom hramu. Dvadeset i četiri starešine podsećaju na dvadeset i četiri reda sveštenika koji su se tokom godine smenjivali na službi u Hramu, i na molitve prinesene u zlatnim posudama za „tamjan“ (Psalam 141,2). Svi ovi stihovi podsećaju na starozavetno bogosluženje u zemaljskoj Svetinji.

Konačno, zaklano Jagnje iz petog poglavlja Otkrivenja ukazuje, naravno, na Hristovu žrtvenu smrt. Hristos, Jagnje, jedini je Posrednik spasenja koje dolazi od Boga; On je proglašen dostojnim jer je pobedio (Otkrivenje 5,5), jer se žrtvovao (Otkrivenje 5,9.12) jer je Bog po svojoj prirodi (Otkrivenje 5,13.14).

„Hristos je uzeo na sebe ljudsku prirodu, položio je svoj život na žrtvu da bi čovek učestvujući u Božijoj prirodi mogao dobiti večni život.“ (Odabrana svedočanstva, 3. sveska, str. 141)

Ono što vidimo u ova dva poglavlja usmerena na Božiji presto, predstavlja opis Božijeg dela spasavanja ljudskog roda. Osim toga, vidimo gde se Božije delo predstavlja drugim inteligentnim bićima na Nebu, što je jedna od glavnih tema u velikom sukobu između Hrista i sotone.

Setite se da je Hristos, i sam Bog, uzeo na Sebe ljudsku prirodu i umro kao vaš Zamenik, tako da sva zla koja ste učinili i za koja biste morali da budete kažnjeni padnu na Njega umesto na vas. Zašto bi trebalo da vas ova istina pokrene u svemu što činite?

Čitajte tekst u Psalmu 11,4-7. i u Avakumu 2,20. Šta Bog još čini u svom nebeskom Hramu i zašto je važno da i mi to znamo?

Mnogi Psalmi otkrivaju da Bog nije ravnodušan prema potrebama pravednih i prema nepravdama s kojima se često suočavaju. On deluje i rešava slučajeve koji vane za pravdom. On će opravdati pravednog i osuditi krivca, kao što bi to učinio svaki pravedni sudija (5. Mojsijeva 25,1).

Kada Bog sudi, Njegova prestona dvorana postaje sudska dvorana, dok nebeski presto postaje sudijska stolica. Onaj koji sedi na prestolu predstavlja sudiju (videti Psalm 9,4-8), što je dobro poznat prizor na Bliskom istoku, gde je vladar često bio i sudija.

Božiji sud obuhvata i bezakonike i pravednike. Dok bezakonici dobijaju kaznu, sličnu onoj koju su dobili gradovi Sodom i Gomor, poštenu „će gledati Njegovo lice“ (Psalam 11,6.7). Klasična kombinacija prestone i sudske dvorane sreće se u Danilu 7,9-14. Ovaj značajan tekst biće predmet kasnijeg proučavanja. I tu se suđenje završava dvema presudama: oslobođenjem svetih i osudom Božijih neprijatelja.

U Knjizi proroka Avakuma, na prorokovo pitanje Bogu zašto ćuti na nepravde (Avakum 1) Bog odgovara da će sigurno suditi (Avakum 2,1-5). Dok idoli nemaju „duha“ ili „daha“ (Avakum 2,19), Bog Stvoritelj je na prestolu u svom Hramu, nebeskoj Svetinji, spreman da sudi.

Proročki poziv glasi: „Ćuti pred Njim sva zemljo!“ (Avakum 2,20) Ponašanje prikladno u odnosu prema Bogu koji vlada i sudi jeste tišina puna strahopoštovanja i pobožnosti.

Mesto na kom Bog pokazuje svoje naročito prisustvo i na kom Ga slave sva nebeska bića jeste ono isto mesto gde On obavlja svoje pravedno suđenje – nebeska Svetinja. Bog je pravedan, i na sva svoja pitanja o pravdi naći ćemo odgovor u vreme koje će odrediti Bog, a ne mi.

Koliko god da vičemo i da tražimo pravdu, nemamo tako često priliku da odmah doživimo njeno izvršenje. Zašto se onda moramo osloniti na Božiju pravdu? Bez tog obećanja, kakvu nadu bismo uopšte imali?

Čitajte tekst u Jevrejima 8,1.2. Šta Hristos čini pred Božijim prestolom?

Poslanica Jevrejima tvrdi da Hristos služi u nebeskoj Svetinji kao naš Prvosveštenik. Njegov rad je usredsređen na naše spasenje jer se pokazuje „pred licem Božijim za nas“. (Jevrejima 9,24) On saoseća sa nama, uverava nas da nećemo biti odbačeni, već ćemo dobiti milost i blagodat (Jevrejima 4,15.16) zahvaljujući onome što je On učinio za nas. Kao i u zemaljskoj Svetinji, i u nebeskoj se odvija „pomirenje“ grešnika sa Bogom (Jevrejima 2,17). Isus koji je umro za nas sada služi na Nebu „za nas“.

Čitajte tekst u Otkrivenju 1,12-20; 11,19; 15,5-8. Koje opise Svetinje srećemo u tim tekstovima?

Tekstovi koje smo pročitali samo su neki od onih u kojima se pojavljuje opis Svetinje ili službi u njoj. U stvari, većina glavnih delova Otkrivenja započinje prizorom u Svetinji ili ga bar sadrži.

Prvi uvodni prizor prikazuje Hrista odevenog kao Prvosveštenika kako hoda između sedam svećnjaka (Otkrivenje 1,12-20). Drugi prikazuje nebesku prestonu dvoranu, navodeći široku lepezu pojmova povezanih sa Svetinjom: presto, žišci, more, zaklano jagnje, krv, zlatne posude za tamjan (4. i 5. poglavlje Otkrivenja). Treći prizor opisuje svagdašnju službu posredovanja u okviru prvog odeljenja nebeske Svetinje (Otkrivenje 8,2-6). Četvrti i najvažniji prizor omogućuje nam pogled u drugo odeljenje Svetinje (Otkrivenje 11,19). Peti prizor prikazuje celu nebesku Svetinju (Otkrivenje 15,5-8). Šesti prizor je jedinstven po tome što ne sadrži nikakvo izričito pozivanje na Svetinju, verovatno kako bi pokazao da je Hristovo delo u njemu završeno (Otkrivenje 19,1-10). Završni prizor opisuje slavni sveti grad na Zemlji, koji kao „skinija“ ili „šator“ „silazi s Neba“ (Otkrivenje 21,1-8).

Pažljivo proučavanje ovih prizora otkriva da su međusobno povezani, prikazujući postepeno napredovanje procesa spasenja koje je Bog omogućio: od Hrista na Zemlji do Njegove nebeske službe u prvom i u drugom odeljenju Svetinje, i Njegove prvosveštenečke službe i konačno do Svetinje na Novoj Zemlji.

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Pavle je video Nebo, i najbolje što je mogao da učini govoreći o nebeskoj slavi bilo je da ne pokuša da je opisuje. Umesto toga, on nam kaže da oko nije videlo ni uho nije čulo, niti u srce čoveku došlo ono što Bog priprema onima koji Ga vole. Prema tome, koliko god da napregnute svoju maštu, koliko god sposobnosti da uložite kako biste otkrili i razmotrili veličinu večne slave, ipak vaša ograničena čula, slaba i iscrpljena od napora, neće moći da je shvate jer će se pred vama i dalje pružati beskraj. Kroz celu večnost sagledavaćemo slavu Božiju i otkrivati dragocena blaga Božije reči.“ (Elen Vajt, The SDA Bible Commentary, sv. 6, str. 1107)

„Mesto prebivanja Cara nad carevima, gde mu hiljade služe, a deset hiljada po deset hiljada stoje pred njim (Danilo 7,10), nebeski Hram, pun slave večnoga prestola, gde serafimi, Njegovi svetli čuvari, pokrivaju svoje lice kada se klanjaju, mogao je samo u slabome odsjaju svoje veličine i slave da se otkrije u najveličanstvenijoj građevini koju su ikada podigle ljudske ruke. Ipak su putem zemaljske Svetinje i njene službe propovedane velike istine o nebeskoj Svetinji i o velikom delu koje se onde vrši za spasenje čoveka.“ (Velika borba, pogl. 23, str. 339)

PITANJA ZA DISKUSIJU:

1. Pročitajte još jednom poslednji navod Duha proroštva. Šta Elen Vajt misli kada kaže da su mnoge „velike istine“ o našem spasenju objavljivane putem zemaljske Svetinje i njenih službi? Koje su te istine i zašto su tako važne?
2. Šta znači kada se kaže da Bog „stanuje“ na Nebu? Kako razumete tu misao?
3. Pouka za ovu sedmicu naglasila je misao da svemir posmatra sa zanimanjem delo koje Bog obavlja u korist ljudskog roda. Zašto je upravo to ključna misao koju treba shvatiti? Kako nam ta misao pomaže da razumemo veliku borbu i mesto koje ona ima u planu spasenja? Šta nam to govori o Božijem karakteru, kada svoje puteve prepušta na uvid stvorenim bićima?

NEBO NA ZEMLJI

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Mojsijeva 1,31-2,3; 2. Mojsijeva 39,32.43; 25,9; Jevrejima 8,5; Jovan 2,19-21; 1. Korinćanima 3,16.17; Otkrivenje 21,1-22.

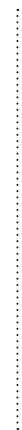
Tekst za pamćenje: „Koji služe obličju i sjenu nebeskijeh stvari, kao što bi rečeno Mojsiju kad šćaše skiniju da načini: Gledaj, reče, da načiniš sve po prilici koja ti je pokazana na gori.“ (Jevrejima 8,5)

Iako je Svetinja na Nebu veliki original, mesto gde sam Bog služi „za nas“, Gospod je istine o toj Svetinji na razne načine prikazao nama koji živimo na Zemlji.

Bog je stvorio vrt u Edemu kao simbol Svetinje. Nebeska Svetinja i Njegova uloga u procesu spasenja predstavljeni su zemaljskom Svetinjom i opštom strukturom izrailjskog hrama.

Bez sumnje, u Isusu Hristu se pokazao hram u ljudskom obliku. I konačno, nebeski Hram će se spustiti na obnovljenu Zemlju.

Kao što ćemo videti, Bog je otkrivao istinu koristeći pojmove povezane sa nebeskom Svetinjom. U toku ove sedmice proučavaćemo neke od ovih pojmova.

PRVA „SVETINJA“ NA ZEMLJI

Proučavaoci Biblije zapazili su da mnoge karakteristike edemskog vrta odgovaraju kasnijim svetinjama u Izraelju, što ukazuje na to da je Edem bio prvi simbol „svetinje“ na Zemlji. Da navedemo neke paralele između Edema i kasnijih svetinja:

1. Na kraju izveštaja o stvaranju i izveštaja koji opisuje izgradnju svetinja u pustinji, pojavljuju se ista tri elementa – potvrda, dovršenje i blagoslov – izražena istim ključnim rečima (Uporedite izraze „sve“, „dovrši“ i „blagoslovi“ u 1. Mojsijevoj 1,31-2,3. sa izrazima u 2. Mojsijevoj 39,32.43; 40,33).

2. Isto onako kao što je Bog „išao“ po vrtu (1. Mojsijeva 3,8), tako je bio i usred svoga naroda u Svetinji (2. Samuilova 7,6,7).

3. Trebalo je da Adam „radi“ i da „čuva“ edemski vrt (1. Mojsijeva 2,15). Ista dva glagola upotrebljavaju se za službu Levita u Šatoru od sastanka (4. Mojsijeva 3,7,8).

4. Edem kao simbol pojavljuje se u celokupnoj Svetinji (2. Mojsijeva 25,31-36; 1. O carevima 6,18).

5. Heruvimi su čuvali Vrt (1. Mojsijeva 3,24); dva heruvima su bila postavljena u Svetinji nad svetinjama (2. Mojsijeva 25,18-22).

6. Isto onako kao što je stvaranje trajalo šest dana i svaki dan bio započeo rečima „I reče Bog“, kao što je posle šest dana stvaranja bila ustanovljena Subota, tako se i šest puta ponavljaju reči „I Gospod reče Mojsiju“ u uputstvima koja su se ticala Svetinje (2. Mojsijeva 25,1; 30,11.17.22.34; 31,1). Posle njih dolazi sedmi deo koji se odnosi na Subotu (2. Mojsijeva 31,12-17).

7. Svetinja je bila dovršena prvoga dana prvoga meseca (2. Mojsijeva 40,17), na jevrejsku Novu godinu, što podseća na dovršenje sveta prilikom stvaranja.

Drugo poglavlje 1. Mojsijeve nije ni moralo da naglašava ove paralele jer su ih stari Jevreji razumeli. Na primer, jedan jevrejski pisac iz drugog veka pre Hrista ističe: „Edemski je vrt bio svetinja nad svetinjama i Gospodnje boravište.“

Edemski vrt je nazvan i „Božijim vrtom“ (Isaija 51,3; Jezekilj 28,13; 31,9). On je bio Božije boravište na Zemlji, mesto na kom su se naši praroditelji klanjali Bogu i družili se s Njime. Prema tome, najveći gubitak koji su Adam i Eva doživeli posle pada u greh nije bilo njihovo proterivanje iz Vrta, već gubitak prilike da borave u Božijoj neposrednoj blizini.

Na šta vas podseća reč „svetinja“? Na koje predmete pomišljate kad razmišljate o Svetinji? Kako vam razumevanje različitih svetinja kroz istoriju pomaže da shvatite šta znači Svetinja?

Čitajte tekstove u 2. Mojsijevoj 25,9.40 i Jevrejima 8,5; 9,23.24. Kako se odnose zemaljska i nebeska Svetinja?

Biblija jasno objavljuje da Mojsije nije izmislio Svetinju – Šator od sa-
stanka, već ga je načinio u skladu sa Božijim odredbama dobijenim na gori
(2. Mojsijeva 26,30; 27,8; 4. Mojsijeva 8,4). Zemaljska svetinja morala je biti
načinjena prema „uzoru“ (2. Mojsijeva 25,9.40). Jevrejska reč za „uzor“ (tabnit)
označava preslikavanje sa uzora na kopiju; stoga možemo da zaključimo da
je Mojsije video neku vrstu umanjenog modela koji je predstavljao nebesku
Svetinju i da mu je taj model poslužio kao uzor za zemaljsku Svetinju.

Prema tome, nebeski Hram je original, polazni model izrailske svetinje.
Osim toga, očigledno je da ne možemo izjednačiti nebesku Svetinju sa samim
Nebom. Nebeski Hram se nalazi na Nebu (Otkrivenje 11,19; 14,17; 15,5) i Nebo
ga obuhvata. Ova dva pojma nisu sinonimi.

Poslanica Jevrejima objašnjava nedvosmisleno da je nebeska Svetinja stvar-
na. Svetinja na Nebu se zove i „istinita Skinija“ (Jevrejima 8,2), ali i „bolja
i savršenija Skinija“ (Jevrejima 9,11), dok je zemaljska samo „obličje i sjen“
nebeskoga (Jevrejima 8,5). Pošto je senka uvek samo slika nečeg stvarnoga,
i to nesavršena i bleđa, zemaljska Svetinja je dakle samo predstava nebeske.
Međutim, bez obzira na svoju ograničenost, zemaljska Svetinja odražava
stvarnost nebeske na nekoliko važnih načina.

Odnos između ove dve Svetinje naziva se „tipologijom“. Tipologija je od
Boga određena simbolika sa proročkim sadržajem koja obuhvata dve srodne
istorijske činjenice, osobe, predmete ili pojave, od kojih je jedna „tip“ (original),
a druga „antitip“ (kopija). Pošto se sličnost prenosi sa originala na kopiju, u
Poslanici Jevrejima vidimo da se nebeski model koji je Mojsije video naziva
„uzorom“, odnosno tipom (Jevrejima 8,5), dok se zemaljska Svetinja opisuje kao
„prilika“ prave, odnosno njen antitip ili kopija (Jevrejima 9,24). Ova činjenica
predstavlja novi dokaz da je nebeska Svetinja postojala pre zemaljske. Mi se
zato kao Crkva nalazimo na čvrstom biblijskom tlu kada naglašavamo fizičku
stvarnost nebeske Svetinje.

ISUS KAO SVETINJA

Čitajte tekst u Jovanu 2,19-21. Zašto je Isusovo telo upoređeno sa hramom? Videti i Jovan 1,14.

Jednu od tema Jevanđelja po Jovanu predstavlja naglašavanje da nam je sa Isusom došao i „bolji“ Hram. Simbolika svetinje se javlja već u Jovanu 1,14. Isus Hristos je Reč koja „boravi“ među ljudima; oni mogu da vide Njegovu „slavu“. Grčka reč koja se prevodi kao „boravi“ (skeneo) samo je glagolski oblik grčke imenice „svetinja“, tj. šator (skene); prema tome, „useli se u nas“ iz 14. stiha doslovno možemo prevesti kao „razape šator među nama“. U tom značenju, reč „slava“ podseća na Božiju slavu koja je ispunjavala i Svetinju u pustinji (2. Mojsijeva 40,34.35) i Solomunov hram prilikom posvećenja (2. Dnevnika 7,1-3). Prema tome, kada se Hristos pojavio na Zemlji kao čovek, ispunio je Božije obećanje o hramu putem kog će boraviti među ljudima.

Kao što gornji tekst pokazuje, Isus je predstavio Sebe kao hram, najavljujući time i kraj važnosti zemaljskog Hrama posle svoje smrti (Jovan 2,19-21; Matej 27,51). Kada je Isus rekao da je Hleb života (Jovan 6,35) i da je Videlo svetu (Jovan 8,12), možda je ukazivao ne samo na manu već i na sto sa postavljenim hlebovima i na svećnjak, predmete u zemaljskoj Svetinji. Izričito pozivanje na Svetinju označava Isusa kao „Jagnje Božije“ koje će poneti na Sebi grehe sveta (Jovan 1,29).

„Svi koji su obavljali službu povezanu sa Svetinjom neprestano su dobijali pouke o Hristovom posredovanju u korist ljudskog roda. Ta služba je imala za cilj da u svakom srcu probudi ljubav prema Božijem zakonu, koji je zakon Njegovog carstva. Prinesena žrtva trebalo je da bude praktičan primer Božije ljubavi pokazane preko Hrista – te napaćene i umiruće Žrtve, Nevinoga koji je postao greh nas radi uzevši na Sebe greh za koji je čovek kriv.“ (Odabrana svedočanstva, sv. 1, str. 233)

Zbog naše grešne prirode tako nam je lako da pomislimo da se Bog ljuti na nas. Kako nam otkrivenje Božije ljubavi u životu i smrti Isusa Hrista pomaže da uvidimo da nas Bog voli uprkos našim greškama? Na koji način to shvatanje treba da nas ohrabri da postignemo pobjedu nad sobom?

CRKVA KAO SVETINJA

Posle Hristovog vaznesenja na Nebo i svečanog uvođenja u službu Prvosveštenika u nebeskoj Svetinji, hram na Zemlji više nije imao nikakvu stvarnu svrhu u planu spasenja (Videti Matej 27,50.51). Međutim, Bog i dalje želi da stanuje usred svog naroda na Zemlji, što je sada moguće preko Svetoga Duha. Apostoli se služe simbolikom hrama da bi objasnili ovu istinu.

Čitajte tekstove u 1. Korinćanima 3,16.17; 6,19.20; 2. Korinćanima 6,16; Efescima 2,19-22. Pronađite simbole koji upućuju na Svetinju. Koju istinu nam Biblija ovde naglašava?

Pavle se u 1. Korinćanima 3,16.17 obraća Crkvi kao zajednici vernika, i iznosi, služeći se simbolikom hrama, načela Božijeg vlasništva (1. Korinćanima 3,16) i svetosti (1. Korinćanima 3,17). Pavle primenjuje ova ista načela (1. Korinćanima 6,19.20) i na pojedinačne vernike. Kao Božiji hram, vernik predstavlja svetu građevinu i zato je kao takav dužan Bogu da živi svetim životom. Pavle se služi simbolom hrama da bi još više naglasio svoj poziv na čist i svet život, što se u ovom okviru izjednačuje sa polnom čistotom i pobedom nad nemoralom (1. Korinćanima 6,15-18). Zadnji tekst gde se Pavle poziva na Crkvu kao na Božiju svetinju uklapa se u ovaj sistem. Nema zajednice između vernika i nevernika (2. Korinćanima 6,14 – 7,1) jer se Crkva nalazi u zavetnom odnosu sa Bogom, zbog čega pripada samo Bogu (2. Korinćanima 6,18).

U isto vreme, Crkva nije samo Božiji hram, već i sveto sveštenstvo (1. Petrova 2,5.9). Nema nikakve sumnje da su sa takvim prednostima povezane i važne odgovornosti. Koliko je značajno da predamo svoj život u veri i poslušnosti Gospodu koji nam je tako mnogo dao i koji, upravo zato, mnogo i traži od nas!

Mi se spasavamo Hristovom pravednošću, koja nas potpuno pokriva. Međutim, upravo zbog onoga što smo u Hristu dobili blagodaću, šta Gospod traži od nas zauzvat? I, što je još važnije, kako da na najbolji način učinimo upravo ono što On traži od nas?

NOVO STVORENJE

Čitajte tekst u Otkrivenju 7,15-17. Gde se nalaze otkupljeni i kako ih ovaj tekst opisuje?

Ovi tekstovi opisuju otkupljene kao careve i sveštenike koji služe u Božijoj palati, u hramu (Otkrivenje 1,6; 5,10; 20,6). Obećanje da će „Onaj koji sjedi na prijestolu raširiti svoj šator nad njima“ (Otkrivenje 7,15, jevrejski original), poziva se na Božije prisustvo u Svetinji u pustinji, gde je On stanovao sa starim Izrailjem kao njegov Vođa. Na Novoj Zemlji, Svetinja još jednom postaje savršeno mesto za uspostavljanje međusobnih odnosa, mesto na kom će se sretati Bog i otkupljeni ljudi. Ono osigurava zaklon, zaštitu i konačno ispunjenje života u prisustvu Boga i Hrista Njegovoga. Onaj koji je nekada „raširio šator“ među ljudima (Jovan 1,14) sada širi svoj šator nad svojim svetima tako da i oni mogu da budu u Njegovom šatoru.

Čitajte tekst u Otkrivenju 21,1-22. Kako se opisuje Novi Jerusalim? Koju paralelu između Svetog grada i Svetinje nalazite u ovom tekstovima?

Jovan ne vidi hram u Novom Jerusalimu (Otkrivenje 21,22), ali to ne znači da uopšte nema hrama. Umesto toga, sam Novi Jerusalim je hram i „skinija Božija“ (Otkrivenje 21,3). U Novom Jerusalimu pominje se nekoliko elemenata vezanih za Svetinju: on je „svet“ i nebeskog porekla (Otkrivenje 21,2,10); ima isti kubični oblik kao i Svetinja nad svetinjama (Otkrivenje 21,16; 1. O carevima 6,10); kao što „ništa nečisto“ ne sme da uđe u hram, tako neće ni u grad (Otkrivenje 21,27); što je najvažnije, Bog je prisutan u njemu. U Božijoj Svetinji možemo da živimo s Njime u najbliskijem odnosu (Otkrivenje 21,3,7). Upravo je to cilj spasenja.

Cela večnost u neposrednoj blizini Boga! Zašto je onda tako bitno za nas da hodimo već sada, kao što Duh proroštva stalno ponavlja, „u tesnom zajedništvu sa Bogom“?

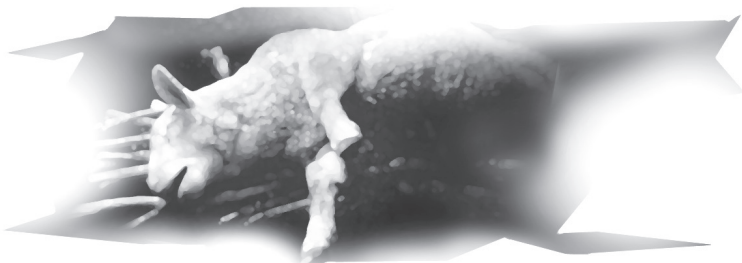
ZA DALJE PROUČAVANJE

„Iz straha da svoje buduće naledstvo ne shvate suviše materijalno, mnogi simbolički tumače upravo one istine koje nas upućuju da ovo nasledstvo smatramo svojom pravom domovinom. Hristos je uveravao svoje učenike da On ide da pripremi stanove u Očevoj kući. Oni koji prihvate učenja Božije reči neće biti u pogledu nebeske domovine sasvim u neznanju. Pa ipak, što oko ne vidje, i uho ne ču, i u srce čovjeku ne dođe, ono ugotovi Bog onima koji ga ljube.“ (1. Korinćanima 2,9) Ljudskom jeziku je nemoguće da opiše nagradu pravednika. To će biti moguće samo onima koji je budu videli. Nijedan ograničen razum nije u stanju da shvati slavu Božijeg Raja.“ (Velika borba, pogl. 42, str. 544)

PITANJA ZA DISKUSIJU:

- 1. Zašto mislite da je važno za nas da razumemo da je Božija nebeska Svetinja stvarno mesto? Zašto moramo da budemo pažljivi da zemaljsku i nebesku Svetinju ne poredimo suviše detaljno?**
- 2. Razmislite u razredu o Crkvi kao Svetinji. Kako da razumemo tu istinu? Kako bismo mi kao Crkva mogli da bolje ostvarimo to ključno učenje?**
- 3. „Ne znate li da ste vi crkva Božija, i Duh Božiji živi u vama? Ako pokvari ko Crkvu Božiju, pokvariće njega Bog: jer je Crkva Božija sveta, a to ste vi.“ (1. Korinćanima 3,16.17) Čemu nas uče ovi tekstovi i kako bismo mogli da primenimo njihova učenja na svoj način života?**
- 4. Razmišljajte malo više o ideji po kojoj smo mi sad sveštenici i da ćemo imati tu dužnost i posle Drugog Hristovog dolaska. Šta ta dužnost podrazumeva sad, a šta posle Hristovog dolaska? Kako nam čak i sama reč sveštenici pokazuje koliko je Svetinja značajna u planu spasenja?**

ŽRTVE

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 1. Mojsijeva 3,9-21; 2. Mojsijeva 12,21-27; 3. Mojsijeva 2,1-3; 1. Mojsijeva 22,1-19; 3. Mojsijeva 17,10.11; Filibljanima 4,18.

Tekst za pamćenje: „Molim vas dakle, braćo, milosti Božije radi, da date tjelesa svoja u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu; to da bude vaše duhovno bogomoljstvo.“ (Rimljanima 12,1)

Središnji pojam Jevanđelja jeste pojam žrtve. Jezik Biblije samom rečju za „žrtvu“ često obuhvata i ideju približavanja ili donošenja nečega Bogu. Osnovno značenje jevrejske reči za prinos ili žrtvu opisuje delo približavanja, delo iznošenja nečega pred Boga. Odgovarajuća reč na grčkom jeziku označava „dar“ i opisuje prinošenje žrtve.

U toku ove sedmice proučavaćemo neke žrtve koje su vernici prinosili Bogu. Otkrićemo da je Bog oduvek pozivao na žrtvu, i da to i danas čini.

Naravno, najvažnije od svega jeste to da se Bog postarao za konačnu žrtvu, žrtvu koju je Nebo prinelo u ličnosti Isusa Hrista na krstu.

Su

Proučiti
celu pouku

Čitajte tekst u 1. Mojsijevoj 3,9-21. Kako je Bog odgovorio na greh Adama i Eve?

Adam i Eva su živeli u savršenom svetu, u vrtu koji je ličio na svetinju, a Bog im je omogućio da se licem u lice sastaju sa svojim Stvoriteljem. Njihov prvi greh stvorio je skoro nepremostiv jaz između njih i Boga. Međutim, Bog je već bio odlučio kako da se suoči s takvim zidom nepoverenja: čak i pre nego što im je bila izrečena bilo kakva kazna, On im je dao nadu u Spasitelja (1. Mojsijeva 3,15).

„Adam i Eva su stajali pred Bogom kao zločinci, očekujući presudu zbog prestupa koji su učinili. Ali, pre nego što će čuti za trnje i korov, za žalosti i brige koje će im pripasti u deo i za prah u koji će se vratiti, čuli su reči koje su ih nadahnjivale nadom. Iako će morati da stradaju (...) mogli su da gledaju napred prema konačnoj pobedi.“ (Elen Vajt, That I May Know Him, str. 16)

Gospod im je pokazao temelj te pobede time što im je, neposredno posle izricanja osude, načinio odeću od kože da pokrije njihovu golotinju i sramotu. Iako to nije rečeno, izgleda logično da je neka nevina životinja morala da umre zbog toga, i možda bi i to trebalo da shvatimo kao prinošenje neke vrste žrtve (1. Mojsijeva 3,21).

Činjenica da se sam Bog postarao za odeću krivaca, može se shvatiti kao simboličko delo. Isto onako kao što su žrtve u Svetinji u pustinji omogućavale Božijem narodu da uspostavi poseban odnos sa Bogom, tako je i ovo odevanje u Edemu uverilo krivce da je Bog na njihovoj strani i da im je naklonjen.

Tako su žrtve od najranijih dana ljudske istorije govorile da grešni čovek može da ostvari jedinstvo sa Bogom, ali samo preko Isusove smrti, simbolički predstavljene tim žrtvama.

Pročitajte ponovo tekst u 1. Mojsijevoj 3,9-21. Šta vam govori činjenica da je Bog, pre nego što je izgovorio reči osude grešnom paru, izrekao obećanje o „konačnoj pobedi“? Šta nam to govori o Božijem držanju prema nama čak i u našem grešnom stanju?

VRSTE ŽRTAVA

U starozavetna vremena vernici su mogli da prinesu žrtvu u raznim prilikama i iz različitih ličnih razloga. Mogli su da „prinesu“ Gospodu čiste životinje, žitarice, piće i drugo. Životinjske žrtve najstariji su deo službe u Svetinji, koji, zajedno sa svešteničkom službom, predstavlja srž izrailjskog bogoslužjenja. Verski život bez žrtve nije se mogao ni zamisliti.

Koje vrste žrtava su opisane u sledećim tekstovima? 2. Mojsijeva 12,21-27; 3. Mojsijeva 2,1-3; 2. Mojsijeva 25,2-7; 3. Mojsijeva 4,27-31.

Bog je uspostavio sistem prinošenja žrtava tako da vernici mogu da uspostave bliski odnos s Njime. Upravo zato su se žrtve i mogle prinositi u raznim okolnostima i prilikama: iz zahvalnosti, kao izraz radosti ili slavljenja, kao dar, kao molba za oprostjenje, kao izraz pokajanja, simbol posvećenja ili nadoknada.

Među najvažnije vrste žrtava brojale su se žrtve paljenice (3. Mojsijeva 1), žrtve u žitaricama (3. Mojsijeva 2), žrtve zahvalne (3. Mojsijeva 3), žrtve za greh ili očišćenje (3. Mojsijeva 4), žrtve za prestup (3. Mojsijeva 5,14-6,7). Prve tri vrste žrtava bile su dobrovoljne, što je trebalo da podseti grešnika – i nas – da na kraju sve što jesmo i sve što imamo pripada Bogu. Žrtva paljenica simbolički je predstavljala potpuno posvećenje onoga koji prinosi žrtvu. Žrtve u žitaricama simbolički su predstavljale posvećivanje svih materijalnih dobara Bogu, bez obzira da li se radi o hrani, životinjama ili nečemu drugome. Zahvalne žrtve bile su jedine žrtve čiji je deo prinosilac dobijao za svoju ličnu upotrebu.

Poslednje dve vrste žrtava bile su obavezne. One su podsećale narod da zla dela imaju svoje posledice i da se ta zla dela mogu ispraviti. Žrtve za greh ili žrtve za očišćenje prinosile su se zbog obredne nečistote ili kada bi čovek uvideo svoju moralnu ukaljanost zbog greha.

Žrtve su se prinosile u veoma različite svrhe, što pokazuje da sve vidove života treba da stavimo pod Božiju upravu. Kako da naučite da predate Bogu sve što imate, ali i samoga sebe? Šta se događa kada to ne učinite?

ŽRTVA NA BRDU MORIJI

Čitajte tekst u 1. Mojsijevoj 22,1-19. Šta je Avram iz ovog događaja naučio o žrtvama?

Sa kojom namerom je Bog stavio Avramovu veru na ovako neverovatnu probu? Avramov život sa Bogom uvek je bio praćen obećanjima: obećanjem o zemlji, o potomcima, o blagoslovima, o sinu, o tome da će se Gospod postarati i za Ismaila. Avram je prinosio žrtve, ali se to uvek događalo u svetlosti nekog obećanja. Međutim, u događaju koji je opisan u 1. Mojsijevoj 22 Avram nije dobio nikakvo Božije obećanje; umesto toga, bilo mu je rečeno da žrtvuje ispunjenje obećanja, svoga sina. Odlučivši da ispuni Božiji zahtev, Avram je pokazao da mu je Bog važniji od svega.

„Da bi Avramu zauvek objasnio suštinu Jevanđelja, ali i da bi okušao njegovu veru, Bog mu je zapovedio da žrtvuje svoga sina. Agonija kroz koju je prolazio u toku mračnih dana svoga strašnog iskušenja bila je dozvoljena da bi utemeljen na ličnom iskustvu shvatio bar nešto od veličine žrtve koju je beskrajni Bog prineo za čovekovo otkupljenje. Nijedna druga proba ne bi Avramu nanela takve duševne muke kao zahtev da žrtvuje svoga sina. Bog je dao svoga Sina da prođe kroz agoniju smrti i sramote.“ (Stvaranje, patrijarsi i proroci, str. 134)

Što se tiče žrtava, Avram je shvatao dva važna načela. Prvo, niko osim Boga ne može prineti istinsku žrtvu kao sredstvo spasenja. Upravo je Bog Onaj koji će se postarati i koji se mora postarati. Avram je ovekovečio ovo načelo kada je to mesto nazvao „Gospod će se postarati“ – Jahve jire. Drugo, prinesena žrtva ima zameničku ulogu; ta je žrtva spasla Isakov život (1. Mojsijeva 22,13). Ta životinja za koju se Bog postarao simbolički je predstavljala Božije Jagnje, Isusa Hrista, na kog je Bog stavio „bezakonja svih nas“ (Isaija 53,6,7; Dela 8,32).

Kako nas zadivljuje Avraamovo predanje Bogu! Ko može da shvati šta je to iskustvo predstavljalo za Avrama? Setite se kada ste poslednji put morali da delujete u veri i da učinite nešto što vam je pričinjavalo mnogo briga? Šta ste naučili iz tog iskustva i koliko vam je ta pouka bila značajna?

Čitajte tekst u 3. Mojsijevoj 17,10.11. Koju ulogu je Bog namenio krvi?

Tekst u kom Bog traži od Izrailjaca da ne jedu krvi navodi i zanimljiv razlog za tu zabranu. Krv je isto što i život, a Bog je učinio da krv žrtava bude otkupnina za ljudski život. Jedan život, predstavljen krvlju, otkupljuje drugi život. Načelo zamene, koje je postalo očigledno na brdu Moriji kada je Avram doneo krv ovna u zamenu za krv svoga sina, čvrsto je ukorenjeno u zahtevima Božijih zakona datih starom Izrailju.

Kao i u 1. Mojsijevoj 22, Bog pokazuje da jedino On može da osigura sredstvo za pomirenje; na jevrejskom jeziku naglašena je reč „ja“: „Ja sam vam je odredio“. (3. Mojsijeva 17,11) Mi se ne možemo postarati za svoj otkup. Bog nam ga mora obezbediti.

Ova zamisao jedinstvena je u odnosu na shvatanja svih drugih religija koje prinose žrtve. U Bibliji, nije čovek taj koji se približava Bogu i koji zna kako da Ga umilostivi; naprotiv, sam Bog osigurava način na koji se neko može pojaviti u Njegovom svetom prisustvu. U Hristu On sam osigurava i krv za otkupninu.

Čitajte tekst u 1. Samuilovoj 15,22. i u Miheju 6,6-8. Kojе opasnosti su povezane s obrednim sistemom?

Bog nikada nije nameravao da sistem prinošenja žrtava postane zamena za stanje srca; nasuprot tome, trebalo je da žrtve otvore srce vernika prema Gospodu. Ako izgubimo iz vida činjenicu da žrtve izražavaju duhovni odnos između Boga i nas, i da sve ukazuju na mnogo veću žrtvu, na Isusa Hrista, lako možemo pogrešno shvatiti da je obred prinošenja žrtava neki automat za postizanje pomirenja. Osim žrtava, Bog u stvarnosti želi da naše srce bude u miru sa Njim (Psalam 51,16.17). Izrailjski proroci dosledno su osuđivali narod zbog lažne pobožnosti i pozivali ga da čini „što je pravo i da ljubi milost i da hodi smjerno s Bogom svojim“. (Mihej 6,6-8; Isaija 1,10-17)

Na koji način se i mi suočavamo s opasnošću koju smo upravo pomenuli? Zašto nam je često tako teško da shvatimo da na tom području pravimo istu grešku kao nekada Izrailjci? Kako da je izbegnemo?

DANAŠNJE ŽRTVE I ŽIVA ŽRTVA

Iako posle Hristove žrtve nije više bilo potrebe za životinjskim žrtvama, Novi zavet govori o žrtvama koje i danas treba da prinosimo Gospodu!

U skladu s ovim tekstovima, kakvu vrstu žrtava treba da prinosimo Gospodu i danas? Rimljanima 12,1.2; Filibljanima 4,18; Jevrejima 13,15.16; 1. Petrova 2,5.

Skup naziva koji se odnosi na sistem prinošenja žrtava veoma dobro opisuje kako su prvi hrišćani shvatali šta znači živeti životom koji je potpuno posvećen Bogu. U stvari, čak i kada je mislio na svoje mučeništvo, Pavle opisuje sebe kao žrtvu koja se prinosi Bogu (Filibljanima 2,17; 2. Timotiju 4,6).

Koja nam je posebna poruka upućena u Rimljanima 12,1? Na koji način treba da prikažemo tu istinu u svom životu?

“Živa žrtva“ znači da se celo biće predaje Bogu. Takva žrtva obuhvata posvećenje tela (Rimljanima 12,1), ali i preobraženje unutrašnjeg bića (Rimljanima 12,2). Mi moramo da budemo odvojeni, sveti, i da jedina svrha toga bude da služimo Gospodu. Hrišćani treba da sebe potpuno predaju Gospodu „milosti Božije radi“, kao što kaže tekst u Rimljanima 12,1-11, koji predstavlja Hrista kao našu žrtvu, kao sredstvo našeg spasenja.

U ovom okviru Pavle u stvari poziva hrišćane da oponašaju Hrista. Pravilno shvatanje Božije blagodati navodi hrišćanina na život posvećen Bogu i službu ljubavi bližnjima. Predanje samoga sebe i svojih želja Božijoj volji jedini je razuman odgovor na Hristovu konačnu žrtvu za nas.

Na kraju, neophodan je sklad između našeg razumevanja duhovne i doktrinarne istine i naše službe bližnjima. Svaki vid života treba da izražava istinsko predanje vernika Bogu. Pravo bogoslužjenje nikada nije samo unutrašnje i duhovno; ono mora da obuhvati dela nesebične službe. Uostalom, razmislite malo o tome šta je Gospod učinio za nas!

ZA DALJE PROUČAVANJE

„Čak je i anđelima bilo teško da razumeju tajnu otkupljenja – da shvate da Zapovednik Neba, Božiji Sin, mora da umre za grešnog čoveka. Kada je Avramu bila izrečena zapovest da žrtvuje svoga sina, sva nebeska bića su s velikom pažnjom počela da prate događaje. Sa najvećom ozbiljnošću posmatrala su svaku pojedinost. Kada je na Isakovo pitanje: 'A gdje je jagnje za žrtvu paljenicu,' Avram odgovorio: 'Bog će se postarati za jagnje Sebi za žrtvu', kada je očeva ruka bila zaustavljena dok se spremala da žrtvuje sina, kada je ovan za koga se Bog postarao bio prinesen na žrtvu umesto Isaka – tada je blistava svetlost obasjala tajnu otkupljenja, pa su čak i anđeli mnogo jasnije razumeli prekrasni plan koji je Bog načinio za čovekovo spasenje (1. Petrova 1,12).“ (Stvaranje, patrijarsi i proroci, str. 135)

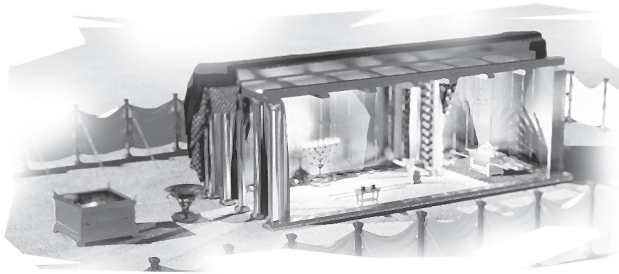
PITANJA ZA DISKUSIJU:

1. „Naše stope će hodati Njegovim putevima, naše usne će izgovarati istinu i širiti Jevanđelje, naš jezik će donositi ozdravljenje, naše ruke će podizati one koji su pali, obavljajući i mnoge zemaljske poslove kao što su kuvanje i čišćenje, pisanje i popravljanje; naše ruke će grliti usamljene i nevoljene, naše uši će slušati viku očajnika i naše oči će gledati skromno i strpljivo prema Bogu.“ (Džon Stot, Poslanica Rimljanima, str. 322) Na koji način ovaj navod pokazuje šta znači biti „živa žrtva“? Šta to znači da samo umiranjem sebi možemo živeti na taj način?

2. Kao što smo videli u toku proučavanja pouke za ovu sedmicu, jedan od velikih problema sa kojim su se ljudi suočavali sastojao se u tome što su sistem prinošenja žrtava shvatali kao da je sam sebi svrha, umesto kao sredstvo s određenim ciljem – da se život potpuno posveti Bogu, da se posvećenje izražava službom ljubavi prema bližnjima. Na koji način smo upravo mi danas u opasnosti da krenemo istim putem, misleći možda da su velike istine koje smo dobili same sebi svrha, umesto da budu samo sredstvo da se postigne cilj – spasenje duša?

3. Razmišljajte više o izveštaju o Avramu i Isaku na brdu Moriji. Ma koliko da nas taj izveštaj uznemirava, moguće je pretpostaviti da je i zamišljen da uznemirava, da izaziva u nama zapanjenost i nemir. Čime bi se, po vašem mišljenju, moglo opravdati shvatanje da je cilj ovog opisa upravo taj da izazove takva osećanja u čitaocima?

POUKE IZ SVETINJE

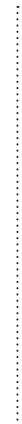
Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 2. Mojsijeva 40,9-10; 3. Mojsijeva 19,2; 1. Petrova 1,14-16; 2. Mojsijeva 31,2-11; Rimljanima 3,25-28; 1. O carevima 8,31-53; Psalam 73,1-17.

Tekst za pamćenje: „I neka Mi načine Svetinju da među njima nastavam.“ (2. Mojsijeva 25,8)

Svetinja je jedno od Božijih osnovnih sredstava da nam otkrije značenje Jevanđelja. Dok u toku ove sedmice budemo proučavali o Svetinji, biće nam korisno da proučimo i njen plan:

Pouka za ovu sedmicu usredsređuje se na neke važne lekcije koje nam pruža zemaljska Svetinja. Kasnije ćemo proučavati i sam sistem prinošenja žrtava.

BOŽIJE PREBIVALIŠTE

U skladu sa tekstom u 2. Mojsijevoj 25,8. koja je bila svrha zemaljske Svetinje u pustinji? Koju zadivljujuću istinu o Božijoj ljubavi prema nama saznajemo na taj način?

Greh je u Edemu raskinuo bliski odnos između Boga i čoveka. Onemogućio je nesmetanu vezu između naših praroditelja i Boga. Međutim, Stvoritelj je i dalje želeo da nas privuče k Sebi i da ostvari duboki zavetni odnos sa grešnim rodnom. On je tu nameru počeo da ostvaruje još u Edemu. Mnogo vekova posle toga, izbavljajući Izrailja iz Egipta, postavljajući Svetinju i sistem prinošenja žrtava, Bog je preduzeo sledeći korak kako bi čovečanstvo približio Sebi.

Svetinja, prema tome, svedoči o Božijoj neprestanoj želji da boravi u svom narodu. To je Božija zamisao (Psalam 132,13.14). Njegov konačni cilj je međusobni odnos, a Svetinja je Njegovo izabrano sredstvo da se to postigne. Svetinja je opipljiv dokaz Božijeg prisustva usred svoga naroda na Zemlji.

Iz opisa u 4. Mojsijevoj 2 proizlazi da je Šator od sastanka bio podignut usred kvadratnog logora, na mestu gde bi drevni bliskoistočni vladari obično podizali svoj šator. Prema tome, Šator od sastanka je simbolički predstavljao činjenicu da je Bog vladar u Izrailju.

Leviti su podizali svoje šatore oko Svetinje (4. Mojsijeva 1,53), a ostala plemena bila su smeštena na prilično velikoj udaljenosti od njih u grupama od po tri plemena (4. Mojsijeva 2,2). Sve to je bilo vidljiva slika Božije istovremene blizine i udaljenosti.

Druga svrha Svetinje bila je da se osigura mesto za centralizovani sistem bogoslužnja kojim je upravljao Bog. Pošto je Božije prisustvo usred Njegovog naroda bilo ugroženo njihovim bezakonjima i moralnim nedostacima, Bog je odredio sistem prinošenja žrtava i prinosa putem kog su nesveti ljudi mogli i dalje da žive u prisustvu svetog Boga.

U tom značenju, Svetinja otkriva delove plana otkupljenja, koji obuhvataju ne samo žrtve, već i službu sveštenika, kao sastavni deo plana otkupljenja.

Stvoritelj svemira, Onaj koji je stvorio sve što je stvoreno (Videti Jovan 1,1-3), sišao je u Svetinju podignutu za Njega da boravi među beskućnicima u pustinji. Kako nam ta sama činjenica pomaže da ne gajimo etničke, klasne ili kulturne predrasude protiv bilo koga?

„BUDITE SVETI“

„I uzmi ulje pomazanja, i pomaži Šator i sve što je u njemu, i osveti ga i sve sprave njegove, i biće svet. Pomaži i oltar za žrtvu paljenicu i sve sprave njegove, te ćeš osvetiti oltar i oltar će biti svetinja nad svetinjom.“ (2. Mojsijeva 40,9.10)

Tekst u 2. Mojsijevoj 40,9.10 pokazuje da se Svetinja morala smatrati „svetom“. Osnovno shvatanje svetosti podrazumeva odvojenost i jedinstvenost, zajedno sa pripadnošću Bogu.

„Simbolička služba bila je veza između Boga i Izrailja. Žrtve i prinosi bili su određeni da simbolički predstavljaju Hristovu žrtvu i da tako u srcima Izrailjaca sačuvaju nepokolebljivu veru u Otkupitelja koji će doći. Prema tome, da bi Gospod mogao da prihvati njihove žrtve, da bi nastavio da prebiva među njima i, sa druge strane, da bi narod mogao da stiče pravilno znanje o planu spasenja, da bi pravilno shvatio i svoju dužnost, bilo je izuzetno važno da se, među svima koji su povezani sa Svetinjom, održi neporočnost života, poštovanje prema Bogu i stroga poslušnost Njegovim zahtevima.“ (Elen Vajt, SDA Bible Commentary, sv. 2, str. 1010)

Čitajte tekst u 3. Mojsijevoj 19,2 i u 1. Petrovoj 1,14-16. Iz kog osnovnog razloga ljudi treba da budu sveti?

Božija svetost preobražava nas i odvaja. Njegova svetost je vrhunska motivacija za moralno ponašanje Njegovog naroda u svim oblastima života (Videti u 3. Mojsijevoj 19), bilo da se radi o poštovanju pravila ishrane (3. Mojsijeva 11,44.45), o poštovanju sveštenika (3. Mojsijeva 21,8) ili o odricanju poslušnosti nekadašnjim strastima i prohtevima (1. Petrova 1,14). Očigledno, Bog želi da rastemo u svetosti i da se približavamo Njemu. Ta promena se može dogoditi jedino predanjem sebe i svoje grešne prirode Bogu, i spremnošću da činimo ono što je pravo bez obzira na posledice.

Sagledajte sebe, svoje navike, svoje ukuse, svoje postupke, itd. Koliko se od onoga što jeste i što činite može smatrati „svetim“? Ovo je zaista osetljivo i teško pitanje, zar ne?

PREDMETI U SVETINJI

Čitajte tekst u 2. Mojsijevoj 31,2-11. Šta nam ovi stihovi govore o izradi predmeta u zemaljskoj Svetinji? Koja se veza sa tekstom u 1. Mojsijevoj 1,2 ovde može videti? (Videti i 2. Mojsijevu 25,9)

Od svih predmeta u Svetinji, Kovčeg zaveta ili svedočanstva predstavljao je najviši simbol Božijeg prisustva i svetosti. Ime dolazi od dve kamene ploče zakona, koje se nazivaju „Svedočanstvo“ (2. Mojsijeva 32,15.16), i koje su bile stavljene u kovčeg (2. Mojsijeva 25,16.21).

Na vrhu Kovčega nalazio se „presto milosti“ sa dva heruvima koji su zaklanjali poklopac svojim krilima (2. Mojsijeva 25,17-21). Ovaj poklopac je nosio prikladno ime „poklopac pomirenja“ jer je izražavao misao da je naš Bog, pun saučešća i milosti, pomirio svoj narod sa Sobom i osigurao mu sve pogodnosti da održi zavetni odnos s Njime.

Ovo je bilo mesto na kom je jednom godišnje, na Dan pomirenja (jevrejski Jom Kipur) održavana služba očišćenja naroda i Svetinje (3. Mojsijeva 16,14-16). U Rimljanima 3,25 Pavle govori o Isusu kao o „prestolu milosti“ ili „poklopcu pomirenja“ (obično se prevodi kao „žrtva pomirenja“ ili, kod nas, „očišćenje“), jer je sam Isus mesto pomirenja, Onaj preko kog je Bog očistio naše grehe.

U prvom odeljenju Svetinje, svećnjak je osiguravao trajnu svetlost (3. Mojsijeva 24,1-4), a sa kadionog oltara se podizao mirisni dim koji je štitio sveštenika zaklanjajući od njega Božije prisustvo (3. Mojsijeva 16,12.13). Na stolu za postavljene hlebove nalazilo se dvanaest hlebova, koji su predstavljali dvanaest plemena Izrailjevih. Sudovi, tave, lonci i zdele (2. Mojsijeva 25,29.30) stajali su na stolu. Iako imamo malo podataka o značenju svih tih predmeta, izgleda da su oni predstavljali delove zavetnog obroka (2. Mojsijeva 24,11) i da su stavljani kao stalni podsetnici na Božiji zavet sa Njegovim narodom.

Čitajte tekst u Rimljanima 3,25-28. Koju veliku nadu možemo steći iz obećanja o spasenju „verom bez djela zakona“?

SREDIŠTE BOŽIJEG I DRUŠTVENOG DELOVANJA

Čitajte tekst u 1. O carevima 8,31-53. Šta nas još ovaj tekst uči o ulozi Svetinje?

Prilikom posvećenja novoizgrađenog Hrama, car Solomun je naveo sedam vrsta posebnih molitava koje će se upućivati u Hramu. Ovih sedam službi prikazuju uzuzetnu ulogu Hrama u životu Izrailjaca. Hram je bio mesto za traženje oproštenja (8,30), za zavetovanje (8,31.32), za molbe pobedenih (8,33.34), za molbe kada se suoče sa sušom (8,35.36) ili drugim nevoljama (8,37-40). Bilo je to i mesto gde treba da se mole stranci (8,41-43), ali i mesto za molitve za pobedu (8,44.45).

Da je Hram bio zamišljen kao „Dom molitve svim narodima“ (Isaija 56,7) postaje očigledno na osnovu činjenice da je Solomun predvideo da se tu mole Izrailjci kao pojedinci, kao i stranci i ceo narod.

Svetinja je bila duhovno središte gotovo svih delatnosti u Izrailju. Vera nije bila deo života vernika, nije predstavlja čak ni njegov najveći deo; ona je bila celokupni život! Šta nam to govori o ulozi koju naša vera treba da ima i u našem životu?

Kada su ljudi pokušavali da dobiju savet ili presudu, ili, kada su se kajali zbog svojih greha, odlazili su u Svetinju. Svetinja je bila središte života u godinama provedenim u pustinji. Kada je Bog želeo da razgovara sa svojim narodom, On je to činio preko Svetinje (2. Mojsijeva 25,22). Zato je i bilo prikladno nazvati Svetinju „Šatorom od sastanka“ (3. Mojsijeva 1.1)

Razmislite o svom molitvenom životu. Koliko je intenzivan i koliko bogat, koliko potvrđuje vašu veru ili menja vaš život? Možda bi pre svega trebalo da sebi postavite pitanje koliko vremena provodite u molitvi.

„DOK NAJPOSLIJE UĐOHO U SVETINJU BOŽIJU“

Psalmi nam neprestano pokazuju da je Svetinja imala značajnu ulogu u odnosima između vernika i Boga. Dobro je poznato čvrsto uverenje koje David izražava na kraju 23. psalma da će „nastavati u domu Gospodnjem zadugo“. (Psalam 23,6) Najveća želja koju David iskazuje u Psalmu 27. jeste da bude u blizini Svemogućega, blizini koja se najbolje oseća u Svetinji. Da bi pokazao koliko ceni Svetinju, David se služi širokom lepezom izraza, nazivajući je domom Gospodnjim, hramom, Šatorom i Svetinjom. Upravo tamo čovek može da razmišlja o Bogu i da sagleda „krasotu Gospodnju“. (Psalam 27,4)

Božije aktivnosti u Svetinji pokazuju neke značajne činjenice: On vernika čuva i sakriva u svojoj Svetinji, čak i u teška vremena (Psalam 27,5). Bog osigurava sigurno utočište i duševni mir svima koji dolaze u Njegovo prisustvo. Ovi izrazi povezuju Božiju lepotu s onim što On čini za svoj narod. Osim toga, službe u Svetinji svojim simboličkim značenjima pokazuju Božiju dobrotu i pravednost.

Najveća želja Davidovog srca nije bila da samo bude u Svetinji, već i da Gospod bude sa njim. Zato se David i odlučuje da „traži“ Gospoda (Psalam 27,4.8).

Čitajte tekst u Psalmu 73,1-17. Do kakvih saznanja je došao Asaf kada je ušao u Svetinju?

U 73. psalmu Asaf se bavi problemom patnji. Kaže da ne može da razume prividni uspeh bezakonika (73,4-12), dok se pravednici muče. On sam je skoro posrnuo (73,1-3), ali je odlazak u Svetinju doneo promenu (73,13-17). Tamo je Asaf mogao da vidi istu Božiju silu i slavu koju i David pominje u Psalmu 63,2, i da prepozna da će se sadašnje stanje i okolnosti promeniti jednoga dana, i da će pravda pobediti. On je ponovo mogao da razmišlja o istini i da se ponovo uveri da se bezakonici nalaze na klizavom tlu (Psalam 73,18-20), dok su verni sigurni (Psalam 73,21-28). Za one koji traže Gospoda, Svetinja postaje mesto sigurnosti, tvrđava života, gde će ih Gospod postaviti „na kamenu goru“. (Psalam 27,5) Na temelju istina koje objavljuju službe u Svetinji, možemo naučiti da se oslonimo na Gospoda i na Njegovu dobrotu i pravdu.

ZA DALJE PROUČAVANJE

Čitajte u knjizi Stvaranje, patrijarsi i proroci poglavlje pod naslovom „Svetinja i službe u njemu“ (str. 308-321)

„Za građenje svetilišta trebalo je obaviti velike i skupe pripreme; trebalo je obezbediti veliku količinu dragocenog i skupog materijala, međutim, Gospod je želeo da prima samo dobrovoljne priloge. 'Od svakoga koji drage volje da uzmete prilog Meni' glasila je Božija zapovest, koju je Mojsije objavio narodu. Odanost Bogu i duh požrtvovanja bili su prvi uslovi za pripremu mesta u kome će boraviti Svevišnji.“ (Stvaranje, patrijarsi i proroci, str. 309)

PITANJA ZA DISKUSIJU:

- 1. Dodatno razmotrite pitanje Božije pravde. U ovom svetu vidimo tako malo pravde. Zašto onda, da nije konačne nade u Božiju pravdu, ne bismo mogli da očekujemo nikakvu pravdu?**
- 2. Neko je napisao: „Svetinja je deo svetog tla usred sveta koji se izgubio na svom putu!“ Šta to znači?**
- 3. Čitajte tekst u 1. Petrovoj 1,14-16. Na koji način shvatate Božiju svetost? Šta za vas znači biti svet? Kako bismo mogli da postanemo sveti?**
- 4. Ilijevi sinovi predstavljaju primer ljudi koji su bili “blizu“ Boga i koji su izgubili poštovanje Njegove svetosti (1. Samuilova 2,12-17). Kako možete sačuvati svest o Božijoj svetosti?**
- 5. „Najvažniji deo svakodnevne službe bili su obredi namenjeni potrebama pojedinaca. Pokajnik je donosio svoju žrtvu na vrata Šatora od sastanka i stavljajući ruku na glavu žrtve priznavao svoje prestupe. Tako je svoje grehe simbolično prenosio na nevinu žrtvu. Zatim je sam morao da zakolje žrtvu, a sveštenik je njenu krv unosio u Svetinju i škropio prema zastoru, iza kojeg se nalazio kovčeg u kome je čuvan Zakon koji je grešnik prekršio. Ovom ceremonijom, preko krvi, greh je simbolično prenošen u Svetinju.“ (Stvaranje, patrijarsi i proroci, str. 317) Kako nam ovaj navod pomaže da razumemo puteve kojima se „spasenje verom“ otkrivalo u službi u Svetinji?**

POMIRENJE: ŽRTVA ZA OČIŠĆENJE

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 2. Dnevnika 33,12.13; 2. Samuilova 14,1-11; 3. Mojsijeva 4,27-31; Jeremija 17,1; 3. Mojsijeva 10,16-18; Mihej 7,18-20.

Tekst za pamćenje: „Znajući da se propadljivijem srebrom i zlatom ne iskupiste iz sujetnoga svojeg življenja, koje ste vidjeli od otaca; nego skupocjenom krvlju Hrista, kao bezazlena i prečista Jagnjeta.“ (1. Petrova 1,18.19)

Sistem prinošenja žrtava verovatno je najpoznatiji deo službe u Svetinji, jer je to deo koji neposredno ukazuje na Hrista i na Njegovu Žrtvu. Krv životinje koja je umrla za grešnika postaje simbol krvi Isusa Hrista, koji je umro za nas.

U toku ove sedmice mi ćemo proučavati nekoliko pojmova povezanih sa žrtvom za greh („žrtvom za očišćenje“), kojom je Bog želeo da nam pomogne da bolje razumemo kako nas On miri sa Sobom putem jedine prave Žrtve, Isusa Hrista. Ponekad se u ovoj pouci upotrebljava izraz „žrtva za očišćenje“ umesto „žrtva za greh“ da bi se, na primer, izbegao utisak da je rađanje moralni prestup zato što je svaka porodilja bila pozvana da prinese upravo ovakvu žrtvu (3. Mojsijeva 12,5-8). Ova žrtva se mora shvatiti kao žrtva za čišćenje od obredne nečistote porodilje, a ne kao žrtva za neki njen greh.

Kao što svako ko poznaje Gospoda može da posvedoči, greh nas odvaja od Boga. Radosna vest glasi da je Gospod uspostavio sistem da bi se premostila provalija izazvana grehom i da bismo se mi vratili Njemu. U središtu tog sistema je, naravno, žrtva.

Uglavnom se mogu navesti tri vrste greha koje opisuje Stari zavet, od kojih svaki odgovara stepenu svesnosti grešnika prilikom sagrešenja: nehotičan ili nenameran greh, hotimičan ili nameran greh i greh iz pobune. „Žrtva za očišćenje“, propisana u 3. Mojsijevoj 4,1-5,13. odnosi se na nehotičan ili nenameran greh, ali i na neke slučajeve namernog greha (3. Mojsijeva 5,1). Dok je postojala žrtva za ove prve dve kategorije, ništa nije navedeno za greh iz pobune, tu najtežu vrstu greha. Greh iz pobune čini se Gospodu „u lice“, podignute pesnice, a buntovnik ne zaslužuje ništa drugo osim da bude istrebljen iz naroda (4. Mojsijeva 15,29-31). Međutim, izgleda da je čak i u takvim slučajevima, poput Manasijinog, Bog nudio oprostjenje (Videti 2. Dnevnika 33,12.13).

Čitajte tekst u 5. Mojsijevoj 25,1.2. i u 2. Samuilovoj 14, 1-11. Šta tekst u 2. Samuilovoj 14,9 govori o milosti, pravdi i krivici?

Da li Bog ima pravo da oprašta grešniku? Uostalom, zar grešnik nije nepravedan i, kao takav, zar ne zaslužuje osudu? (Videti 5. Mojsijevu 25,1)

Izveštaj o ženi iz Tekuje može da osvetli odgovor. Pretvarajući se da je udovica, ona je izašla pred cara Davida i zatražila da on donese presudu. Ona je izmislila priču o dvojici svojih sinova, od kojih je jedan ubio drugoga. Izrailjski zakon je zahtevao smrt ubice (4. Mojsijeva 35,31), čak i u slučaju kada bi bio jedina muška glava u porodici. Žena je tražila od Davida – koji je delovao kao sudija – da krivog sina pusti na slobodu.

Tada je, zanimljivo, dala sledeću izjavu: „Neka na me i na dom oca mojega padne krivica, a car i njegov prijesto neka je prav!“ (2. Samuilova 14,9) I žena i David su znali da će car, ukoliko odluči da oslobodi ubicu, sam na sebe prebaciti krivicu za ubistvo i da će njegov pravedni presto – u stvari, njegov ugled sudije – biti ugožen. Sudija je bio moralno odgovoran za svoje odluke. Upravo zato je žena ponudila da sama na sebe preuzme krivicu.

Slično tome, Bog preuzima na Sebe krivicu grešnika da bi mogao da ga proglasi pravednim. Da bi se nama krivica mogla oprostiti, Bog lično mora da preuzme kaznu za greh. Upravo je to pravni razlog zašto je Hristos morao da umre da bismo se mi mogli spasiti.

POLAGANJE RUKU

Čitajte tekst u 3. Mojsijevoj 4,27-31. Koje su obredne delatnosti bile obavljane zajedno sa prinošenjem žrtve?

Cilj prinošenja žrtava bio je da se greh i krivica uklone sa grešnika, da se odgovornost prenese u Svetinju i da grešnik dobije oprostjenje i očišćenje. U izuzetno retkim slučajevima grešnik je donosio i izvesnu količinu beloga brašna kao žrtvu za očišćenje, ali se, mada je ta žrtva za očišćenje bila beskrvna, ipak smatralo da „bez prolijevanja krvi ne biva oprostjenje“. (Jevrejima 9,22)

Sam obred je obuhvatao polaganje ruku, smrt životinje, prinošenje krvi, sagorevanje sala, jedenje mesa životinje. Grešniku koji je prinosio žrtvu bilo je osigurano oprostjenje, ali tek posle obreda sa krvlju.

Ključni deo ovog procesa bilo je polaganje ruku (3. Mojsijeva 1,4; 4,4).

Kad bi životinja bila zaklana, prolivena krv se upotrebljavala za obred pomirenja na oltaru (3. Mojsijeva 4,25; 17,11). Pošto se greh prenosio na životinju polaganjem ruku, smrt životinje treba da shvatimo kao zameničku smrt. Životinja je umirala umesto grešnika. To može da objasni zašto je delo klanja životinje morao da obavi sam grešnik, krivac, a ne sveštenik.

Sledeći put kada budete u iskušenju da sagrešite, zamislite Isusovo umiranje na krstu i sebe kako polažete ruke na Njegovu glavu i priznajete svoje grehe. Kako bi takva misao mogla da vam pomogne da razumete po koju cenu ste dobili oprostjenje? Kako bi vam razmišljanje o tome moglo pomoći da se oduprete iskušenju da zgrešite?

PRENOS GREHA

„Grijev je Judin zapisan gvozdenom pisaljkom i vrhom od dijamanta, urezan je na ploči srca njihova i na rogovima oltara vaših.“ (Jeremija 17,1)

Posle polaganja ruku i smrti životinje, sledeći obredni postupak prilikom prinosenja žrtava bilo je rukovanje krvlju. Sveštenik je žrtvovanom krvlju pomazivao robove oltara. Pošto je u pitanju bila krv, ovaj deo obreda bio je povezan sa pomirenjem (3. Mojsijeva 17,11). Ukoliko je grešnik bio običan građanin ili starešina u Izrailju, krvlju se pomazivao oltar za žrtve paljenice (3. Mojsijeva 4,25.30); ako se radilo o prvosvešteniku ili celokupnom narodu kao grešniku, krvlju se pomazivao kadioni oltar koji se nalazio u Svetinji (3. Mojsijeva 4,7.18).

Šta je značilo da se krvlju pomažu rogovi oltara? Rogovi su bili najistaknutiji delovi oltara i kao takvi, trebalo je da obeležavaju vertikalnu dimenziju spasenja. Krv se tako iznosila pred Boga.

Tekst u Jeremiji 17,1 posebno je važan za razumevanje onoga što se događa: Judin greh je urezan na pločama njihovog srca, na rogovima njihovog oltara. Iako tekst govori o oltarima, koji su služili za idolopokloničko bogoslužjenje, načelo ostaje isto: oltar odražava moralno stanje naroda. Krv prenosi krivicu za greh. Krv namazana na robove oltara prenosi greh sa grešnika u Svetinju, što je ključno važna istina da bismo mogli da razumemo plan spasenja onako kako je prikazan u službama u zemaljskoj Svetinji. Ove službe simbolički predstavljaju službu koju Hristos obavlja za nas na Nebu.

Pošto krv prenosi greh, ona kalja Svetinju. Primer ovakvog onečišćenja Svetinje nalazimo u slučajevima kada bi krv žrtve za očišćenje slučajno pala na odeću. Odeća se morala očititi, i to ne bilo gde, nego samo na „svetom mjestu“. (3. Mojsijeva 6,27)

Konačno, spaljivanje sala na oltaru pokazivalo je da sve što je vezano za žrtvu za očišćenje pripada Bogu (3. Mojsijeva 3,16).

Zahvaljujući Isusovoj smrti, simbolički predstavljenoj svim tim žrtvama, i naš greh je skinut sa nas, stavljen na Njega i prenesen u nebesku Svetinju. To je osnovna misao plana spasenja.

Kako nam služba u Svetinji pomaže da shvatimo svoju krajnju zavisnost od Božijeg opraštanja naših greha? Kakvu utehu nam ova istina donosi? U isto vreme, koje važne odgovornosti naglašava? (Videti 1. Petrova 1,22)

NOŠENJE GREHA

Čitajte tekst u 3. Mojsijevoj 6,25.26; 10,16-18. Koja ključna istina je ovde prikazana?

Jedenjem žrtve na svetom mestu, sveštenik na službi „skinuće krivicu“ sa prestupnika. Meso ove žrtve nije predstavljalo samo platu svešteniku za njegovu službu, jer se inače Mojsije ne bi toliko ljutio kada je saznao da Aronovi sinovi nisu jeli meso žrtve, već je predstavljalo ključni deo pomirenja.

Na koji je način jedenje žrtve za greh doprinosilo procesu pomirenja? Jedenje se zahtevalo samo za one žrtve čija krv nije bila unošena u Svetinju; što znači, samo za žrtve običnih ljudi i starešina. Biblija izričito kaže da će jedenjem mesa sveštenici „poneti krivicu“, što će doneti pomirenje grešniku. Poneti krivicu grešnika znači da je grešnik sada postao čist.

U jevrejskom tekstu 2. Mojsijeve 34,7. kaže se da Bog „odnosi bezakonje“ (srp. „prašta bezakonja“), što je isti izraz upotrebljen i u 3. Mojsijevoj 10,17. pa postaje jasno da su sveštenici upravo odnošenjem greha omogućavali oprostjenje greha grešniku. Inače, bez tog prenošenja, grešnik bi morao da sam nosi svoj greh (3. Mojsijeva 5,1) i to bi ga, naravno, ubilo (Rimljanima 6,23).

Sveštenikovo delo nošenja tuđih greha upravo je ono što je Hristos učinio za nas. On je umro umesto nas. Mi zaključujemo, prema tome, da je postupanje sveštenika u zemaljskoj Svetinji simbolički predstavljalo Hristovo delo za nas, jer je upravo On uzeo na Sebe krivicu za naše grehe.

„Blagoslov dolazi zbog oprostjenja; oprostjenje dolazi verom da je greh koji smo priznali i za koji smo se pokajali poneo veliki Nosilac greha. Prema tome, od Hrista dolaze svi naši blagoslovi. Njegova smrt je Žrtva pomirnice za naše grehe. On je veliki Posrednik preko koga primamo Božiju milost i naklonost. Prema tome, On je zaista Začetnik i Tvorac, ali i Svršitelj naše vere.“ (Elen Vajt, Manuscript Releases, sv. 9, str. 302)

Zamislite da stojite pored Bogom na sudu. Na šta ćete se osloniti: na svoja dobra dela, na svoje svetkovanje Subote i sve ljubazne postupke, na sva zla dela koja ste izbegli da učinite? Da li zaista mislite da bi to sve bilo dovoljno da vas opravda pred savršenim i svetim Bogom? Ako ne, šta je vaša jedina nada na tom sudu?

Čitajte tekst u Miheju 7,18-20. Koju sliku o Bogu nalazimo u tim tekstovima?

Poslednja tri stiha u Knjizi proroka Miheja usredsređuju se na odnos između Boga i Njegovog naroda. Tekst prekrasno opisuje zašto je Bog neuporediv: upravo zbog veličine svoje ljubavi i blagodati oprostjenja. Istaknutu Božiju osobinu predstavlja Njegova spremnost da oprost, kao što je prikazano u Knjizi proroka Miheja i drugde. Mihej to naglašava, služeći se raznim izrazima da opiše Božije osobine (Mihej 7,18) i dela (Mihej 7,19,20). Njegove osobine i dela iskazani su jezikom izrailjskog Vjeruju u 2. Mojsijevoj 34,7, tekstu koji se smatra jednim od najomiljenijih biblijskih opisa Božijeg karaktera.

Zanimljivo je da se nekoliko ključnih izraza u Miheju 7,18-20. pojavljuje i u Isaiji 53. naglašavajući tako činjenicu da je oprostjenje omogućio Onaj koji je postradao za ljude.

Na nesreću, neće svi uživati u Božijoj spasonosnoj blagodati. Božije oprostjenje nije ni jeftino ni automatsko. Ono traži vernost. Oni koji su iskusili Njegovu blagodat odgovaraju ljubazno, kao što se vidi u Knjizi proroka Miheja 6,8, središnjem tekstu čitave Knjige Mihejeve. Isto onako kao što Bog „uživa u postojanoj ljubavi“ (prevod NASB), tako poziva i pripadnike svoga Ostatka da „ljube milost“. Njegov narod će graditi karakter sličan Njegovom karakteru. Njihov život će odražavati Njegovu ljubav, saosećanje i ljubaznost.

U Bibliji, posle teksta u Mihej 7,18-20. koji naglašava oprostjenje, sledi odmah Naum 1,2,3. koji naglašava sud. To nam otkriva dve veličine Božijeg postupanja prema nama: opraštanje onima koji se kaju i kažnjavanje zlih. Obe ove veličine obeležavaju Boga. On je i Spasitelj i Sudija. Ova dva vida Božijeg karaktera dopunjavaju jedan drugi bez protivrečnosti. Saosećajni Bog može istovremeno da bude i pravedni Bog. Znajući to, možemo se osloniti na Njegovu ljubav, Njegovo oprostjenje i u Njegovu konačnu pravdu.

Čitajte tekst u Miheju 6,8. Koliko je korisno ispovedanje vere bez ovih načela, koja treba da pokažu istinitost tog ispovedanja? Šta je lakše: tvrditi da verujete u Isusa ili živeti po veri izraženoj u Miheju 6,8? Kako biste to mogli postići?

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi Stvaranje, patrijarsi i proroci čitajte poglavlje pod naslovom „Svetinja i službe u njoj“ (343-358. stranice originala).

„Kao što se Hristos posle svoga vaznesenja pojavio u Božijoj prisutnosti da se zaslugama svoje krvi zauzme za pokajane vernike, tako je i sveštenik u toku svoje svakodnevne službe u svetinji krvlju žrtve posredovao za grešnika.

Hristova krv, iako je oslobađala pokajanog grešnika od osude Zakona, nije mogla da izbriše njegov greh; on će ostati zapisan u knjigama u Svetinji sve do dana konačnog pomirenja. Tako je i u simboličkoj službi krv žrtve za greh oslobađala pokajnika od greha, ali je on ostajao u Svetinji sve do Dana pomirenja.“ (Stvaranje, patrijarsi i proroci, str. 357)

PITANJA ZA DISKUSIJU:

1. Neki su se žalili da je celokupna zamisao o zameni nepravedna. Zašto nevini mora da umre umesto krivoga? Međutim, pošto je ta istina ne samo jasno objavljena u Bibliji, već predstavlja i jednu od osnovnih istina Svetog pisma, kako da odgovorimo na taj prigovor? Može li nam „nepravednost“ te zamisli pomoći da bolje shvatimo blagodat koja se pokazala da bi nam donela oprostjenje? Na koje načine nam ta „nepravednost“ pomaže da shvatimo koliko je velik, milostiv i pun ljubavi Bog kome služimo?
2. U razredu čitajmo tekst u Miheju 6,8. Šta nam je tu rečeno? Šta je još važnije, kako da naučimo da ispunimo tu jasnu zapovest? Kako da naučimo da činimo sve to, uključujući i to da hodimo „smjerno s Bogom svojim“? Šta to znači? Kako se „da hodiš smjerno s Bogom svojim“ može pretvoriti u to da „hodimo smjerno sa bližnjima svojim“?
3. Razmislite malo o tome šta znači da se možemo spasiti jedino smrću Isusa Hrista? Čemu nas ta zadivljujuća istina uči o tome koliko je greh loš i koliko je uzaludan svaki naš napor da se spasimo svojim naporima?
4. U razredu ponovite završno pitanje na kraju pouke za sredu. Razgovarajte o svojim odgovorima i važnosti tih odgovora s obzirom na propovedanje Jevanđelja i sve ono što je Gospod učinio da bi nas spasio!

DAN POMIRENJA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: 3. Mojsijeva 16; 3. Mojsijeva 23,27-32; 5. Mojsijeva 19,16-21; Matej 18,23-35; Isaija 6,1-6.

Tekst za pamćenje: „Ko je Bog kao Ti, koji prašta bezakonje i prolazi prijestupe Ostatku od nasljedstva svojega, ne drži do vijeka gnjeva svojega, jer Mu je mila milost. Opet ćeš se smilovati na nas; pogazićeš naša bezakonja; bacićeš u dubine morske sve grijehе njihove.“ (Mihej 7,18.19)

Dan pomirenja ili Jom Kipur, opisan u 16. poglavlju 3. Mojsijeve, predstavlja najsvetiji starozavetni obred. On je namerno postavljen u samo središte 3. Mojsijeve, koja je i sama u središtu Petoknjžja, ne bi li se još više naglasio „najsvetiji“ karakter tog obreda. Nazvan i „subota nad subotama“ (šabat šabaton, srp. „počivanje subotno“; 3. Mojsijeva 16,31), ovaj dan je obavezivao na prestanak svakog rada, što je jedinstven slučaj među ostalim jevrejskim godišnjim praznicima. Sama ova činjenica jasno pripisuje ovom danu suštinski smisao Subote – to je vreme odmaranja u onome što je Bog, kao Stvoritelj i Otkupitelj, učinio za nas i što će učiniti.

Ove sedmice ćemo proučavati šta se događalo na Dan pomirenja u zemaljskoj Svetinji, sa naglaskom na obredima koji uključuju dva jarca, što će nam pomoći da bolje razumemo duboke istine koje se odnose na spasenje i na konačno uklanjanje greha.

Čitajte tekst u 3. Mojsijevoj 16,16.30. Šta se čistilo da Dan očišćenja?

U toku godine gresi i obredne nečistote raznih vrsta unošeni su u Svetinju. Dan pomirenja određen je za njihovo uklanjanje. Obredi u toku Dana pomirenja dele se na tri osnovna dela:

1. Žrtva za greh (očišćenje) sveštenika. Prvosveštenik je prinosisio bika za svoje grehe, osiguravajući se tako da će biti obredno čist kada ulazi u Svetinju i obavlja obred očišćenja.

2. Prinošenje žrtve za greh (očišćenje) – jarca „za Gospoda“ – 3. Mojsijeva 16,8. Preko godine su žrtve za greh „unosile“ sve grehe Izrailjaca u Svetinju. Na Dan pomirenja je trebalo da se ti gresi uklone iz Svetinje; ovo se obavljalo krvlju jarca „za Gospoda“.

3. Obred uklanjanja greha preko živog jarca „za Azazela“. Bog je želeo da se gresi Njegovog naroda uklone iz Svetinje i iz okola. Zato je drugi, živi jarac bio oteran u pustinju.

Čitajte tekst u 3. Mojsijevoj 16,15. Šta se događalo sa jarcem za Azazela i šta je on simbolički predstavljao?

Pošto nije bilo ni priznavanja greha niti polaganja ruku na glavu jarca za Gospoda, njegova krv nije prenosila grehe. Prema tome, ona nije kaljala, nego je čistila. Ovo je jasno opisano u 3. Mojsijevoj 16,16.20. Prvosveštenik je obavljao čišćenje krvlju jarca za Gospoda, čisteći celokupnu Svetinju. Istim postupkom očišćavan je i narod, tako da je, pošto bi Svetinja bila očišćena od svih greha naroda, i sam narod bio očišćen. U tom smislu je Dan pomirenja bio jedinstven, jer su se jedino toga dana čistili i Svetinja i narod.

Dan pomirenja predstavljao je i drugu fazu dvostepenog očišćenja i pomirenja. U prvoj fazi, u toku godine, Izrailjci su dobijali oprostjenje. Njihovi gresi nisu bili brisani, već su se prenosili na samog Gospoda, koji je obećao da će ih ukloniti. Druga faza nije se toliko odnosila na oprostjenje; narod je već bio dobio oprostjenje. Naime, glagol „oprostiti“ uopšte se ne pojavljuje u celom 16. poglavlju 3. Mojsijeve, a ni u 3. Mojsijevoj 23,27-32. To nam pokazuje da se ceo plan spasenja bavi nečim što je mnogo šire od oprostjenja naših greha. Ovakvo shvatanje dobija značaj, kada se sagleda u odnosu na veliku borbu između dobra i zla.

VIŠE OD OPROŠTENJA

Čitajte tekst u 3. Mojsijevoj 16,32-34. Koji je bio glavni zadatak prvosveštenika na Dan pomirenja?

Osnovni zadatak prvosveštenika bio je da posreduje između Boga i ljudskog roda. Što se tiče Svetinje, on je rukovodio sistemom i obavljao razne obrede prilikom prinosa žrtava i prinosa (Jevrejima 8,3). Njegov zadatak na Dan pomirenja bio je veoma značajan. On je obavljao skoro sve obrede, osim što nije odvodio jarca za Azazela u pustinju, iako je izdavao naredbu da se jarac odvede.

Na Dan pomirenja, „veliki“ sveštenik, kako je glasila njegova dodatna titula, postajao je živa slika Isusa Hrista. Isto onako kao što je sva pažnja naroda bila usredsređena na prvosveštenika, Isus treba da bude isključivo središte naše pažnje. Kao što su postupci prvosveštenika na Zemlji donosili očišćenje narodu, tako i Isusovo delovanje u nebeskoj Svetinji postiže to isto za nas (Rimljanima 8,34; 1. Jovanova 1,9). Kao što je jedina nada naroda na Dan pomirenja bila u prvosvešteniku, tako je i naša jedina nada u Isusu Hristu.

„Hristova krv, iako je oslobađala pokajana grešnika od osude Zakona, nije mogla da izbriše njegov greh; on će ostati zapisan u knjigama u Svetinji sve do dana konačnog pomirenja. Tako je i u simboličkoj službi krv žrtve za greh, oslobađala pokajnika od greha, ali je on ostajao u Svetinji sve do Dana pomirenja.“ (Stvaranje, patrijarsi i proroci, str. 357. originala)

Prema tekstu u 3. Mojsijevoj 16,16-20, trebalo je da prvosveštenik uđe u Svetinju nad svetinjama i da je očisti od obredne nečistote, prestupa i od svih greha Izrailja, prenoseći ih na živog jarca i šaljući ih preko njega u pustinju. Na taj način su uklanjani svi moralni nedostaci Izrailja. Time se postizao jedinstveni cilj Dana pomirenja: moralno očišćenje koje je prevazilazilo samo oprostjenje. Toga dana narodu nije bilo potrebno nikakvo novo oprostjenje. Bog je već oprostio grehe svome narodu.

Dok se borimo svom snagom dobijenom od Gospoda da odbacimo svoje grehe, kako da naučimo da se potpuno oslonimo na Hristove zasluge kao na svoju jedinu nadu u spasenje?

Čitajte tekst u 3. Mojsijevoj 16,20-22. Šta se događalo sa živim jarcem za Azazela?

Obred sa živim jarcem nije bio ritual prinošenja žrtve. Pošto bi kocka odredila koji od dva jarca će biti za Gospoda, a koji za Azazela, jedino se o jarcu za Gospoda govorilo kao o žrtvi za greh (3. Mojsijeva 16,9,15). Suprotno tome, jarcu za Azazela naziva se „živim jarcem“. On se nikada nije klao, verovatno da bi se izbegla svaka misao da se radi o prinošenju žrtve. Živi jarcu se pojavljuje na pozornici događaja tek pošto prvosveštenik očisti celu Svetinju (3. Mojsijeva 16,20). Ova činjenica se ne može dovoljno naglasiti: obred sa živim jarcem nema nikakve veze sa stvarnim čišćenjem Svetinje ili naroda. Oni su već očišćeni.

Ko ili šta je Azazel? Rani jevrejski tumači izjednačavali su Azazela sa anđelom koji je prvi zgrešio i začetnikom zla, starešinom zlih anđela. Mi u njemu svakako prepoznajemo simbol samog sotone.

Obred sa živim jarcem bio je obred kojim se postizalo konačno uklanjanje greha. Greh će biti stavljen na onoga ko je odgovoran za nj na prvom mestu i onda zauvek uklonjen iz ljudske sredine. „Pomirenje“ se vršilo na njemu u smislu kažnjavanja (3. Mojsijeva 16,10), pošto je taj jarcu nosio konačnu odgovornost za greh.

Da li onda sotona ima neku ulogu u našem spasenju, kao što nas neki nepravедno optužuju da učimo kao Crkva? Naravno da ne! Sotona nikada, ni na koji način, nije poneo naš greh kao naš zamenik. Samo je Isus to učinio, pa je bogohuljenje i pomisliti da sotona ima bilo koju ulogu u našem otkupljenju.

Obred sa živim jarcem paralelan je sa zakonom o lažnim svedocima (5. Mojsijeva 19,16-21). I optuženi i tužitelj stoje pred Bogom, koga predstavljaju sveštenici i sudije. Istraga je u toku; ako se ustanovi da je tužitelj bio lažan svedok, primiće kaznu koju je namenio nevinom (na primer, zlonamerni Aman je završio na vešalima koja je namenio nevinom Mardoheju).

Još jednom zahvalite Bogu na tome što vam je milostivo oprostio i što više nikada neće pominjati vaše grehe (Jeremija 31,34). Kako bismo mogli naučiti da se ne sećamo svojih greha pošto nam ih je Bog oprostio? Zašto je tako važno da to učinimo?

NA DAN POMIRENJA

„Tako su uz pomoć službi u Šatoru od sastanka, i kasnije i u Hramu koji je zauzeo njegovo mesto, narodu svakoga dana bile otkrivane velike istine o Hristovoj smrti i posredničkoj službi. Jednoga dana u godini, misli naroda bile su upućivane u budućnost, prema završnim događajima u velikoj borbi između Hrista i sotone, prema čišćenju svemira od greha i grešnika.“ (Stvaranje, patrijarsi i proroci, str. 358. originala)

Čitajte tekst u 3. Mojsijevoj 16,29-31 i 23,27-32. Šta je Bog očekivao od Izrailjaca da čine na Jom Kipur, Dan pomirenja? Kako bi se ova ista načela mogla primeniti na nas danas, koji živimo u vremenu koje se naziva „antitipskim Danom pomirenja“?

Ako neko u starom Izrailju ne bi sledio ova uputstva, trebalo je da bude uklonjen iz Izrailja i pogubljen (3. Mojsijeva 23,29.30). Dan pomirenja je odlučivao o životu i smrti i ništa manje od toga! On je zahtevao vernikovu potpunu i nepodeljenu odanost Bogu.

To znači da i osoba koja je izrazila svoju veru u Boga i dalje može da izgubi spasenje. Kao hrišćani koji očekuju dolazak Isusa Hrista, mi ne verujemo u teoriju „jednom spasen, zauvek spasen“, jer to nije biblijska nauka. Mi smo sigurni u Hristu sve dok budemo živeli u veri, dok se budemo pokoravali Njemu, tražeći Njegovu snagu za pobeđu kada se nađemo u iskušenju i Njegovo oproštenje kada padnemo.

Čitajte tekst u Mateju 18,23-35. Koju pouku treba da izvučemo za sebe iz ove snažne kratke priče?

ISAIJIN LIČNI DAN POMIRENJA

U Knjizi proroka Isaije 6,1-6. Isaija vidi nebeskog Vladara kako sedi u Hramu „na prijestolu visoku i uzvišenu“. Ovo viđenje predstavlja prizor suda koji prikazuje Boga kako dolazi da sudi (Isaija 5,16). Isaija vidi pravog Cara, koji se u Jevanđelju po Jovanu prikazuje kao Isus Hristos (Jovan 12,41).

Iako je Isaija bio Božiji prorok i pozivao druge na pokajanje, shvatio je u Božijem prisustvu da je osuđen na propast. Suočen sa Božijom svetošću i slavom, Isaija shvata svoju grešnost i okaljanost svoga naroda. Svetost i greh ne idu zajedno. Slično Isaiji, i mi svi treba da dodemo do zaključka da ne možemo proći kroz Božiji sud sami, u svojoj sili. Naša je jedina nada da nađemo Zamenika.

Koje paralele sa Danom pomirenja pronalazite u Knjizi Isaijinoj 6,1-6?

Hram ispunjen dimom, oltar, suđenje, nečistota i čišćenje greha snažno podsećaju na Dan pomirenja. Isaija kao da je doživio jedinstven lični Dan pomirenja.

Postupajući kao sveštenik, serafim (doslovno „onaj koji gori“), uzima raspaljeno ugljjevlje sa oltara, što ukazuje na neku vrstu žrtve, da očisti prorokov greh. To je prikladna slika očišćenja od greha koje je postalo moguće Isusovom žrtvom i Njegovom sveštenučkom službom posredovanja. Isaija prepoznaje sve to kao obred očišćenja i zato mirno dozvoljava da ugali dotakne njegove usne. Time je „uklonjeno njegovo bezakonje“ i njegov „greh oprošten“ (Isaija 6,7). Pasivni oblik glagola u sedmom stihu pokazuje da je oprosteno osigurano preko Onoga koji sedi na prestolu. Sudija je, dakle, Spasitelj.

Božije delo očišćenja vodi nas iz „teško meni“ u „evo mene, pošlji mene“. Razumevanje Božijeg postupanja na Dan pomirenja čini nas spremnim da objavljujemo istinu, jer istinsko razumevanje navodi na sigurnost i spokojnost. To je zato što znamo da na sudu imamo Zamenika, Isusa Hrista, čija pravednost (simbolički predstavljena krvlju) jedina može da nas osposobi da stojimo bez straha od osude (Rimljanima 8,1). Zahvalnost nadahnjuje za misiju. Pridobijeni grešnici predstavljaju najbolje Božije ambasadore (2. Korinćanima 5,18-20) jer znaju od čega ih je Gospod izbavio.

ZA DALJE PROUČAVANJE

„I sad počinje događaj koji je simbolički bio predstavljen poslednjom svečanom službom na Dan očišćenja. Pošto je služba u Svetinji nad svetinjama bila dovršena, a gresi Izrailja uklonjeni iz Svetinje krvlju žrtve za greh, doveden je bio živi jarac pred Gospoda i, u prisustvu naroda, poglavar sveštenečki je ispovedio nad njime 'sva bezakonja sinova Izrailjevih i sve prijestupe njihove u svim grijesima njihovijem, metnuvši ih na glavu jarcu.' (3. Mojsijeva 16,21) Isto tako kada bude dovršeno delo pomirenja u nebeskoj Svetinji, u prisustvu Boga, svetih anđela i mnoštva otkupljenih, gresi Božijeg naroda biće preneti na sotonu. On će biti proglašen odgovornim za sva zla na koja ih je naveo. I kao što je živi jarac bio odveden u pustinju, tako će i sotona biti prognan na opustošenu zemlju, nenastanjenu i голу pustinju.“ (Velika borba, pogl. 41, str. 530, 531)

PITANJA ZA DISKUSIJU:

1. Zašto bi svako tumačenje plana spasenja bilo nepotpuno kada bi se izostavilo ili umanjilo delo koje Hristos kao naš Veliki poglavar sveštenečki obavlja u nebeskoj Svetinji? Šta nas Svetinja uči o važnosti Hristovog posredovanja u nebeskoj Svetinji za celokupni plan spasenja? Najveći deo novozavetne Poslanice Jevrejima posvećen je Hristovom delu u nebeskoj Svetinji. Uzimajući to u obzir, koliko je važno to delo?

2. Jednom je neko napisao da je Hristovo delo, od Njegove smrti do Njegove službe u nebeskoj Svetinji, samo deo „Božije metode postepenog rešavanja“ problema greha tako da dobijemo odgovore na sva pitanja o Njegovoj pravednosti, poštenju i ljubavi. Razmišljajte o važnosti te misli, posebno u svetlosti velike borbe između dobra i zla i svega čemu nas ona uči o velikim pitanjima koja su uključena u strahotnu istoriju greha.

3. Mnogi adventistički hrišćani su naučeni da gledaju na Dan pomirenja kao na način koji im je uskratio sigurnost u spasenje. Takvo gledište je posledica pogrešnog razumevanja svrhe Dana pomirenja. Razmislite o samoj reči „pomirenje“. Šta to znači? Kako se pomirenje postiže? Ko obavlja delo pomirenja? Na koji način? Kako će nam odgovori na ova pitanja pomoći da shvatimo zašto je istina o Danu pomirenja u stvari radosna vest?

HRISTOS – NAŠA ŽRTVA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Isaija 53,2-12; Jevrejima 2,9; Jevrejima 9,26-28; Jevrejima 9,12; 2. Mojsijeva 12,5; Jevrejima 4,15.

Tekst za pamćenje: „Koji grijehе naše sam iznese na tijelu svojemu na drvo, da za grijehе umremo, i za pravdu živimo; kojega se ranom iscijeliste.“ (1. Petrova 2,24)

Katolički sveštenik Maksimilijan Kolbe bio je zatvoren u logoru Aušvic zato što je pružao utočište izbeglicama iz Poljske, među kojima je bilo i dve hiljade Jevreja. Kada je jedan zatvorenik iz njegove barake nestao ili možda pobegao, esesovci su za kaznu izabrali deset zatvorenika da budu mučeni glađu dok ne umru. Jedan od njih je uzviknuo: „Jadna moja žena, jadna moja deca, nikada ih više neću videti!“ U tom trenutku Kolbe se ponudio da zameni osuđenika, ponudio se da umre umesto tog čoveka koji je imao porodicu. Iznenađeni oficir se složio, i Kolbe se pridružio osuđenicima, spasivši život drugome bar za neko vreme.

Koliko god da je potresna, Kolbeova žrtva samo je senka žrtve Onoga koji je dragovoljno zauzeo naše mesto kroz delo simbolički predstavljeno službom u Svetinji. Novi zavet sjedinjuje u Hristu dva osnovna elementa starozavetnog sistema prinošenja žrtava: On je naša žrtva (Jevrejima 9,10) i naš prvosveštenik (Jevrejima 5-10).

Ove ćemo sedmice proučavati razne vidove velike Hristove žrtve i saznati šta je Njegova žrtva jednom za svagda učinila za nas.

HRISTOS U 53. POGLAVLJU KNJIGE PROROKA ISAIJE

Čitajte tekst u Knjizi proroka Isaije 53,2-12. Šta ovi stihovi govore o onome što je Hristos učinio za nas?

Tekst u Isaiji 52,13 – 53,12. predstavlja potresan opis Hristove smrti za grehe sveta. Nekoliko činilaca iz ovog teksta pruža jasan dokaz da je Isusova smrt pomirenje putem zamene osuđenika, što znači da je On uzeo na Sebe kaznu koju su drugi zaslužili ; drugim rečima, umro je kao njihova Zamena. Evo nekih poruka teksta o Isusovoj službi za nas:

1. Isus je stradao za druge. On je preuzeo njihove tuge i žalosti, prestupe, bezakonja i greh.
2. On donosi velike blagoslove onima za koje strada: mir, i isceljenje i opravdanje.
3. Bila je Božija volja da Isus strada i bude ubijen. Bog je stavio naša bezakonja na Njega, jer je po Božijem planu trebalo da On umre za nas.
4. Isus je pravedan, u Njemu nije bilo nasilja i prevare.
5. On je bio žrtva za krivicu, žrtva pomirnica **za greh.**

Čitajte tekstove u Luki 22,37; Delima 8,32-35; 1. Petrovoj 2,21-25. Kako su ovi novozavetni pisci tumačili tekst u 53. poglavlju Knjige proroka Isaije?

Novozavetna pozivanja na tekstove u 53. poglavlju Knjige proroka Isaije potvrđuju bez imalo sumnje da je Isus ispunio ovo proročanstvo. Čak je i On lično ukazao na Sebe kao na ličnost o kojoj govori ovaj tekst (Luka 22,37). Hristos je uzeo naše grehe na Sebe, tako da nama može biti oprošteno i da se možemo promeniti.

Razmišljajte o svemu što tekst u Isaiji 53 govori o Isusu i onome što je učinio za nas. Kako da poruke iz ovog teksta primenite na sebe bez obzira na to šta ste učinili, znajući da će Gospod na vama ispuniti svoja obećanja ako Mu se predate u veri?

DOVOLJNA ZAMENA

Čitajte tekst u Jevrejima 2,9. Kako je to Hristos „za sve okusio smrt“?
(Videti i Jevrejima 2,17; 9,26-28; 10,12)

Isus je umro za grešnike. On je bio bez greha (Jevrejima 4,15), tako da je žrtvujući svoj život umirao za grehe drugih, a ne za svoje grehe. On je morao da „uzme mnogih grijeha“ (Jevrejima 9,28), da „očisti grijeha narodne“ (Jevrejima 2,17) i da zauvek ukloni greh (Jevrejima 9,26).

U skladu sa tekstom u Jevrejima 2,9 Isus je postao „manji od anđela“ da bi mogao da pretrpi smrt. Trebalo je u stvari da se objasni zašto je Isusova smrt nezaobilazni uslov za Njegovo uzvišenje. Jednostavno rečeno, da bi se ljudski rod mogao spasiti, Isus je morao da umre. Nije bilo drugog načina.

Po ovom tekstu, cilj utelovljenja je smrt Sina. Jedino putem stradanja i smrti Isus je mogao da postane Začetnik našeg spasenja (Jevrejima 2,10).

Zašto je Bog dozvolio da Isus strada? Tekst u Jevrejima 2,14-18. tvrdi da je Isusova smrt bila neophodna da bi se Božija deca izbavila iz ropstva smrti i od straha od smrti, da bi pobedila đavola i da bi Isus postao „milostiv i vjeran poglavar sveštenički“.

Ukratko, krst treba da prethodi kruni.

„Na Hrista kao našu zamenu i jemstvo položeno je bezakonje svih nas. On se ubrojio u prestupnike, da bi nas otkupio od osude zakona. Krivica svakog Adamovog potomka opterećivala je Njegovo srce. Božji gnev prema grehu, strašni izraz Njegovog nezadovoljstva zbog nepravde, ispunjavali su užasom dušu Njegovog Sina.“ (Čežnja vekova, str. 753. originala)

Hristos, Stvoritelj svemira, umro je kao ljudsko biće za naše grehe! Sagledajte značenje te činjenice. Razmislite kakva nam je dobra vest time upućena. Zamislite kakvu nadu pruža svakom od nas lično. Kako da ova zadivljujuća istina postane osnovni pokretač svega što činite?

HRISTOVA KRV

Pojam krvi otkupljenja prožima celu Bibliju. Počev od najranijih žrtava posle sagrešenja Adama i Eve, krv je uvek pratila prinošenje životinjskih žrtava. Obredi u kojima se prolivala krv bili su karakteristika izrailjskog sistema prinošenja žrtava da bi se izrazila ključna istina: bez krvi je nemoguće oproštenje greha i prebivanje u Božijoj blizini. Samo putem prolivanja krvi bilo je moguće da ljudi prime Božiju milost i povežu se s Njime.

Čitajte sledeće tekstove iz Poslanice Jevrejima o Hristovoj krvi i o krvi starozavetnih žrtava. Šta nam oni govore o krvi?

Jevrejima 9,12 _____

Jevrejima 9,14 _____

Jevrejima 9,18 _____

Jevrejima 9,22 _____

Jevrejima 10,19 _____

Jevrejima 12,24 _____

Jevrejima 13,12 _____

Jevrejima 13,20 _____

Hristova krv ne označava samo Njegov život, nego predstavlja simbol Njegove zameničke smrti, i kao takva opisuje rezultate Njegove smrti. Hristos je prolivanjem krvi postigao zadivljujuće mnogo: zadobio je večno Otkupljenje, osigurao očišćenje od greha, omogućio oproštenje i posvećenje i opravdao vaskrsenje.

Poslanica Jevrejima objavljuje veoma značajnu činjenicu: Hristova krv više vredi od bilo koje druge krvi. U stvari, nijedna druga krv ne može stvarno da osigura oproštenje; Hristova smrt je jedini razlog zašto su nam gresi oprošteni, i pre i posle krsta (Jevrejima 9,15). Hristovo prolivanje krvi i rezultati tog čina jasan su dokaz da je Hristova smrt bila zamenička po svojoj prirodi, što znači da je On preuzeo kaznu koju smo mi zaslužili.

Kako nam pravilno razumevanje prirode Hristove smrti pomaže da se oslobodimo svake pretpostavke da nam naša dela mogu doneti spasenje?

ŽRTVA BEZ MANE

Koje uslove je morala da ispuni životinja za žrtvu? Čitajte 2. Mojsijeva 12,5; 3. Mojsijeva 3,1; 4,3.

Izbor životinje za žrtvu zahtevao je veliku pažnju. Nije bilo moguće uzeti bilo koju životinju i prineti na žrtvu; životinja mora da ispuni nekoliko uslova, što zavisi od vrste žrtve.

Međutim, postojao je jedan uslov koji su morale da ispune sve žrtve. Trebalo je da budu „bez mane“. Jevrejska reč „tamim“ može se prevesti i kao „potpuna“, „neoštećena“, „bez mane“ ili „savršena“. Sve to podrazumeva da žrtva mora da ispuni najviša moguća merila. Samo je najbolje bilo dovoljno dobro.

Kada se odnosila na ljude, reč je obeležavala njihov odnos prema Bogu kao „bez mane“. (1. Mojsijeva 6,9; 17,1)

Kako sledeći tekstovi opisuju Isusa? Jevrejima 4,15; 7,26; 9,14; 1. Petrova 1,18.19. Zašto je bilo ključno da Hristos bude bezgrešan?

Isus, „Jagnje Božije koje uze na se grijeh svijeta“ (Jovan 1,29), savršeno ispunjava starozavetna merila savršene žrtve. Njegov besprekoran život čini Ga savršenom žrtvom. To je i garancija našeg spasenja, jer je samo Bezgrešni mogao da ponese naše grehe na Sebi. Njegova savršena pravednost nas pokriva, sada i na sudu. Ta pravednost je naša nada u spasenje.

Kao i jevrejska, tako i grčka reč za „bez mane“ (amomos) upotrebljava se ne samo da opiše Isusa i Njegovu savršenu žrtvu, već i karakter Njegovih sledbenika.

„Upoređujući svoj život sa Hristovim karakterom, oni će biti u stanju da otkriju gde su propustili da zadovolje zahteve Božijeg svetog zakona, i potrudice se da postanu savršeni u svojoj sferi kao što je Bog savršen u svojoj.“ (Elen Vajt, The Paulson Letters, str. 374)

Zahvaljujući Hristovoj smrti i Njegovoj službi, mi se pokazujemo „bez mane“ pred Bogom (Juda 24). To je moguće jedino tako što Bezgrešni zauzima naše mesto.

Zašto nam izraz „sveti i bez mane“ može stvoriti nelagodu? Na koji način znanje da je Hristos naša Zamena može da nam pomogne da prihvatimo da smo i mi „sveti“? Kako naš novi položaj pred Bogom može da utiče na nas i na naš način života?

VELIKA OPASNOST

U Poslanici Jevrejima Pavle se usredsređuje ne samo na teološko razumevanje Hristove žrtve, već objašnjava i neke njene praktične vrednosti. Na nekoliko mesta on pokazuje šta se događa kada neko zanemaruje ili odbacuje tu žrtvu.

Čitajte tekst u Jevrejima 6,4-6; 10,26-31. Na koju opasnost Pavle ovde upozorava? Koju vrstu ponašanja opisuje?

U Poslanici Jevrejima Pavle pokazuje veličanstvenost spasenja koje dobijamo od Boga, na koji način nam se Bog otkrio, kao i šta je učinio i šta i sada čini za one koji u Njega veruju. Međutim, postoji bar jedna problematična tema o kojoj Pavle želi da raspravlja. To je opasnost da potcenimo vrednost Hristove žrtve. On opisuje tu opasnost kao „otpad“, kao zanemarivanje cilja (Jevrejima 2,1), stvarajući sliku broda koji je skrenuo s kursa i zato neće stići do svog odredišta. Naš najvažniji zadatak je da ostanemo na pravom putu.

Neki od onih koji odbacuju Boga čine to namerno, što znači da je njihov život posle primanja Jevandolja ostao isti kao i pre toga. Takvi ljudi ne prinose u stvari nikakvu delotvornu žrtvu za svoje grehe (Jevrejima 10,26-31). Međutim, izgleda kao da nema mnogo vernika koji će otvoreno odbaciti Hristovu žrtvu ili čak samo i pomisliti da to učine. Međutim, Pavle nam daje jasno upozorenje. Stvarna opasnost da se ne poštuje ili odbaci Hristova žrtva sastoji se u tome što se to dešava na nevidljiv način i veoma postepeno. Prelaz može da bude potpuno nezapažen. Hristovo delo ceni se sve manje i manje, kao što Isav nije dovoljno cenio svoje prvenaštvo (Jevrejima 12,15-17). Hristova velika žrtva nikada ne bi smela da nam postane tako obična i svakodnevna da se pretvori u bezvrednost.

Pavle ne želi da uplaši svoje čitaoce, ali mora da im prikaže posledice udaljavanja od Boga. On ne želi da se to dogodi i zato ohrabruje svoje čitaoce da se „čvrsto drže“ svoga spasenja (Jevrejima 3,6.14; 10,23) i da pogled usmere prema Isusu (Jevrejima 12,2).

Kako je sa vama? Da li ste se jednostavno „navikli“ na zadivljujuće istine o krstu? Zašto je to tako strašno? Kako bismo mogli da zaštitimo sebe od opasnosti na koju nas Pavle upozorava?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Ono što Martin Luter često naziva „prekrasnom razmenom“ ili „radosnom razmenom“ Hristove pravednosti za ljudske grehe, Duh proroštva opisuje sledećim rečima: „Sa Hristom se postupalo onako kako mi zaslužujemo da bi se s nama postupalo kako On zaslužuje. On je bio osuđen zbog naših greha, u kojima nije imao udela, da bismo mi mogli biti opravdani Njegovom pravdom u kojoj nemamo udela. Pretrpeo je smrt koja je bila naša, da bismo mi mogli primiti život koji je bio Njegov. 'Ranom Njegovom mi se iscijelismo!'“ (Čežnja vekova, str. 25)

„Samo Hristova smrt mogla je Njegovu ljubav da učini delotvornom za nas. Jedino zahvaljujući Njegovoj smrti radosno možemo očekivati Njegov drugi dolazak. Njegova žrtva je središte naše nade. Na njoj moramo učvrstiti svoju veru.“ (Čežnja vekova, str. 660)

PITANJA ZA DISKUSIJU:

- 1. Nekima se ne dopada zamisao o Isusu kao našoj žrtvi. Oni misle da time predstavljamo Boga kao osvetoljubivog i krvožednog, sličnog neznabožačkim božanstvima iz prošlosti. (U stvari, neki tvrde da je cela priča o krvi i žrtvama u Bibliji samo odraz tih paganskih shvatanja.) Šta je dramatično pogrešno u takvom shvatanju krsta? Kako nam zamisao o smrti, žrtvi i krvi pomaže da shvatimo kako je greh ozbiljan i kako su njegove posledice strašne? Kako nam poimanje cene greha pomaže da tražimo silu od Boga i uklonimo greh iz svog života?**
- 2. Neki ljudi se bore sa pitanjem koje mesto dela imaju u našem spasenju. Kako nam razmišljanje o Hristovoj posredničkoj smrti i onome što je On postigao za nas tom smrću pomaže da ne padnemo u zamku lažne nauke o spasavanju svojim delima? Uostalom, šta bi naša dela mogla da dometnu onome što je Hristos već učinio kada je umro umesto nas?**
- 3. Duh proroštva nas poziva da provedemo bar jedan sat svakoga dana u razmišljanju o životu Isusa Hrista, posebno o Njegovim poslednjim trenucima. Kako nam takva navika može pomoći da ojačamo svoj odnos sa Hristom, ali i da više poštujemo sve ono što je učinio za nas?**

HRISTOS – NAŠ SVEŠTENIK

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Psalam 110,1-5; 1. Mojsijeva 14,18-20; Jevrejima 7,1-3; Rimljanima 8,31-34; 1. Timotiju 2,4-6; Jevrejima 8,6; Jevrejima 2,17.18; Jevrejima 3,6; Jevrejima 10,1-14.

Tekst za pamćenje: „A ovo je glava od toga što govorimo: Imamo takvoga poglavara sveštetičkoga koji sjede s desne strane prijestola Veličine na nebesima, koji je sluga Svetinjama i istinitoj Skiniji koju načini Gospod, a ne čovjek.“ (Jevrejima 8,1.2)

Posle svog vaskrsenja i vaznesenja u nebesku Svetinju, Hristos je započeo novo razdoblje plana otkupljenja (Jevrejima 2,17). Pošto je ispunio preko potrební zahtev plana spasenja da prinese svoju žrtvu, bio je uveden u službu sveštenika i započeo službu za one koji su verom pokriveni Njegovom krvlju. Njegova sveštetička služba uključuje dve faze, obe simbolički predstavljene službom u zemaljskoj Svetinji: svakodnevnu službu i godišnji Dan pomirenja.

Ove ćemo sedmice proučavati delo koje Isus obavlja u toku svoje svakodnevne službe i sagledati neke delove od kojih se sastoji Njegova služba za nas. Mi zaista možemo naći veliku utehu u saznanju da se Isus sada nalazi u Božijem prisustvu, prinoseći zasluge svoje žrtve za nas. Poruka Svetinje nudi nadu i ohrabrenje čak i Njegovim najslabijim sledbenicima.

Poslanica Jevrejima je novozavetna knjiga koja najviše govori o Hristu kao svešteniku. Osnovni starozavetni tekst na kome se temelji Poslanica Jevrejima sastoji se od dva stiha iz Psalma 110. Prvi stih se navodi zato da se potvrdi da je Hristos iznad svih, jer sedi s desne strane Ocu. To je tema koja se stalno ponavlja u Poslanici Jevrejima, tema koja naglašava Isusovo božanstvo i mesijanstvo (Jevrejima 1,3; 4,14; 7,26; 8,1; 12,2). Drugi stih, Psalam 110,4, upotrebljava se da pokaže da je Hristova sveštentička služba bila simbolički nagoveštena preko Melhisedeka (Jevrejima 5,6).

Na koje sve načine Hristos ispunjava Božije obećanje o svešteniku po redu Melhisedekovu? Uporedite 1. Mojsijevu 14,18-20. i Psalam 110,4. sa tekstom u Jevrejima 7,1-3.

Biblija nam ne stavlja na raspolaganje mnogo podataka o Melhisedeku. Ipak, ono što imamo ukazuje na značajne sličnosti sa Isusom. Melhisedek je vladar grada Salima (Salim znači „mir“, pa je on zato „Car mira“). Njegovo ime znači „Car pravde“, što govori o njegovom karakteru. On ne pripada istoriji i njegov rodoslov nigde se ne navodi; njegovo rođenje i smrt se ne pominju; prema tome, izgleda kao da nema ni početka ni kraja, a navodi se da je „sveštenik Boga najvišega“. Melhisedekovo sveštenstvo višeg je reda od levitskog sveštenstva jer je Levije preko Avrama dao svoj desetak Melhisedeku (Jevrejima 7,4-10). Melhisedek je, prema tome, simbol Isusa Hrista.

Međutim, Hristos je čak i iznad Melhisedeka. Aron je bio prvi poglavar sveštentički u Izrailju. Tekst u Jevrejima 5,1-4 opisuje idealizovanu prvosveštentičku službu po redu Aronovu: naimenovan od Boga, predstavnik ljudi, posrednik pred Bogom, sažaljiv, prinosi žrtve za narod i za sebe.

Poslanica Jevrejima opisuje Hrista kao novog poglavara sveštentičkog. On je pripadnik boljeg reda nego Aron; ne samo da ispunjava uslove sveštenstva po redu Aronovu, već ih i premašuje. Isus nije imao greha, bio je savršeno poslušan, i nije imao potrebe da prinosi žrtve za samoga Sebe. Suprotno tome, On sam je postao Žrtva – najsavršenija moguća Žrtva.

Isus je ispunio uslove za prvosveštenika i po redu Aronovu i po redu Melhisedekovu više nego što je to mogao ijedan pripadnik bilo kog od ova dva reda. Oba ova tipa sveštenika našla su svoj antitip (ispunjenje) u Hristu.

Čitajte tekst u Rimljanima 8,31-34. Koju veliku nadu i koje veliko obećanje nudi ovaj tekst?

U pozadini teksta Rimljanima 8,31-34 nalazimo prizor suđenja na kome zamišljamo da se sudi nama. Pavle pita: Ko je protiv nas? Ko će izneti optužbu protiv nas? Ko će nas osuditi? Takve okolnosti lako mogu da nas uplaše. Uostalom, zar nismo svi svesni svoga ljudskog nesavršenstva i grešnosti?

Međutim, nemamo razloga da se plašimo. Obećanje da nas ništa i niko ne može odvojiti od Božije ljubavi uključuje nekoliko važnih delova: Bog je sa nama (Rimljanima 8,31); Bog je dao svoga Sina za nas (Rimljanima 8,32); Bog nam obilno daje sve što nam je potrebno (Rimljanima 8,32); Bog nas opravdava (Rimljanima 8,33). Isus Hristos je na našoj strani. Isus je odgovor na svaki strah ili osudu, jer je umro, ustao i sada neprestano posreduje za nas u nebeskoj Svetinji stojeći s desne strane Ocu (Rimljanima 8,34)

Kada bi neko otišao tako daleko da dobrovoljno umre za nas, mi bismo bili sigurni u njegovu ljubav. Obećanje iz Rimljanima 8,31-39 stvarno nam pokazuje kakvog Boga imamo i u kakvog Boga verujemo. Ako shvatimo da nas naš Bog voli i da Ga ništa nije moglo odvratiti od Njegove namere u vezi sa nama (Rimljanima 8,35-39), Božija sudnica postaće mesto radosti i slavljenja.

Ova istina postaje još jasnija u 1. Jovanovoj 2,1.2. Grčka reč parakletos označava zakonskog zastupnika ili advokata, nekoga ko se pojavljuje u ulozi branioca ili posrednika. Isus je naš Pravni Zastupnik koji nas brani, jer inače ne bismo imali nikakve nade da se odbranimo.

Naš Pravni Zastupnik je „pravedan“, što nam uliva sigurnost da će Otac čuti Njegovo posredovanje, jer Hristos ne može da učini bilo šta što bi Njegov pravedni Otac mogao da odbaci. Hristos posreduje za one koji su zgrešili, predstavljajući Sebe – Onoga koji nikada nije sagrešio – kao Pravednika koji stoji i odgovara umesto nas.

Kako bismo mogli dublje da iskusimo čudesnu istinu da nas ništa ne može rastaviti od Božije ljubavi? Kako da se poslužimo tim obećanjem kao podsticajem da živimo kao što bi Bog želeo da živimo, a ne kao što danas živimo?

„Koji hoće da se svi ljudu spasu i da dođu u poznanje istine. Jer je jedan Bog i jedan Posrednik između Boga i ljudi, Čovjek Isus Hristos, koji Sebe dade u otkup za sve, za svjedočanstvo u svoje vrijeme.“ (1. Timotiju 2,4-6) Kako nam ovi tekstovi pomažu da razumemo šta Hristos upravo sada čini za nas na Nebu?

Hristos je nazvan jedinim Posrednikom između Boga i ljudi. Osim Njega nema nijednoga drugoga, u stvari, nijedan drugi nije ni potreban. Preko Hrista kao Posrednika, spasenje i poznanje istine dostupni su svakome (1. Timotiju 2,4). Ključno pitanje koje se postavlja svima nama glasi da li smo ili nismo iskoristili prednost koju nam svima Hristos nudi, bez obzira na naš položaj, rasu, karakter ili prošla dela?

„Posrednik“ je izraz koji dolazi iz starog grčkog trgovačkog i pravnog sveta. Njime se opisuje lice koje pregovara ili deluje kao posrednik između dve strane da bi se uklonilo neslaganje ili da bi postigao zajednički cilj, da bi se potpisao sporazum ili ugovor.

U Poslanici Jevrejima, Hristos kao Posrednik povezan je sa novim zavetom (Jevrejima 8,6; 9,15; 12,24). On je obavio pomirenje. Iako je greh prekinuo usku vezu između ljudskog roda i Boga, iako je mogao da izazove i potpuno uništenje svih ljudi, Hristos je došao i obnovio njihovu vezu. To je pomirenje. Jedino je Hristos veza između Boga i ljudi, i preko te veze mi možemo uživati u punom zavetnom odnosu sa Gospodom.

Pavlovo pozivanje na „Čovjeka Hrista Isusa“ naglašava Njegovu jedinstvenost kao Boga i Čoveka u isto vreme (1. Timotiju 2,5). Spasenje i posredništvo se temelje na Isusovoj ljudskoj prirodi i na Njegovom dobrovoljno žrtvovanju. Pošto je Bog i Čovek, Isus je u stanju da poveže Nebo i Zemlju vezama koje se nikada ne mogu prekinuti.

„Isus Hristos je došao da poveže smrtnog čoveka sa beskrajnim Bogom, i da poveže Zemlju i Nebo koje su greh i prestup rastavili.“ (EGW, Sermons and Talks, str. 253)

Na Nebu upravo sada jedno ljudsko biće posreduje u našu korist. Šta vam to govori o vašoj važnosti u Božijim očima? Kako bi ova istina mogla da utiče na vaš život i na način na koji postupate prema bližnjima?

VELIKI POGLAVAR SVEŠTENIČKI

Šta sledeći tekstovi otkrivaju o Hristovoj prvosveštenskoj službi?
Jevrejima 2,17.18; 3,6; 4,14.15; 7,24-28; 8,1-3.

Isus je „Veliki poglavar sveštenski“ (Jevrejima 4,14). On je veći od svih prvosveštenika i vladara na Zemlji. Biblija navodi neke osobine Isusa kao poglavara sveštenskog:

Milostiv i veran. Ove dve karakteristike (Jevrejima 2,17) uklapaju se u Hristovu ulogu Posrednika jer On izliva svoje darove na nas („milostiv“) i veran je svome Ocu i nama („veran“).

Sa nama. Isus može da saoseća sa nama (Jevrejima 2,18; 5,2.7). Pošto je živeo kao čovek, možemo biti sigurni da je On savršen Pomoćnik, pun saosećanja. Ipak, On nije u istom položaju kao mi, jer je „bez grijeha“ (Jevrejima 4,15).

Iznad nas. Isus kao Poglavar sveštenski ne pripada zajednici vernika kao što je Aron pripadao; On je nad nama, kao što sin upravlja domom svoga oca (Jevrejima 3,6). Hristos uživa punu vlast među svetima.

Kao što smo mi. Isusovo božansko poreklo nije Mu dalo nikakva posebna prava. On je bio kušan isto onako kao i mi (Jevrejima 4,15). Naročita iskušenja u Judejskoj pustinji pokazuju da je bio kušan u fizičkom, mentalnom i duhovnom pogledu (Matej 4,1-11).

Za nas. Hristos „za nas“ izlazi pred Oca u nebeskoj Svetinji (Jevrejima 9,24) da bi posredovao za nas (Jevrejima 7,25). Hvala Bogu da imamo božanskog Predstavnik koji nas zastupa na sudu.

Isus je na Nebu „za nas“. Šta to znači? Kako da steknete sigurnost i ohrabrenje na temelju te prekrasne istine?

JEDINA ŽRTVA

Kao što smo videli, ključna svrha zemaljske Svetinje i njene službe bila je da prikaže – u simbolima, tipovima i proročanstvima u malom – smrt i prvosveštenučku službu Isusa Hrista. Greh je suviše strašan da bi se mogao prevazići pukom smrću životinja (koliko god da je i smrt životinja žalosna). Umesto toga, sva ta prolivena krv trebalo je da ukaže na jedino rešenje problema greha, a to je smrt samoga Isusa Hrista. Činjenica da je bila potrebna Njegova smrt, smrt Onoga koji je jednak Bogu (Filibljanima 2,6) da bi se obavilo pomirenje, samo pokazuje koliko je strašan greh.

Čitajte tekst u Jevrejima 10,1-14. Na koji način ovaj tekst upoređuje svrhu i odvijanje službe u zemaljskoj Svetinji sa smrću i prvosveštenučkom službom samog Isusa Hrista?

Mnoge ključne istine izranjaju iz ovih tekstova, a jedna od najvažnijih govori da smrt svih tih životinja nije bila dovoljna da razreši problem greha. „Jer krv junčija i jarčija ne može uzeti grijeha.“ (Jevrejima 10,4) One su samo ukazivale na rešenje, ali same nisu predstavljale rešenje. Rešenje je bio Isus – Njegova smrt, a onda i služba u nebeskoj Svetinji za nas.

Zapazite još jednu ključnu činjenicu u ovim tekstovima: savršena dovoljnost Hristove smrti. Iako su životinjske žrtve morale da se stalno ponavljaju, iz dana u dan, iz godine u godinu, Isusova jedina Žrtva bila je dovoljna (uostalom, pomislite ko se žrtvovao) da pokrije grehe celog čovečanstva. Bog je naglasio tu ključnu istinu, kada se unutrašnja zavesa zemaljske Svetinje natprirodno rascepila posle Isusove smrti (Matej 27,51).

Pogledajte oko sebe po svetu, pogledajte na razaranje koje je greh prouzrokovao, na bol, na gubitke, na strah, na beznadežnost. Kako bismo mogli da učimo, iz dana u dan, iz trenutka u trenutak, da se uhvatimo za Isusa kao uz jedino rešenje problema greha u našem životu?

ZA DALJE PROUČAVANJE

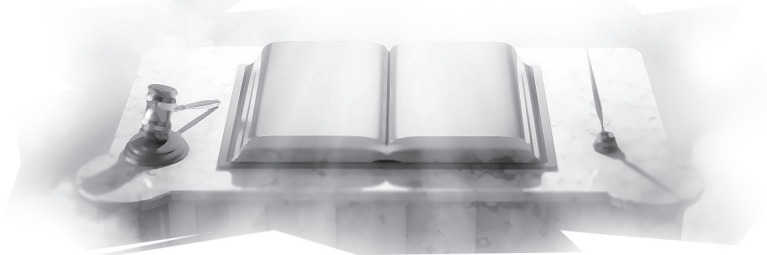
„Uklonite se izvan domašaja sotoninog glasa, prestanite da ispunjavate njegovu volju i stanite na Isusovu stranu; steknite Njegove osobine jer je On pun duboke i nežne osećajnosti koja slučajevne progonjenih, napaćenih prihvata kao svoje. Onaj kome je mnogo oprošteno pokazaće i mnogo ljubavi. Isus je saosećajni Posrednik, milostiv i veran Prvosveštenik. On, Veličanstvo Neba – Car slave – može da gleda na smrtnoga čoveka koji je podložan sotoninim iskušenjima, znajući da je i sam osetio snagu sotoninog lukavstva.“ (Elen Vajt, Christian Education, str. 160)

„Savest se može osloboditi od osude. Verom u Njegovu krv svi mogu da postanu savršeni u Hristu Isusu. Hvala Bogu da nemamo posla sa nečim nemogućim. Mi možemo težiti posvećenju. Mi možemo da uživamo Božiju naklonost. Ne treba da se pitamo šta Hristos i Bog misle o nama, već šta Bog misli o Hristu, našem Zameniku.“ (Elen Vajt, Odabrana svedočanstva, sv. 2, str. 32,33)

PITANJA ZA DISKUSIJU:

1. Čitajte tekst u Jevrejima 2,17. Zašto je bilo neophodno da Isus postane čovek i da strada pre nego što postane naš poglavar sveštencički?
2. Proučite drugi navod iz pera Elen Vajt u delu pouke za petak. Posebno se zadržite na rečima: „Ne treba da se pitamo šta Hristos i Bog misle o nama, već šta Bog misli o Hristu, našem Zameniku.“ Kako nam to pomaže da bolje razumemo ono o čemu ona govori pre toga, napominjući da svi mogu da postanu „savršeni u Hristu Isusu“?
3. Naš Poglavar sveštencički, Isus Hristos, Zalog je našeg spasenja. On na nas izliva darove i blagoslove koje je zadobio svojom žrtvom i prolivanjem krvi. Kad je On na našoj strani, nemamo čega da se plašimo. Kako bismo mogli da te prekrasne istine, tako snažno izražene u Poslanici Jevrejima, primenimo na sebe, posebno u trenucima najvećih iskušenja?
4. Poslanica Jevrejima vrlo jasno kaže da je Hristova žrtva, prinesena jednom za svagda, sve što je potrebno za rešenje problema greha. Šta nam to govori o bilo kom verskom obredu koji navodno ponavlja Hristovu žrtvu ne bi li vernici zadobili oprostjenje greha?

PREDADVENTNI ILI ISTRAŽNI SUD

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Danilo 7; 1. Mojsijeva 3,8-20; 2. Timotiju 2,19; Psalam 51,4; 2. Korinćanima 5,10; Psalam 96,11-13.

Tekst za pamćenje: „A carstvo i vlast i veličanstvo carsko pod svijem nebom daće se narodu Svetaca Višnjega; Njegovo će carstvo biti vječno carstvo, i sve će vlasti Njemu služiti i slušati Ga.“ (Danilo 7,27)

Kao što Poslanica Jevrejima jasno pokazuje, Isus je posle svoje smrti i vaskrsenja započeo novu fazu svoga dela za nas. On je postao naš Veliki prvosveštenik u nebeskoj Svetinji. Viđenja zapisana u 7. i 8. poglavlju Knjige proroka Danila pokazuju da u jednom određenom istorijskom trenutku ovo Hristovo nebesko delo za nas ulazi u sledeće razdoblje, razdoblje suda. To razdoblje se ponekad naziva „eshatološki Dan pomirenja“; eshatološki, jer se odnosi na poslednje vreme; Dan pomirenja, zato što je unapred simbolički prikazan službom na Dan pomirenja u zemaljskoj Svetinji.

Sedmo poglavlje Knjige proroka Danila, koje će ove sedmice biti u središtu našeg razmišljanja, objavljuje redosled carstava, simbolički predstavljenih sa četiri životinje, ponavljajući redosled iz drugog poglavlja iste knjige: Vavilon, Medopersija, Grčka i Rim.

Dok budemo proučavali, videćemo da je sud dobra vest zato što Gospod radi za svoj narod. On donosi presudu u korist svoga naroda pred celim svemirom, i osigurava mu pristup u Hristovo vечно carstvo, što je vrhunac svih nada koje su polagali u Gospoda kao Njegovi sledbenici.

Su

Proučiti
celu
pouku

„Rijeka ognjena izlažaše i tecijaše ispred Njega, tisuća tisuća služaše Mu, i deset tisuća po deset tisuća stajahu pred Njim; sud sjede i knjige se otvoriše.“
(Danilo 7,10)

Čitajte tekst u Danilu 7,1-14. Šta on opisuje?

Pošto je video četiri životinje, Danilo posmatra novi rog koji izrasta između rogova četvrte zveri. Ovaj „mali rog“ postaje glavni Božiji neprijatelj i neprijatelj Njegovih svetih. A onda, iznenada, pažnja proroka Danila prelazi sa mračne Zemlje na blistavi prizor suda u nebeskoj prestonoj dvorani (Danilo 7,9-14).

Prizor suda je vrhunac celokupnog viđenja i obuhvata dve ključne ličnosti, Starca i Sina Čovečjeg. I anđeli su prisutni kao svedoci na sudu. Prizor se odvija u tri koraka: najpre gledamo prizor suđenja (Danilo 7,9.10), zatim dolazi sudska odluka za carstva na Zemlji, predstavljena životinjama (Danilo 7,11.12), i konačno, prenos vlasti i carstva na Sina Čovečjeg (Danilo 7,13.14). Bog Otac je prikazan kao veličanstveni i dostojanstveni Starac, koji je mudar i pravedan Sudija nad sudijama. „Sin Čovečji“ je Isus Hristos, koji predstavlja ljudski rod na nebeskom sudu. Sam Isus se služi tim nazivom mnogo puta da predstavi Sebe, a najmanje dva puta se poziva na prizore iz Knjige proroka Danila (Matej 24,30; 26,64).

Dan pomirenja predstavlja najprirodnije tipološko okruženje za ovaj prizor u nebeskom Hramu. U stvari, ovaj događaj prikazuje kako nebeski Poglavar sveštenički izlazi, okružen oblakom mirisnog kada, pred Starca. U Danilu 7,10. stoji da su se knjige otvorile. Knjige imaju glavnu ulogu na nebeskom suđenju. Ima nekoliko knjiga nebeskog porekla koje se pominju u Bibliji: „Knjiga života“ (Psalam 69,28; Filibljanima 4,3; Otkrivenje 3,5; 13,8), „Knjiga za spomen“ (Malahija 3,16), knjiga „dela“ (Otkrivenje 20,12) i Božija „Knjiga“ (2. Mojsijeva 32,32.33; Psalam 56,8).

Zamislite da vam se sudi na Božijem sudu. (Tako će i biti!) Zamislite da se sudi svemu što ste ikada učinili. (Tako će i biti!) Ako budete morali da se oslonite na izveštaj o sebi, na svoje postupke, na svoja dobra dela, čemu se možete nadati? Šta je onda vaša jedina nada na sudu?

REDOSLED SUĐENJA

Čitajte tekst u 1. Mojsijevoj 3,8-20. Šta je Bog učinio pre nego što je objavio presudu?

Pojam predadventnog ili istražnog suda potiče iz Biblije. Božiji sudski postupak obično sadrži i razdoblje istrage ili ispitivanja. Prvi put se o tome izveštava u trećem poglavlju 1. Mojsijeve, kada Bog istražuje slučaj pre nego što se izreći presudu (1. Mojsijeva 3,8-19). Božije postupanje prema Kajinu (1. Mojsijeva 4), Vavilonu (1. Mojsijeva 11), i Sodomu (1. Mojsijeva 18. i 19. poglavlje) odvija se po istom redosledu. Vidimo da Bog preduzima iste radnje koje zahteva i od sudija u Izraelju: „Tada istraži i raspitaj i izvidi dobro, pa ako bude istina ...“ (5. Mojsijeva 13,14; videti i 5. Mojsijevu 19,18)

Istraga zahteva promišljenost i poštenje. Ona se često obavlja javno. Bog dozvoljava drugima da sami vide šta On čini. Na taj su način, kada Bog objavi presudu – spasenje ili osudu – posmatrači sigurni da je Bog postupio na najbolji i najpravedniji način. To je i razlog zašto se prilikom nebeskog suđenja u Danilu 7 pojavljuju knjige. Knjige nisu tu zbog Boga – da bi se On lakše setio svih događaja – već zbog nebeskih bića oko Njega, koja, za razliku od Boga, nisu u stanju da znaju sve.

Kako se završava suđenje svetima? Danilo 7,22.

Razmatrajući pitanje suda, Elen Vajt piše: „Činjenica da priznati Božiji narod stoji pred Gospodom u prljavim haljinama treba da navede na poniznost i duboko ispitivanje srca sve one koji se nazivaju Njegovim imenom. Oni koji zaista čiste svoju dušu poslušnošću istini imaće najskromnije mišljenje o sebi ... Međutim, iako treba da uvidimo svoje grešno stanje, treba da se oslonimo na Hrista kao našu pravednost, naše posvećenje i naše otkupljenje. Mi ne možemo da poreknemo optužbe koje sotona izriče protiv nas. Jedino Hristos može da uloži uspešan priziv u našu korist. On je u stanju da učutka tužioca dokazima koji nisu utemeljeni na našim zaslugama, već na Njegovim.“ (Elen Vajt, Svetočanstva, sv. 5, str. 471,472)

Kako nam ove reči pomažu da razumemo zašto je suđenje tako dobra vest?

Čitajte tekstove u Danilu 7,7-10.21.22.25.26. Kada se održava suđenje opisano u sedmom poglavlju Knjige proroka Danila?

I u viđenju i u anđeoskom tumačenju, suđenje dolazi posle Božijeg odgovora na drske zahteve malog roga i doživljava vrhunac u prenosu carstva na Božije svete. Biblija prikazuje da se suđenje odvija dok je mali rog još na vlasti (Danilo 7,8.9). Vladavina malog roga prestaje tek pošto sud bude zasedao, kada se sudski postupak bude završio, a zemaljska carstva budu uništena (Danilo 7,26).

To jasno znači da se suđenje mora odigrati pre Drugog Hristovog dolaska. To je dakle predadventni sud koji započinje negde posle perioda označenog izrazom „vreme, vremena i pola vremena“ (Danilo 7,25). Kako bi i moglo biti konačne nagrade ili kazne ukoliko se suđenje ne bi odigralo pre toga?

I zaista, sveti su nagrađeni u vreme Hristovog drugog dolaska, što pretpostavlja da im je već bilo suđeno. Slično tome, bezakonicima, uključujući i demonske sile, biće suđeno u toku milenijuma, pre nego što im Bog izrekne i izvrši konačnu kaznu (Pogledati Otkrivenje 20).

Zašto je Bogu potrebno da se obavi suđenje? Zar ne „poznaje Gospod svoje“? 2. Timotiju 2,19.

Naravno da naš sveznajući Bog veoma dobro zna ko pripada Njegovom vernom narodu. Njemu nije potrebno suđenje da bi odlučio ko će biti spasen. Predadventni sud umesto toga pokazuje da je ovaj Sudija pravedan kada spasava one koji pripadaju Njegovom narodu. Nebeska bića moraju da budu sigurna da je pravo da sveti budu spaseni. Dok se trudimo da shvatimo značenje suda, treba da imamo na umu stvarnost velike borbe između dobra i zla, na koju ukazuju i ovi tekstovi, jer vidimo anđeoske čete kao svedoke na sudu. I druga stvorena bića zanima konačni ishod plana spasenja.

„Pozna Gospod svoje.“ Kako možete da budete sigurni da ste i vi Njegovi? Na koji jedini način možete biti sigurni? (Rimljanima 8,1)

KADA SE SUD ZAVRŠAVA?

Čitajte sedmo poglavlje Knjige proroka Danila. Kakvi su rezultati predadventnog suda?

Sud ima za rezultat nekoliko dalekosežnih postupaka:

1. *Krunisanje Sina čovečjeg*. On prima „vlast, slavu i carstvo“. (Danilo 7,14)

2. *Sveti primaju carstvo za sva vremena*. Suđenje se održava na blagoslov svetima koji primaju carstvo od Boga (Danilo 7,22). Očigledno je da sveti i Sin Čovečji održavaju veoma blizak odnos. Kada Sin Čovečji primi carstvo, poziva svete da Mu se pridruže. Njegovo carstvo je i njihovo carstvo (Danilo 7,27). Ovo suđenje nas vodi u vreme kada će se večni Car sjediniti sa svojim narodom. To je Njegova i njihova najveća nagrada.

3. *Pobuna je savladana i iskorenjena*. Neprijatelji Božijeg naroda su osuđeni. Pošto je mali rog ratovao protiv Božijeg naroda, doživeo je poraz i uništen je za svu večnost (Danilo 7,25.26).

4. *Pokazala se savršena Božija pravednost*. Pošto je suđenje na nebeskom sudu javno, pošto anđeli prisustvuju istraživanju ljudskih postupaka, svi mogu da vide da je Bog pravedan u svim svojim postupcima. On je u stanju da uzdigne i ljubav i pravdu. Tako će na kraju i sam Bog biti opravdan, i svi će priznati da je istovremeno i Bog pravde i Bog ljubavi. Celokupan postupak omogućava da čitav svemir postane zauvek bezbedan (Videti Psalam 51,4; Rimljanima 3,4).

Predadventno suđenje ispunjava nade i Boga i vernika. Božija je želja da spase svoj narod i da ukloni greh, ne ostavljajući nikakve sumnje u svoju ljubav i pravednost. Ljudski rod čezne da se izbavi od greha i njegove tiranije u svakom obliku, i da stekne večni život u prisustvu Onoga koji je dokazao svoju ljubav prema ljudima. Suđenje na taj način postaje garancija večnog i poverljivog odnosa između Boga i Njegovih stvorenja.

„Velika borba je završena. Greha i grešnika više nema. Ceo svemir je čist. Sklad i radost ispunjavaju beskrajno delo stvaranja. Od Onoga koji je sve stvorio teče život, i svetlost i radost u sva prostranstva bezgraničnosti. Od najsitnije čestice do najvećeg sveta, sve stvoreno, i živo i neživo, u svojoj nepomućenoj lepoti i savršenoj radosti objavljuje da je Bog Ljubav.“ (Velika borba, str. 678)

ODGOVORNO UVERAVANJE

Čitajte tekst u Psalmu 96,11-13. Zašto celokupno delo stvaranja treba da se raduje?

Zašto bi neko morao da uzvikne: „Sudi mi, Gospode“ (Psalam 7,8)? Razlog je jednostavan. Suđenje znači spasenje: „Bože, imenom svojim pomози mi, krepošću svojom odbrani me na sudu“. (Psalam 54,1) Psalam 26 savršeno izražava misao da je Bog Sudija na strani svoga vernog naroda i da je Njegov sud i više nego poželjan (Psalam 26,1; 35,24; 43,1; 54,1). Suđenje obuhvata i odbranu i oslobođenje.

Prema tome, da li predadventni sud ugrožava našu sigurnost u spasenje? Ne, zato što je ishod tog suđenja siguran i izvestan. On je u korist svetih (Danilo 7,22). Božije delo suđenja potvrđuje odluku o našem oproštenju i jača našu sigurnost, jer briše naše grehe za svu večnost. Suđenje je u stvari samo još jedna potvrda sigurnosti našeg spasenja. Suđenje nije vreme kada Bog odlučuje da li će da nas prihvati ili odbaci; umesto toga, to je vreme kada Bog konačno potvrđuje našu odluku da li ćemo Ga prihvatiti ili odbaciti, izbor koji smo potvrdili svojim delima.

Sud prema tome samo jača sigurnost vernika. Da se izrazimo još jasnije, sud je srž učenja o hrišćanskoj sigurnosti.

Čitajte tekst u Rimljanima 14,10-12. i u 2. Korinćanima 5,10. Kako stvarnost suđenja treba da utiče na način života kojim živimo?

Biblija ne uči da su pravednici oslobođeni od suda. Iako su pravednici opravdani na sudu i njihovi gresi zauvek izbrisani, očekivanje suda ih navodi da žive životom vernosti i odgovornosti. Sigurnost u spasenje praćena je, dakle, podsticajem na moralno ponašanje. Pošto je Bog učinio tako mnogo za nas, mi Ga volimo i nastojimo da tu ljubav izrazimo vernošću u svemu što On traži od nas.

Neki vernik je izrazio svoj strah od Boga i posebno od Njegovog suda. Kako biste mu pomogli da shvati da je suđenje dobra vest i da razvija sigurnost u Božije obećanje o spasenju?

ZA DALJE PROUČAVANJE

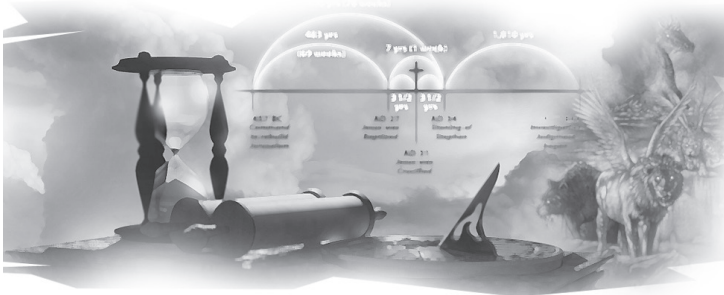
„On, koji boravi u nebeskom Svetilištu sudi pravedno. On ima više zadovoljstva u svom narodu koji se bori s iskušenjima u ovom svetu punom greha, nego među četama anđela koje okružuju Njegov presto.“ (Pouke Velikog Učitelja, str. 117)

„Sotona ima tačna saznanja o svim gresima na koje je naveo pripadnike Božijeg naroda, pa zato sada podiže optužbe protiv njih, izjavljujući da su svojim gresima izgubili pravo na božansku zaštitu i da on ima pravo da ih uništi. On tvrdi da su jednako kao i on nedostojni Božije naklonosti Međutim, iako su Hristovi sledbenici grešili, ipak se nisu prepustili vlasti sotonskih sila. Oni su se pokajali za svoje grehe. Oni su ponizno i skrušeno tražili Gospoda i božanski Zastupnik podigao je svoj glas u njihovu korist. On koji je zbog njihove nezahvalnosti pretrpeo najveće muke, koji zna njihove grehe, ali i njihovo pokajanje, izjavio je: 'Gospod da te ukori, sotono! Ja sam dao svoj život za te duše! Oni su urezani u dlanove mojih ruku. Oni su, možda, nesavršeni po karakteru, možda su neuspešni u svojim poduhvatima, ali su se pokajali i Ja sam im oprostio, Ja sam ih prihvatio!' “ (Istorija proroka i careva, str. 588, 589. original)

PITANJA ZA DISKUSIJU:

- 1. Gde se prvi put pojavilo pitanje o Božijoj pravednosti, zakonu i poštenju, na Zemlji ili na Nebu? U čemu je važnost vašeg odgovora, posebno kada je reč o našem razumevanju zašto treba da se održi nebeski sud bilo koje vrste?**
- 2. Naša Crkva već mnogo godina objavljuje vest o sudu. Hristos se još nije vratio. Kako da reagujemo na ono što izgleda kao veoma dugo vreme? Zašto je tako važno da se setimo da, kao ljudi, imamo veoma ograničeno shvatanje vremena? Setite se nekih veoma dugih vremenskih proročanstava u Bibliji i pomislite kako su mnogi koji su živeli u to vreme mogli da budu obeshrabreni, bar sa svoje tačke gledišta.**
- 3. Mnogi hrišćani veruju u biblijsko shvatanje suda. Kako da i ne veruju kada se o tome govori u celoj Bibliji! Kako, sa svoje strane, povezivanje suda sa Svetinjom pomaže da se otkriju ključne istine o prirodi suda i o sigurnosti koju nam sud pruža?**

POSLEDNJI DAN POMIRENJA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Danilo 8; Otkrivenje 14,6,7; 4. Mojsijeva 14,34; Danilo 9,24-27.

Tekst za pamćenje: „I reče mi: do dvije tisuće i tri stotine dana i noći; onda će se svetinja očistiti.“ (Danilo 8,14)

Da biste bolje razumeli poruku Svetinje, proučite ovu tabelu, koja pokazuje da je veliki prizor suda u sedmom poglavlju Knjige proroka Danila isti događaj kao i čišćenje Svetinje u Danilu 8,14.

Danilo 7	Danilo 8	Tumačenje
Lav	--	Vavilon
Medved	Ovan	Medopersija
Ris	Jarac	Grčka
Četvrta zver	Mali rog	Paganski Rim
Mali rog		Hrišćanski Rim
Predadventni Sud	Čišćenje Svetinje	Dan pomirenja
Sveti preuzimaju Carstvo (Drugi dolazak)	--	Drugi Hristov dolazak i kasnije

U toku ove sedmice mi ćemo proučavati osmo poglavlje Knjige proroka Danila. Otkrićemo pravi uzrok sukoba između sile malog roga i Boga, i videćemo zašto je čišćenje Svetinje, koje je započelo 1844. godine, savršeni Božiji odgovor na taj izazov.

NAPAD MALOGA ROGA

Čitajte osmo poglavlje iz Knjige proroka Danila, usredsređujući se posebno na stihove 9-14 i 23-25. Šta napada sila maloga roga?

Sila malog roga upliće se u bogoslužjenje „Poglavara toj vojsci“ (Danilo 8,11; upor. Isus Navin 5,13-15). Ona mu otima „svagdašnju“ (Danilo 8,11.12 – jevrejski tamid) – što se odnosi na svakodnevnu službu prinošenja žrtava u zemaljskoj Svetinji. Pošto je aktivnosti vezane za tamid u Svetinji vršio sveštenik, često i poglavar sveštenečki, mali rog pokušava da preotme ulogu sveštenika ili prvosveštenika, da zapoveda svojom lažnom „vojskom“ i da preotme „svagdašnju“. U ovom slučaju, uzimajući u obzir proročki okvir (vreme hrišćanskog Rima) očigledno se napada Hristova prvosveštenečka služba.

Prema tome, sila malog roga preotima odgovornosti nebeskog Sveštenika i prekida trajno bogoslužjenje Bogu na Zemlji. Ona se ponaša kao još jedan „poglavar vojske“, vodeći verski rat protiv nebeskog Kneza, Njegove svetinje i Njegovog naroda. Ona postaje zemaljsko sotonino oruđe za koje se kaže: „Sila će mu biti jaka, ali ne od njegove jačine“ (Danilo 8,24), a njene aktivnosti odražavaju kosmički rat koji se vodi na dva nivoa, zemaljskom i na nebeskom.

Mali rog se pojavljuje neposredno posle „ovna“ (Medopersija) i jarca (Grčka); prema tome, istorijski gledano, u njemu prepoznajemo Rim, koji se pojavljuje posle carstava Medopersije (Danilo 8,20) i Grčke (Danilo 8,21). Iako je mali rog započeo svoju aktivnost kao Rimsko carstvo, snažniji naglasak je stavljen na hrišćanski Rim, koji je prvobitno središte viđenja.

Kao što je već bilo rečeno, „svagdašnja“ (tamid) se odnosi na Hristovo neprekidno sveštenečko posredovanje u nebeskoj Svetinji (Jevrejima 7,25; 8,1.2). „Uzimanje svagdašnje“ predstavlja uvođenje takvih promena kao što je posredovanje sveštenstva, misa, ispovest ili kult Marije, čime je uspešno sklonjen pogled ljudi sa stalne Hristove službe u nebeskoj Svetinji i oslanjanje na nju.

Niko od nas nije otporan prema iskušenju da pokuša da se igra boga. Kako biste i sami, iako vrlo prikriveno i neprimetno, mogli da činite to isto?

KOLIKO JOŠ?

Drskost malog roga i njegovi postupci navode iskrene vernike da čeznu za Božijim sudom. Kao što su ovan i jarac postali veliki i onda nestali (Danilo 8,4.7.8), tako se i sila malog roga sama uzdiže (Danilo 8,9-11). Stoga se postavlja važno pitanje: koliko dugo će trajati ovo viđenje?

Koji posebni problemi su naveli „svete“ da u Danilu 8,13. postavite pitanje trajanja viđenja?

Iako pitanje izdvaja neke postupke sile malog roga, možda one najteže, ono i dalje zahteva odgovor o trajanju celog viđenja; drugim rečima, zahteva da se objasne događaji pokazani u viđenju u osmom poglavlju Knjige proroka Danila.

Kad se u Bibliji postavi pitanje „Koliko još“, uvek se zahteva promena sadašnjeg stanja. Samo pitanje često Bog preko svojih proroka postavlja svome narodu (2. Mojsijeva 10,3; 4. Mojsijeva 14,27; 1. O carevima 18,21). Međutim događa se i da Božiji narod, ali i anđeo Gospodnji, isto pitanje postavlja Bogu (Psalam 94,3; Otkrivenje 6,10). Anđeoski uzvik „Koliko još“ (Danilo 8,13; 12,6) predstavlja tužbalicu zbog stalnih patnji, to je molba za promenu, poziv na Božiji sud. Takvo pitanje izražava očekivanje da će Bog na kraju pobediti.

Kao i u Zahariji 1,13. gde Gospod odgovara „dobrijem riječima, milijem riječima“, odgovor na pitanje u Danilu 8,13 dolazi odmah: „do dvije tisuće i tri stotine dana i noći, onda će se svetinja očistiti“. (Danilo 8,14)

Kada shvatimo stanje čoveka i proročko vreme u kom živimo, ne možemo više da ćutimo. Uzvik „Koliko još“ mora da se čuje. Dok gledamo oko sebe po svetu, kako bismo mogli da ne vapimo Gospodu da dođe i osnuje novi svet „gdje pravda živi“. (2. Petrova 3,13) Iako je Bog i sada na delu, kao što je obećano u Danilu 8,14, želimo da okonča vladavinu zla na zemlji i da se vrati u slavi kao što je mnogo puta obećao.

Kada ste zatražili od Boga da vam odgovori na pitanje: „Koliko još“? Kako uspevate da sačuvate veru da Bog zaista vlada, iako su trenutne okolnosti zaista nepodnošljive i ma koliko da je vremena potrebno da se izmene?

OČIŠĆENJE SVETINJE

Čitajte tekst u Danilu 8,14. Šta se događa na kraju razdoblja od 2300 dana i noći?

Izraz „veče i jutro“ podseća na jezik koji je upotrebljen prilikom stvaranja i odnosi se na dan (1. Mojsijeva 1,5.8.). On govori da će Bog, služeći se svojom stvaralačkom silom, zaustaviti rušilačku delatnost malog roga i njegove vojske. Stvoritelj izaziva promenu stanja, na šta Ga i poziva uzvik i pitanje u Danilu 8,13.

Odgovor u Danilu 8,14 može se prevesti i ovako: „Do 2300 večeri-jutara, onda će se svetinja (Svetinja) obnoviti (očistiti)“. Proučavanje termina sa kojima se upotrebljava reč „obnoviti“ (od jevrejskog korena cdk) pokazuje da ona ima tri osnovna značenja: u okviru odnosa, ukazuje na „obnavljanje“ (Isaija 10,22); u kontekstu Svetinje, ukazuje na o(čišćenje) (O Jovu 4,17; 25,4); u pravnom kontekstu, ova reč znači „opravdati“ (O Jovu 34,5). Isti glagol se upotrebljava kada Bog posreduje na suđenju, kada su pravedni opravdani ili proglašeni pravednima (1. O carevima 8,32; Isaija 50,8). Reč koju prevodimo kao „svetinja“ u Danilu 8,14 u originalu znači „svet, čist, odvojen“ i upotrebljava se u vezi sa svetim ljudima (Danilo 12,7). U stvari, tekst u Danilu 8,24 objašnjava da sila malog roga, kao i sila malog roga u Danilu 7, napada Božiji „sveti“ narod.

Prema tome, obnovljenje „svetinje“ ili „svetih“ u Danilu 8,14 obuhvata rešenje svih prethodno spomenutih problema. Ne samo da će se obaviti suđenje sili malog roga, već će i Svetinja biti očišćena, a Božiji narod i Božija Svetinja dobiće mesto koje im pripada. Sve to ukazuje na paralelu s onim što se događalo na levitski Dan pomirenja (3. Mojsijeva 16,20.30).

Delo obnavljanja ili očišćenja u osmom poglavlju Knjige proroka Danila isto je što i delo nebeskog suda u sedmom poglavlju iste knjige, gde se presuda donosi u korist svetih, a protiv zle sile malog roga.

Svet treba da zna da će pravda i sud prorečeni u Danilu 8,14 zaista doći i da je sada vreme da prihvatimo spasenje koje nam je ponuđeno u Isusu.

Čitajte tekst u Otkrivenju 14,6.7. Kako se ovaj tekst neposredno nadovezuje na sud u sedmom poglavlju Danila i na čišćenje Svetinje u osmom poglavlju Danila?

DAN POMIRENJA U OSMOM DANILOVOM POGLAVLJU

Cilj napada malog roga je Božija nebeska Svetinja i Njegov narod. Šta im donosi budućnost? To je odgovor koji traži pitanje u Danilu 8,13. Međutim, jedino Dan pomirenja može da vrati Svetinju i Božiji narod u njihovo pravo stanje i tako opravda Božije postupanje. Prema tome, odgovor koji daje Danilo 8,14. treba da uključuje postupke koje podrazumeva Dan pomirenja. U stvari, Dan pomirenja je jedini praznik koji pokazuje istu kombinaciju glavnih tema koju sadrži i vrhunac viđenja u Danilu 8: slike koje ukazuju na Svetinju, čišćenje Svetinje i naroda, sud i stvaranje.

Pored toga nekoliko izraza u osmom Danilovom poglavlju podseća na Dan pomirenja. Mali rog stvara „otpad“ (Danilo 8,12.13), što je pojam koji se pojavljuje posebno u 3. Mojsijevoj 16,16.21. Njime se opisuje greh pobune od koga se može očistiti samo na dan čišćenja Svetinje. Izraz „svetinja“ (kodeš) neposredno povezuje tekst u Danilu 8,14. sa 16. poglavljem 3. Mojsijeve, gde se kodeš pojavljuje u značenju Svetinje nad svetinjama (3. Mojsijeva 16,2.3.16.17.20.23.27.33). Izjava da je „svetinja“ vraćeno njeno pravo mesto podseća na Dan pomirenja, kada se „svetinja“ čistila od „prestupa“ (3. Mojsijeva 16,16). Specifična upotreba simbola životinja („ovan“ i „jarac“) takođe ukazuje na Dan pomirenja (3. Mojsijeva 16,5), kao i kasniji opis jarca kao „runjavog“ (Danilo 8,21), što se kaže i za dva jarca na Dan pomirenja.

Rat malog roga na verskom području omeće i skratiti Božije učešće u značenju poslednjeg Dana pomirenja. Tako konačno dolazi kraj strahoti, a Božijem narodu, pravom bogoslužnju i Svetinji vraća se njihova prava, zakonita uloga, dok, u konačnom smislu, i sam Bog biva odbranjen i opravdan. Kao što je na Dan pomirenja Bog pokazivao da je pravedan u svojim postupcima i sudovima, opraštajući vernima i osuđujući neverne i buntovne, tako i poslednji Dan pomirenja potvrđuje da je Bog pravedan i kada spasava i kada kažnjava.

Sve što bismo još mogli da naučimo iz teksta u Danilu 8,14. Trebalo bi da nam pokaže da ni posle svih proteklih vekova Bog nije zaboravio obećanja koja nam je dao da će kazniti zle i nagraditi svoje verne i odane sluge. Kako da naučite da se držite ovih obećanja, a posebno u vremenima nevolje? Uostalom, bez ovih obećanja, kakvu nadu bismo još imali?

OSMO I DEVETO POGLAVLJE IZ KNJIGE PROROKA DANILA

Izraz preveden kao viđenje (jevrejski hazon) iz pitanja postavljenog u Danilu 8,13 odnosi se na celokupno viđenje u Danilu 8,3-11 (videti i Danilo 8,1.2.13.15) i obuhvata vreme Medopersije (ovan), Grčke (jarac) i hrišćanskog Rima (mali rog). Kada se za trajanje viđenja navodi izraz „dviye tisuće i tri stotine večeri i jutara“, moramo, prema tome, razumeti da ona pokriva vreme od Medopersije do vremena posletka. Tekst nekoliko puta naglašava da se viđenje odnosi na „vrijeme posljетка“ (Danilo 8,17) i za „mnogo vremena“ u budućnosti (Danilo 8,26). S obzirom na to, doslovnih 2300 dana i noći ni izdaleka ne traju dovoljno dugo da pokriju vremensko razdoblje najavljeno u viđenju. Upravo zato se ova brojka mora tumačiti po načelu „dan za godinu“ kao 2300 godina, prema primeru u Jezekilju 4,5.6 i u 4. Mojsijevoj 14,34.

Ipak ostaje pitanje: od kada je potrebno računati početak ovog razdoblja od 2300 godina?

Biblijski stručnjaci, i jevrejski i hrišćanski, ustanovili su da postoji snažna veza između teksta u Danilu 8,14. i onog u Danilu 9,24-27 za koji se već dugo naglašava da predstavlja snažno proročanstvo koje ukazuje na dolazak Mesije, Hrista.

Čitajte tekst u Danilu 9,24-27. Šta se događa u ovim stihovima? Na koji način su ovi tekstovi povezani sa tekstom u Danilu 8,14?

Dok se izraz „viđenje“ (hazon) odnosi na celokupno proročanstvo u osmom poglavlju Knjige proroka Danila, drugi izraz mareh, takođe preveden kao „viđenje“, posebno ukazuje na „utvaru (mareh) o danu i noći“, (Danilo 8,26), tj. „viđenje o večerima i jutrima“. Upravo mareh, izraz koji se odnosi na 2300 večeri i jutara, Danilo nije mogao da razume (Danilo 8,27). Anđeo mu je objasnio sve ostalo.

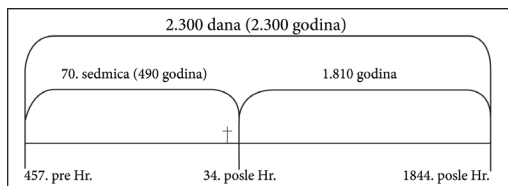
Nekoliko godina posle toga, isti anđeo Gavrilo pojavljuje se pred Danilom da mu objavi poruku tako da može da „razumije utvaru (mareh)“ o 2300 večeri i jutara (Danilo 9,23). Proročanstvo o sedamdeset sedmica koje nalazimo u tim stihovima pomaže nam da shvatimo proročki vremenski element iz Danila 8,14. Glagol „određeno“ na početku teksta u Danilu 9,24. koji se najbolje može prevesti kao „odmereno“ ili „odsečeno“, nagoveštava da sedamdeset sedmica predstavlja samo deo dužeg razdoblja od 2300 večeri i jutara. Prema tome, proročanstvo o sedamdeset sedmica odsečeno je od većeg proročanstva o 2300 večeri i jutara iz Danila 8,14. To nam daje početnu tačku za proročko vremensko razdoblje opisano u Danilu 8,14.

ZA DALJE PROUČAVANJE

Čitajte u knjizi Velika borba poglavlja pod naslovom „Šta je Svetilište“ i „U Svetinji nad svetinjama“.

U Danilu 9,24-27, početak razdoblja od sedamdeset sedmica određen je rečima „Od kada iziđe riječ da se Jerusolim opet sazida“ (Danilo 9,25). Knjiga o Jezdri izveštava o tri dekreta koji se odnose na Jerusolim i Hram, ali samo je treći, o kom se govori u Jezdri 7,12-26, imao prave rezultate. Persijski car Artakserks izdao je ovaj dekret 457. godine pre Hrista. U njemu se govori i o izgradnji Hrama i Jerusolima kao političkog i upravnog središta (Jezdra 7,25.26). Biblijski tekst samo posle ovog dekreta izražava zahvalnost kojom se slavi Bog zato što je nadahnuo cara (Jezdra 7,27.28). Osim toga, jedino sa godinom 457. pre Hrista kao početnim trenutkom razdoblja od sedamdeset sedmica (što znači 490 godina) dosežemo do Hristovog vremena, do vremena Mesije, Kneza iz Danila 9,25-27.

Prema tome, proročanstvo o sedamdeset sedmica daje nam tačno vreme početka 2300 večeri i jutara. To razdoblje počinje 457. godine pre Hrista i završava se istekom 2300 godina, dakle 1844. godine posle Hrista.

PITANJA ZA DISKUSIJU:

1. Koliko je moguće, dajte detaljnije objašnjenje o vezi između tekstova u Danilu 8,14. i Danilu 9,24-27. i razgovarajte o toj vezi. Šta o važnosti proročanstva u Danilu 8,14. govori činjenica da je tako tesno povezan sa prevažnim proročanstvom iz Danila 9,24-27?
2. Duh proroštva je napisao: „Božji narod treba jasno da razume istinu o Svetilištu i o istražnom ili predadventnom sudu. Svakome je neophodno da lično zna za mesto i rad našeg velikog Poglavlara svešteničkog. U suprotnom, neće im biti moguće da pokažu veru koja je neophodna za ovo vreme ili da zauzmu mesto koje im je Bog odredio.“ (Velika borba, 28; str. 488. originala) Šta je Elen G. Vajt mislila da kaže ovim rečima? Zašto je toliko važno da dobro razumemo sva ova zbivanja?
3. Kada govore o malom rogu, proročanstva u sedmom i osmom poglavlju Knjige proroka Danila bave se samo Rimom, i ničim drugim – ne komunizmom, kao što su neki ranije govorili, niti islamom, kao što sada neki govore. Kako, međutim, da ostanemo verni ovim učenjima a da nikoga nepotrebno ne ranjavamo? Zašto moramo da istaknemo da mi ukazujemo na sistem, a ne na pojedince koji su njegov deo?

NAŠA PROROČKA VEST

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Otkrivenje 10; Danilo 12,4-9; Otkrivenje 14; 11,17.18; Otkrivenje 13; 1. Mojsijeva 7,11; 11,1-9; Jeremija 50,5.

Tekst za pamćenje: „I vidjeh drugoga anđela gdje leti posred neba, koji imaše vječno Jevanđelje da objavi onima koji žive na zemlji, i svakome plemenu i jeziku i koljenu i narodu. I govoraše velikijem glasom: **Bojte se Boga, i podajte Mu slavu, jer dođe čas suda Njegova; i poklonite se Onome koji je stvorio nebo i Zemlju i more i izvore vodene.**“ (Otkrivenje 14,6.7)

Poruka o sudu u sedmom i osmom poglavlju Danilove knjige neposredno je povezana sa scenarijem velike borbe između Hrista i sotone opisanom u Otkrivenju 14. poglavlju. Tu nalazimo poruke tri anđela, koje naglašavaju stvaranje, suđenje i Jevanđelje (Otkrivenje 14,6-12). Ovi tekstovi objavljuju Božiji hitni, završni poziv ljudima da se pripreme za Drugi dolazak Isusa Hrista.

Poruka prvog anđela u stvari je „večno Jevanđelje“, jer je to ista istina koju su apostoli propovedali kada su govorili da se „od ovijeh lažnijeh stvari obratite Bogu živome, koji stvori nebo i zemlju i more i sve što je u njima“ (Dela 14,15; uporedite sa tekstom u Delima 4,24). Važnost ove poruke naglašena je činjenicom da se i sama reč „jevanđelje“ pojavljuje samo ovde u celoj knjizi Otkrivenja. Kada god propovedamo o događajima poslednjeg vremena, moramo voditi računa da bude „jevanđelje“ u središtu našeg propovedanja.

Čitajte deseto poglavlje iz Otkrivenja. Koju vest donosi anđeo sa malom knjigom? Šta znači da apostol treba da „proriče ponovo“?

Opis anđela podseća na opis Isusa Hrista (Otkrivenje 1,13-16) i na čoveka „obučenog u platno“ iz Danilovog poslednjeg viđenja (Danilo 10,5,6; 12,5-7), što pokazuje da se radi o istoj ličnosti. U Danilu 12,6,7 on se zaklinje imenom Onoga koji večno živi da će se ispuniti proročanstvo o tri i po vremena (1260 godina), koje upravo objavljuje. To je ponavljanje ključnog proročanstva iz Danila 7,25, koje govori da će se Božiji narod suočiti sa strašnim progonstvom, što je još jedna istina koja se ponavlja i u Danilu 12,7.

Bilo je određeno da Knjiga proroka Danila ostane zapečaćena sve do poslednjeg vremena. Tada je trebalo da se otvori i da mnogi steknu nova saznanja na temelju njenih tekstova (Danilo 12,4-9). Kada se, dakle, završilo proročko razdoblje od 1260 godina, došlo je i vreme da se knjiga otvori i da se znanje poveća. Sve je to simbolički prikazano otvorenom knjigom u ruci anđela iz Otkrivenja 10. Od tada Danilova će se proročanstva sve pravilnije tumačiti, i sve više ljudi saznaće za njih.

U isto vreme, deseto poglavlje iz Otkrivenja pokazuje da to iskustvo neće biti ugodno. Jovan je pojeo knjigu kao što mu je bilo naređeno, i ona mu je bila slatka u ustima, ali gorka u stomaku. Jovan ovde simbolički predstavlja ljude koji su prihvatili Knjigu proroka Danila kao deo svoga unutrašnjeg osvedočenja. Verujemo da se ovaj proročki opis odnosi na pokret Vilijama Milera, koji se pojavio u prvoj polovini devetnaestog veka kao rezultat opšteg interesovanja za događaje poslednjeg vremena. On takođe opisuje i gorko razočarenje onih koji su verovali da se dugoročno Danilovo proročanstvo odnosi na njihovo vreme, ali na drugačiji način. Proročanstvo o 2300 dana i noći nije najavljevalo Drugi dolazak Isusa Hrista, već početak odigravanja velikih prizora suda iz sedmog Danilovog poglavlja.

Neposredno posle ovog gorkog iskustva, Jovanu je bilo rečeno da mora „opet prorokovati narodima i plemenima i jezicima i carevima mnogima“. (Otkrivenje 10,11) Ovo se ispunito sveopštim propovedanjem „vječnog Jevandelja“ svim narodima na Zemlji, propovedanjem u kome svi učestvujemo u okviru evanđeoskih napora naše Crkve.

Razočarenje nije strano hrišćanima, naročito kada pogrešno shvate značenje nekih događaja. Svakako da je i iskustvo učenika u razdoblju između Učiteljeve smrti i Njegovog vaskrsenja bilo porazno. Takvo je bilo i iskustvo milerita iz 1844. godine. Kako da se borimo sa razočarenjem ne gubeći veru? Koje biblijsko obećanje nam pomaže da izdržimo kada se i sami suočimo sa razočarenjem?

BOJTE SE BOGA!

Poruka prvog anđela poziva nas da se bojimo Boga. Šta to znači? Videti i Psalam 34,7-22.

Strah se može shvatiti na dva načina. Prvo, postoji strah koji se iskazuje strahopoštovanjem i pokornošću. Na tu vrstu straha prvi anđeo želi da privuče našu pažnju. Oni koji se boje Boga Njegovi su istinski vernici (Otkrivenje 11,18). Bojati se Boga znači poštovati Boga (Otkrivenje 14,7), znači slaviti Ga (Otkrivenje 19,5), slušati Ga (Otkrivenje 14,12), proslavljati Njegovo ime (Otkrivenje 15,4). Strah od Boga u poruci prvog anđela znači priznati Boga kao Sudiju i Stvoritelja i obožavati Ga kao takvoga.

Drugo, postoji i strah u tom smislu da se plašimo zato što će Bog pre ili kasnije suditi svetu. Za bezakonike, poruka o sudu je poruka o užasu. Upravo zato poruke tri anđela nazivamo i Božijim poslednjim upozorenjem svetu. Sam pojam „opomene“ ukazuje na nešto čega se treba bojati. Oni koji su izgubljeni zaista imaju čega da se plaše.

Međutim, sve dok nam milost stoji na raspolaganju, sve dok Bog pokušava da izgubljene pokrene na pokajanje, strah Božiji može da bude pobuda da počnemo tražiti Boga (videti Otkrivenje 11,13). Iako je u krajnjoj liniji spasonosni odnos sa Bogom utemeljen na ljubavi, ponekad je ljudima potreban i dobar deo straha da bi im otvorio oči. Ako je opomena neophodan način da im se privuče pažnja, zašto da ne?

Mi znamo da je Bog ljubav i da ništa nije tu ljubav pokazalo tako jasno kao krst. Pored toga znamo da Bog voli ovaj svet i da Bogu nanosi neizmerni bol kada vidi šta je greh načinio od njega. Bog ljubavi i pravедnosti neće doveka mirno sedeti ostavljajući greh nekažnjenim. „Strašno je upasti u ruke Boga živoga.“ (Jevrejima 10,31) Kako da stvorimo pravu ravnotežu u razumevanju Božije ljubavi prema nama i Njegovog gneva protiv zla koje nas je toliko ranilo?

Čitajte tekst u Otkrivenju 14,7. O kom sudu govori ovaj stih?

Sud o kom se ovde govori započeo je pre Hristovog drugog dolaska, koji je opisan u Otkrivenju 14,14-20. Prema tome, radi se o predadventnom ili istražnom sudu iz Danila 7. Njegov početak, koji Danilo 8,14. stavlja u godinu 1844. posle Hrista, podudara se sa činjenicom da tri anđela svojim porukama pozivaju narod da se pokloni Bogu i da odbaci zver i njenu ikonu. Ova ikona je nastala samo posle proročka 42 meseca ili posle 1260 dana, jer se radi o istom razdoblju koje se završava 1798. godine posle Hrista (Otkrivenje 13,3-5.12-14).

Kada odjekne završni poziv u Otkrivenju 14,6-12. vrata milosti još će biti otvorena, jer se narod i dalje poziva da odbaci Vavilon i da se pokloni živome Bogu.

Šta je sve obuhvaćeno Božijim sudom? Otkrivenje 11,17.18.

Bog odgovara na gnev naroda time što pokazuje svoju moć. Otkrivenje 13. poglavlje opisuje ovaj gnev koji sotona izazvao svojim ponašanjem (Otkrivenje 12,17). Iz perspektive ugnjetenih vernika, taj stalni vapaj predstavlja poziv na Gospodnji sud (Otkrivenje 6,10), jer im izgleda da je sud veoma zakasnio. Međutim, on počinje u prorečeno vreme, a poslednji Dan pomirenja se odvija onako kako je predviđeno prema Gospodnjem planu.

Tekst u Otkrivenju 11,17.18 pruža kratak pregled Božijeg suda. On počinje na Nebu i prenosi se na Zemlju, kada Bog uništava zle sile koje su iskvarile ljudski rod (Otkrivenje 19,21). Božiji gnev nastaje u nebeskoj Svetinji i izliva se na Zemlju u obliku sedam zala (Otkrivenje 15-18).

Prilikom Drugog Hristovog dolaska Bog će nagraditi verne (Otkrivenje 22,12). Konačno, Bog sudi mrtvima i iskorenjuje zlo (Otkrivenje 20,11-15). Kada se sve bude završilo, Božiji karakter biće odbranjen i opravdan pred očima celog svemira. Svi će moći da vide da je On pravedan i pošten na svim svojim putevima. Do tada treba da se držimo Njega celim svojim srcem i dušom i umom, uzdajući se da će sve proteći prema Božijem određenom planu.

POKLONITE SE STVORITELJU

Srž knjige Otkrivenja je bogosluženje, obožavanje. Dok aždaja, zver iz mora i zver sa zemlje (često ih nazivaju i „lažnim trojstvom“) udružuju snage da bi ujediniли svet oko lažnog bogoslužnja (videti i Otkrivenje 13,4.8.12.15; 14,9.11), Bog poziva ljudski rod da se pokloni Stvoritelju (Otkrivenje 14,7). Oni koji se ne klanjaju „ikoni zverinjoj“ izlažu se opasnosti da izgube svoj zemaljski život (Otkrivenje 13,15; videti i Danilo 3), dok oni koji se klanjaju toj ikoni gube večni život (Otkrivenje 14,9-11). Kakvog li izbora!

Čitajte tekst u Otkrivenju 14,12. Šta nam to govori o ulozi Božijih zapovesti u završnom sukobu?

Obožavanje je nerazdruživo povezano sa Božijim zapovestima. Trinaesto i četrnaesto poglavlje Otkrivenja mnogo puta govore o Deset zapovesti: „ikona“ (Otkrivenje 13,14.15; 14,9.11), idolopoklonstvo (Otkrivenje 13,4.8.12.15; 14,9.11), bogohuljenje (Otkrivenje 13,1.5.6), Subota (Otkrivenje 14,7), ubistvo (Otkrivenje 13,10.15), i preljuba (Otkrivenje 14,4.8). Završni sukob suprotstaviće Božije i ljudske zapovesti. (Istorija proroka i careva, str. 188. originala)

Posle pojave teorije o evoluciji, postalo je posebno važno za nas da uzdignemo i potvrdimo svoje verovanje u stvaranje od šest dana. To učenje je temelj našeg obožavanja Gospoda i Stvoritelja. Teorija evolucije čak i u onom vidu za koji se tvrdi da sledi Bibliju, odbacuje sva osnovna verovanja naše Crkve. Bez stvaranja, verovanje u „večno Jevanđelje“ i u niz drugih učenja, kao što je na primer sedmi dan odmora, Subota, ozbiljno je dovedeno u pitanje, čak i odbačeno.

Rečenica u kojoj se Bog opisuje kao Onaj koji je stvorio nebo i Zemlju, mora i izvore vodene kao da poziva na svetkovanje sedmog dana po Božijoj zapovesti (2. Mojsijeva 20,11). Subota je središnje pitanje u sukobu oko Božijih zapovesti. Više od bilo koje druge zapovesti, odredba o određenom danu bogoslužnja prikladna je za probu vernosti jer se ne može potvrditi nikakvim logičkim razlozima. Mi je svetkujemo zato što nam je Bog tako zapovedio. Stvaranje ide ruku pod ruku sa sudom. Izraz „izvori vođeni“ (Otkrivenje 14,7) podseća na Potop (1. Mojsijeva 7,11) i ukazuje na Boga kao na pravednog Sudiju sveta (2. Petrova 3,5-7).

Ništa od onoga što verujemo ne bi imalo nikakvog smisla ukoliko ne bi bilo vere u Boga kao Stvoritelja, i ništa u Bibliji nije tako jasno kao znak Božije stvaralačke moći – Subota. Koliko ozbiljno shvatate Subotu? Kako biste mogli da steknete dublje iskustvo sa Gospodom poslušnošću ovoj Njegovoj zapovesti?

(S)TRPLJENJE SVETIH

Druga i treća anđeoska poruka u Otkrivenju 14,6-12. predstavljaju opomene svima koji ne poslušaju Božiji poziv, upućen preko prvog anđela. Ukoliko ljudi nastave da idu svojim zlim putem, imaće deo u sedam zala Božijega gneva, koja se nazivaju i „vinom gnjeva Božijega“ (Otkrivenje 14,10). To vino će se izliti na one koji ostanu u Vavilonu.

U Bibliji je Vavilon simbol pobune protiv Boga (1. Mojsijeva 11,1-9; Jeremija 50,29). Vavilon drsko zauzima Božije mesto i ponaša se kao neprijatelj Božijeg naroda. U vreme Novoga zaveta, Vavilon postaje simbol Rima (1. Petrova 5,13). U knjizi Otkrivenja, bludnica Vavilon je versko-politička sila koja se protivi Bogu i Njegovom narodu, i kao takva pokušava da zavlada svetom. Tekst u Otkrivenju 13,15-17. opisuje „vavilonsku krizu“ kada se sile zveri iz Otkrivenja 13 pridružuju silama progonilaca Ostatka Božijeg naroda. Vavilon je tako simbol saveza otpalih crkava poslednjeg vremena sa neprimerenim političkim silama u svetu.

Kao što smo juče proučavali, tekst u Otkrivenju 14,12 jasno opisuje Božiji verni Ostatak. Izraz „istrajnost“ ili „trpljenje“ svetih ne opisuje toliko pasivno trpljenje neprijateljskih delatnosti, već umesto toga istrajno čekanje Isusa Hrista. Vernici ne samo da drže zapovesti, već ih i objavljuju svetu.

U isto vreme, „vjera Isusova“ može se odnositi na veru vernika u Isusa, ali i na Isusovu vernost koja pomaže vernicima da izdrže u nevoljama. Kraj poruke trećeg anđela usmerava naš pogled na Isusa. Njegovim zaslugama i Njegovom vernošću, Božiji narod je uspeo da istraje i da održi Njegove zapovesti. „Nekolicina mi je pisala raspitujući se da li je poruka o opravdanju verom poruka trećeg anđela, i ja sam odgovarala: 'To je doista poruka trećeg anđela!'“ (Elen Vajt, Odabrana svedočanstva, sv. 1, str. 372)

Iako Božije zapovesti zauzimaju središnje mesto u konačnom sukobu, Duh proroštva kaže da je opravdanje verom stvarna suština poruke trećeg anđela. Kako nam to pomaže da razumemo zašto pre svega treba da se oslanjamo jedino na Isusa i na Njegove zasluge za naše spasenje kao na svoju najveću nadu, koja treba da nas provede kroz završne sukobe poslednjeg vremena?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Za dalje informacije o tumačenju poruke trojice anđela iz pera Elen Vajt čitajte u knjizi Velika borba poglavlja „Preteče jutra“, „Jedan američki reformator“, „Svetlost u tami“ i „Veliko versko probuđenje“ u vezi sa prvom anđeoskom vešću.

O poruci drugog anđela čitajte u knjizi Velika borba poglavlja pod naslovom „Ispunjena proročanstva“, „Šta je Svetilište?“ i „U Svetinji nad svetinjama“.

O poruci trećeg anđela čitajte u Velikoj borbi poglavlja pod naslovom „Božji nepromenljivi zakon“ i „Delo reforme“.

„Od svih koji sebe smatraju hrišćanima, adventistički hrišćani bi trebalo da budu među prvima koji će uzdizati Hrista pred svetom. Objavljivanje treće anđeoske vesti poziva na predstavljanje istine o Suboti. Ovu istinu treba objavljivati, zajedno sa drugima koje su obuhvaćene porukom; ali veliko privlačno središte poruke, Isus Hristos, ne sme se izostavljati. Upravo su se pored Hristovog krsta srele milost i istina, a pravednost i mir se poljubili. Grešnik se mora navesti da pogleda na Golgotu; jednostavnom verom malog deteta on mora da se osloni na Spasiteljeve zasluge, prihvatajući Njegovu pravednost, verujući u Njegovu milost.“ (Evandeoski radnici, str. 156)

PITANJA ZA DISKUSIJU:

- 1. Upozorenja igraju značajnu ulogu u našem društvu i našim svakodnevnim međusobnim postupcima. U najvećem broju slučajeva, upozorenja se daju na dobro onima koje upozoravam. Kako da predstavimo ozbiljne opomene sadržane u trećoj anđeoskoj poruci na takav način da se prikaže prekrasna nada koju pružaju?**
- 2. Ništa od onoga što verujemo nema nikakvog smisla ako se teorija o evoluciji prihvati kao temelj naših verovanja. Jedan ateista je rekao da je evolucija kiselina koja nagriza sve što dotakne. To bi se posebno moglo odnositi na poruke trojice anđela iz Otkrivenja 14. koje kao svoju središnju temu objavljuju Stvaranje i Otkupljenje. Zašto kao Crkva ne smemo da dozvolimo da evolucija prodre u naša verovanja?**
- 3. U našoj Crkvi poruke trojice anđela iz Otkrivenja 14. predstavljaju dragoceni putokaz koji sadrži sve Božije poruke za poslednje vreme koje smo pozvani za objavljujemo. Iako su mnogi vernici Crkve dobro upoznati sa tim porukama, sigurno da ima i onih koji imaju neka pitanja u vezi sa značenjem ovog ili onog teksta. Kako biste ukratko objasnili značenje poslednjeg Božijeg poziva ovom svetu i šta on znači za ljude?**
- 4. Zdrav pogled na život uključuje i zdravu meru straha. Mislite li da se to može odnositi i na hrišćanski život? Zašto tako mislite?**

KOSMIČKI SUKOB OKO BOŽIJEG KARAKTERA

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Jezekilj 28,12-17; Isaija 14,12-15; O Jovu 1,6-12; Zaharija 3,1-5; 1. Jovanova 4,10; 2. Timotiju 4,8; Jezekilj 36,23-27.

Tekst za pamćenje: „I čuh drugoga iz oltara gdje govori: Da, Gospode Bože, Svedržitelju, istiniti su i pravi sudovi tvoji.“ (Otkrivenje 16,7)

Mi hrišćani posmatramo stvarnost kroz naočari biblijskog otkrivenja o velikoj borbi između Hrista i sotone, između dobra i zla. Da se poslužimo izrazom iz filozofije –pojam velike borbe je „meta-narativ“ Biblije, velika, sveobuhvatna priča koja nam pomaže da objasnimo svet u kojemu živimo i događaje koji se odigravaju u njemu.

Središnje mesto u toj borbi zauzima Svetinja, koja, kao što smo videli, simbolički predstavlja stalnu temu Biblije, temu koja se proteže kroz njene stranice od samog početka pa sve do kraja istorije spasenja – otkupljenja ljudskog roda smrću Isusa Hrista. Kada se pravilno shvati, poruka Svetinje nam pomaže da upoznamo Božiji karakter, koji sotona napada od trenutka kada je velika borba započela na Nebu.

U toku ove sedmice, mi ćemo proučavati neke odrednice u tom velikom sukobu između Hrista i sotone koje nam otkrivaju istinu o Božijem karakteru i koje razobličuju sotonine laži.

Čitajte tekst u Knjizi proroka Jezekilja 28,12-17. i u Knjizi Isaijinoj 14,12-15. Kako ovi tekstovi otkrivaju Luciferov pad?

Na prvi pogled, tekst u Jezekilju 28,11. kao da govori o nekom zemaljskom vladaru. Međutim, nekoliko razloga nas navodi da prihvatimo da je ovde reč o sotoni.

Za početak, o ovom biću se govori kao o pomazanom heruvimu zaklanjaču (Jezekilj 28,14), što nas podseća na Svetinju nad svetinjama na zemlji, u kojoj su dva heruvima zaklanjala kovčeg zaveta i prisustvo samoga Gospoda (2. Mojsijeva 37,7-9). Ovo nebesko biće hodalo je usred ognjenog kamenja, tj. na „svetoj gori Božijoj“ (Jezekilj 28,14) i usred „Edema, vrta Božijeg“ (Jezekilj 28,13): oba ova mesta nas podsećaju na Svetinju. „Pokrivalo te svako drago kamenje“ iz 13. stiha predstavlja deo naprsnika poglavara sveštenečkog (2. Mojsijeva 39,10), tako da se čak i tu naše misli vraćaju Svetinji.

Pošto je opisao nadmoćni sjaj heruvima, tekst prelazi na njegov moralni pad. Slava mu je pomutila razum. Lepota ga je učinila gordim, njegov sjaj je pokvario njegovu mudrost, a njegova „trgovina“ (verovatno se misli na klevetanje Božijeg karaktera i nagovaranje anđela na pobunu) učinila je njegov karakter nasilnim.

Nadalje, dok ohole zemaljske sile pokušavaju da posle Zemlje pokore i Nebo, u Isaiji 14,12-15. „sin zore“ (latinski Lucifer) kreće se u suprotnom smeru: pada sa Neba na Zemlju, što ukazuje na njegovo vanzemaljsko poreklo. Drugi izrazi, kao što su „više zvijezda Božijih podignuću prijesto svoj“ i „na gori zornoj, na strani sjevernoj“ samo pojačavaju utisak da se radi o nebeskom biću. Dok su stihovi 12. i 13. u prošlom vremenu, 15. stih iznenada prelazi u buduće vreme. Ova promena vremena ukazuje da je postojao prvo pad sa Neba na zemlju (Isaija 14,12), ali da će doći i do drugog pada, sa zemlje u grob, odnosno u budućnosti (Isaija 14, 15). Ovo se svakako ne odnosi ni na kakvog vavilonskog cara, već je jasno da se govori o samom Luciferu.

Savršeno biće koje je stvorio savršeni Bog pada u greh? Šta to govori o stvarnosti moralne slobode u Božijem svemiru? Kako nam ta sloboda otkriva Božji karakter?

Posle svog pada sa Neba, sotona pokušava da kleveće Božiji karakter. On to čini u Edemu (1. Mojsijeva 3,1-5) usred prve Svetinje na Zemlji. Sotona je svoju pobunu, koja je počela na Nebu, preneo dole, u zemaljsku Svetinju u Edemu. Pošto je isplanirao susret sa Evom putem zmije kao posrednika, otvoreno je otrovao njen um mišlju da im je Bog uskratio nešto što bi se pokazalo kao veoma dobro, da im je uskratio nešto što im pripada. Na taj način, veoma podmuklo, pogrešno je predstavio Božiji karakter.

Pad Adama i Eve privremeno je postavio sotonu na presto ovog sveta. Nekoliko tekstova nagoveštava da je čak ponovo zadobio i pristup nebeskim dvorima, ali sada kao „knez ovoga sveta“ (Jovan 12,31), kao onaj koji, poput lopova, raspolaže Zemljom iako nije njen vlasnik.

Čitajte tekst u Jovu 1,6-12. i u Knjizi proroka Zaharije 3,1-5. Kako se velika borba otkriva u ovim tekstovima?

Ovi tekstovi nam daju uvid u nebeski deo velike borbe. Sotona predstavlja Jovovu pravednost kao sebično služenje ličnim interesima („Ako budem dobar, Bog će me blagosloviti“). Time nagoveštava da Jov ne služi Bogu zato što je Bog dostojan toga, već zato što je to u Jovovom interesu, naime, da mu služenje Bogu donese blagoslove. Ako se oni ne budu pokazali, Jov će odbaciti svoju veru.

U slučaju Isusa, sina Josedekova, poglavara sveštenučkoga, i u slučaju drugih vernika (videti Otkrivenje 12,10), Elen Vajt kaže da sotona „optužuje Božiju decu, trudeći se da njihov slučaj predstavi u što slabijoj svetlosti. On pred Gospodom navodi njihova zla dela i njihove nedostatke.“ (Pouke velikog Učitelja, str. 111)

Ipak, u oba slučaja, Božija pravda na kraju pobeđuje. Posle svih tih optužbi nameće se samo jedno pitanje: da li je Bog pravedan i pošten u svim svojim postupcima? Božiji karakter se stavlja na probu. Da li je Bog pravedan kada spasava grešnike? Da li je Bog pravedan kada nepravednoga proglašava pravednikom? Ako je pravedan, onda ga mora kazniti; ako je milostiv, mora da mu oprost. Kako da Bog bude i jedno i drugo?

Kada bi Bog bio samo Bog pravde, kakva bi bila vaša sudbina i zašto biste je zaslužili?

ODBRANA KRSTA

Od samog početka, Bog nije ostavljao nikakve sumnje da će dokazati neosnovanost sotoninih optužbi i da će pokazati svoju beskrajnu ljubav i pravednost. Njegova pravednost zahteva da kazna za čovekove grehe mora biti izvršena. U svojoj ljubavi On teži da vrati ljudski rod u zajedništvo sa sobom. Kako će Bog uspeti da to ostvari?

Na koji način je Bog pokazao i svoju ljubav i svoju pravednost? Jovan 4,10; Rimljanima 3,21-26.

Božiji karakter pun ljubavi i pravednosti otkrio se na svoj najpotpuniji način u Isusovoj smrti. Bog nas je voleo i poslao je svoga Sina da bude Žrtva pomirnica za naše grehe (1. Jovanova 4,10; Jovan 3,16). Pošto je lično platio kaznu za kršenje zakona, Bog je pokazao svoju pravednost; zahtevi zakona su se morali ispuniti i oni su i bili ispunjeni na krstu. Sam Hristos ih je ispunio!

U isto vreme, ovim pravednim delom Bog je bio u stanju da pokaže i svoju blagodat i svoju ljubav, jer je Hristova smrt bila zamenička. On je umro za nas, umesto nas, tako da se mi ne moramo suočiti sa smrću. To je zadivljujuće dostignuće Jevandelja – da sam Bog nosi na Sebi kaznu koju je Njegova pravednost zahtevala, kaznu koja je po zakonu bila određena nama.

Tekst u Rimljanima 3,21-26 biblijski je dragulj kad je reč o temi Božije pravednosti i otkupljenja u Isusu Hristu. Hristova žrtva na krstu je otkrivenje Božije pravednosti, „jer je On pravedan i da pravda onoga koji je od vjere Isusove“. (Rimljanima 3,26)

Još jednom simbolika Svetinje predstavlja okvir Hristove smrti. Tokom prethodnih sedmica videli smo da je Njegova smrt savršena zamenička Žrtva i da je Hristos „očišćenje vjerom“. (Rimljanima 3,25)Ukratko, i Stari i Novi zavet otkrivaju da je Hristova misija bila simbolički predstavljena službom u zemaljskoj Svetinji.

„Sa ogromnim zanimanjem stanovnici svetova koji nisu pali očekivali su da vide Jehovu kako ustaje i uništava stanovnike Zemlje. (...) Međutim, umesto da je uništio svet, Bog je poslao svoga Sina da ga spase. (...) U trenutku krize, kad je izgledalo da će sotona pobediti, Božiji Sin je došao kao Poslanik božanske blagodati.“ (Čežnja vekova, str. 37 orig.) Šta nam ovaj navod govori o Božijem karakteru?

OPRAVDANJE NA SUDU

Kao što Biblija pokazuje, Božiji sud je dobra vest za nas koji verujemo u Njega, koji se uzdamo u Njega, i koji smo Mu verni, iako nismo u stanju „da odgovorimo na optužbe koje sotona podiže protiv nas“. (Elen Vajt, Svedočanstva, sv. 5, str. 472) Međutim, sud se ne održava samo za nas. On služi i da se opravda Bog i Njegov karakter pred celim svemirom.

Kako je Božiji karakter predstavljen u sledećim tekstovima o sudu? Psalam 96,10.13; 2. Timotiju 4,8; Otkrivenje 16,5.7; 19,2.

Božiji karakter će se otkriti na Njegovom sudu. Ono što je Avraam već razumeo na kraju će se pokazati pred celim čovečanstvom: „Zar neće Sudija cijele Zemlje suditi pravo?“ (1. Mojsijeva 18,25) Razne faze suda, s istragom na temelju otvorenih knjiga, omogućuju anđelima (na predadventnom sudu) i pravednicima (na milenijumskom sudu) da ispituju i uvere se da je Bog pravedan u svom postupanju prema ljudima i da je u svakom slučaju pokazao koliko je milostiv.

Čitajte tekst u Filibljanima 2,5-11. Koji zadivljujući događaj opisuju ovi stihovi?

Tekstovi u Filibljanima 2,9-11. proriču uzdizanje Isusa Hrista. Dve najvažnije radnje naglašavaju istu misao: Isus je Gospod, i celokupno delo stvaranja priznaće ga za Cara. Prvo, „pokloniće se svako koljeno“. (Filibljanima 2,10) Priklanjanje kolena je uobičajeni opis priznavanja autoriteta nekog vladara. Ovdje se odnosi na klanjanje Hristu, na priznavanje Njegovog vrhovnog autoriteta. Odavanje počasti je sveopšte: „na Nebu, i na zemlji, i pod zemljom“. (Otkrivenje 5,13) Obuhvaćena su sva živa stvorenja, bića na Nebu, oni koji žive na zemlji i vaskrsli. Oni koji će tako iskazati poštovanje izgleda da nisu samo spaseni. Svi će priznati da je Bog Gospod, čak i izgubljeni.

Druga radnja podrazumeva da će svi „priznati da je Gospod Isus Hristos“. (Filibljanima 2,11) Na kraju će svi priznati da je Bog bio pravedan kada je uzdigao Hrista kao Gospoda. Na taj način sva stvorenja će priznati da je Božiji karakter, koji je bio u samom središtu optužbi tokom velike borbe, zaista pravedan i veran. Čak i sotona, najveći Božiji neprijatelj, moraće da prizna da je Bog pravedan i moraće da se pokloni Hristovoj premoći. (videti u Velikoj borbi, pogl. 42, str. 540)

U toku svoje Besede na gori, Isus je izrekao ove zadivljujuće reči: „Tako da se svijetli vidjelo vaše pred ljudima da vide vaša dobra djela i slave Oca vašega koji je na nebesima.“ (Matej 5,16) Ovim je rečima Hristos prikazao načelo koje se, premda ga je lako pogrešno protumačiti, nalazi u celoj Bibliji. On govori da mi, kao Hristovi sledbenici, možemo da budemo na slavu ili na sramotu Bogu svojim delima.

Čitajte tekst u Jezekilju 36,23-27. Kako je Bog branio čast svoga imena u starom Izrailju?

Ovo je jedan od klasičnih tekstova koji govore o novom zavetu. Bog najavljuje da će delovati na dramatičan način i dovesti do ključne promene u svom narodu. On će ih očistiti (Jezekilj 36,25), daće im novo srce i nov duh (Jezekilj 36,26), tako da će postati sveti ljudi koji će slediti Božije zapovesti. Bog želi da opravda i posveti vernike, i da se preko njihovog života proslavi On i sve što On čini. (Jezekilj 36,23).

Naravno, ključni činilac u odbrani Božijeg karaktera pred svemirom predstavlja krst. „Sotona je uvideo da je njegova laž razobličena. Njegova vladavina otkrivena je pred bezgrešnim anđelima i svemirom. Otkrio je sebe kao ubicu. Prolivši krv Božijeg Sina, izgubio je svaku naklonost nebeskih bića.“ (Čežnja vekova, str. 761. originala)

U isto vreme, za novozavetne Hristove sledbenike se kaže da su „gledanje svijetu, anđelima i ljudima“. (1. Korinćanima 4,9) To znači da sve što činimo ne vide samo drugi ljudi, već i nebeske sile. Kakvu vrstu svedočanstva dajemo? Svojim životom mi možemo objaviti „mnogorazličnu premudrost Božiju“ (Efescima 3,10) ili možemo naneti sramotu i uvredu imenu Gospoda kome prividno služimo.

Kakav prizor drugim ljudima i anđelima pruža vaš život? Da li se njime proslavlja Gospod? Ili je to život kojim se uzdiže sotona, a posebno zato što vi tvrdite da sledite Isusa?

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi Stvaranje, patrijarsi i proroci pročitajte poglavlje pod naslovom „Zašto je greh bio dozvoljen?“

„Pred svetom je stajao Onaj koji je bio savršeni predstavnik svoga Oca, Onaj koji je svojim karakterom i običajima odbacivao sotonino pogrešno predstavljanje Boga. Sotona je Bogu pripisivao osobine koje je sam pokazivao. Sada je u Hristu video Boga koji se otkrivao svojim pravim karakterom – sažaljivog, milosrdnog Oca koji ne želi da bilo ko pogine, već da se svi vrate Njemu u pokajanju i da dobiju večni život.“ (Odabrana svedočanstva, sv. 1, str. 254)

„Služba Isusa Hrista, tako maglovito i nejasno shvaćena, koja Ga je pozvala od Božijeg prestola do nepojmljivog žrtvovanja na krstu na Golgoti, sve više i više će se razotkrivati umu, dok se ne pokaže da se u Hristovoj žrtvi nalazi i izvor i načelo svake druge službe ljubavi.“ (Elen Vajt, In Heavenly Places, str. 319)

PITANJA ZA DISKUSIJU:

1. Razmišljajte o tome da će u vreme kada se bude završila velika borba, svako razumno biće, uključujući i sotonu i izgubljene, priznati da je Bog pravedan i pošten u svom postupanju sa grehom i buntovnicima. Iako nam je veoma teško da to shvatimo, šta nam to govori o Božijem karakteru? Kako nas to uči o stvarnom postojanju moralne slobode, i koliko je ta sloboda sveta i neizostavna u svemiru kakvim ga je Bog stvorio?

2. Ima mnogo hrišćana koji ne veruju u postojanje sotone, koji ga smatraju samo nekim prastarim sujeverjem primitivnih ljudi koji su se na taj način trudili da objasne zlo i stradanja u svetu u kom su živeli. Razmislite o tome kakvu strašnu zabludu predstavlja takvo mišljenje. Teško je i zamisliti kakvo je to hrišćanstvo koje odbacuje postojanje sile koja se u Bibliji, a posebno u Novom zavetu, tako često prikazuje kao stvarno biće. Šta nam to govori o tome pod kakvim snažnim uticajem se nalaze neke verske zajednice prožete duhom modernizma i svetovnosti? Šta bismo mogli mi, čekaoci Drugog Hristovog dolaska, da naučimo na temelju pogrešaka drugih kako ne bismo upali u istu zamku? Da sotona zaista ne postoji, oko čega i protiv koga bi se vodila velika borba?

OPOMENE IZ SVETINJE

Tekstovi za proučavanje u toku sedmice: Jevrejima 10,19-25; Jevrejima 4,16; 2. Mojsijeva 24,8; Jakov 4,7.8; Jovan 13,34; Jevrejima 10,24.25.

Tekst za pamćenje: „Imajući, dakle (...) Sveštenika velikoga nad domom Božijim: da pristupamo s istinitijem srcem u punoj vjeri, očišćeni u srcima od zle savjesti, i umiveni po tijelu vodom čistom.“ (Jevrejima 10,19-22)

U celokupnoj Poslanici Jevrejima tekstovi o hrišćanskoj veri izmenjuju se sa tekstovima o hrišćanskom životu. Drugim rečima, teologija ima svoju praktičnu primenu. Teološko „šta“ vodi ka praktičnom i životnom „kako“, tj. primeni vere. U Poslanici Jevrejima, pošto je naslikao veličanstvenu bogoslovsku sliku Hrista kao naše Žrtve i našeg Poglavara sveštenečkoga, Pavle hrabri i podstiče vernike da žive u skladu sa svim što proističe iz tih istina. To podsticanje se posebno jasno vidi u Jevrejima 10,19-25.

Na grčkom jeziku ovaj je tekst uobličen kao jedna duga složena rečenica. Ona sadrži dve osnovne činjenice, iz kojih proističu tri opomene, od kojih svaka započinje rečju „da“ i pozivom, i svaka sadrži poznato trojstvo vere, nade i ljubavi. Svaki deo sa „da“ predstavlja novu stranu hrišćanske vere.

Ove ćemo sedmice proučavati tekst u Jevrejima 10,19-25. i njegovo praktično značenje u hrišćanskom životu.

Hristov veliki evanđeoski nalog u Mateju 28,18-20. sadrži i jedno veliko obećanje. Kakvo je to obećanje i šta znači u praktičnom smislu? Kako da u njemu nađemo ohrabrenje? Zašto je ono tako važno za nas?

PRISTUP NEBESKOJ SVETINJI

Čitajte tekst u Jevrejima 4,16; 6,19.20 i 10,19-21. Gde vernici imaju pristup i šta to znači za nas? Kakva nada se ovde nudi i, šta je još važnije, kakav uticaj ta nada treba da ima na naš život i veru?

Vernici imaju duhovni pristup nebeskoj Svetinji, Božijem nebeskom prestolu. Mi možemo tražiti da se približimo Bogu zato što nam je „prolaz“ omogućen Hristovom krvlju i Njegovom posredničkom prvosveštentičkom službom u našu korist. Tekst nas uverava da naša duša ima duhovno sidro u Isusu Hristu, koji se nalazi u neposrednoj blizini Oca (Jevrejima 4,14-16; 6,19.20). Sigurnost nam pruža činjenica da je Hristos stekao potpuni pristup Bogu posle proglašenja za nebeskog Poglavara sveštentičkog (Jevrejima 6,20). Prilikom svečanog uvođenja u ovu dužnost, Hristos je sedeo na nebeskom prestolu, što pokazuje Njegov carski položaj (Otkrivenje 3,21).

Radosna vest za nas je činjenica da se naš Predstavnik nalazi u prisustvu Oca. Više za nas ne služi neki zemaljski sveštenik, koji je i sam grešan. Mi imamo boljeg Sveštenika. Ništa ne odvaja Oca od Njegovog Sina. Pošto je Hristos savršen i bezgrešan, nije više potrebna zavesa koja će Božiju svetost zaklanjati od Isusa, našeg Poglavara sveštentičkog (Jevrejima 10,20).

„Šta posredovanje obuhvata? To je zlatni lanac koji povezuje ograničenog čoveka sa prestolom beskrajnog Boga. Čovek za kog je Hristos umro da bi ga spasao iznosi svoje molbe pred Božiji presto, i njegovu molbu preuzima sam Isus Hristos koji ga je otkupio svojom krvlju. Naš veliki Poglavar sveštentički svojom pravednošću podupire iskrenog molioca i Hristova molitva se stapa sa molitvom čoveka.“ (Elen Vajt, That I may know Him, str. 78)

Koliko možemo biti sigurni da možemo održavati usku vezu s Ocem, i sve to zahvaljujući onome što je Isus učinio i što i sada čini za nas!

Razmislite o tome šta znači Isusovo posredovanje za vas na Nebu? Zašto vam je to posredovanje tako očajnički potrebno?

OČIŠĆENI I UMIVENI

Čitajte tekst u Jevrejima 10,22. Koje uslove treba da ispunimo da bismo se približili Bogu u nebeskoj Svetinji?

Prema ovom tekstu, vernici treba da ispune četiri uslova da bi mogli da se približe Bogu:

1. Da dođu s iskrenim srcem. Srce podrazumeva naše unutrašnje biće, naše misli, naše pobude, naša osećanja, našu volju i naš karakter. Bog želi da budemo iskreni. Međutim, srce može da postane iskreno jedino ako se očisti. To ne znači da smo savršeni, već samo da težimo da se u nama izgradi Hristov karakter.

2. Da dođemo u punoj sigurnosti i veri. Kao što smo videli u jučerašnjem delu pouke, nema više nikakvog razloga da sumnjamo da ćemo dobiti pristup Bogu.

3. Da dođemo sa srcem koje je očišćeno od zle savesti. Originalni izraz „škropljenje srca“, preveden u Jevrejima 10,22. kao „očišćeni u srcima“, pripada jeziku Svetinje, i podseća nas na škropljenje naroda u Svetinji u pustinji (2. Mojsijeva 24,8; 3. Mojsijeva 8,23.24), što ga je učinilo obredno čistim, iako nije moglo da očisti i njegovu savest (Jevrejima 9,9.13). Međutim, čišćenje prave Svetinje na Nebu predstavlja i čišćenje savesti Hristovom krvlju (Jevrejima 9,14). Opravdanje pokajanog grešnika simbolički je predstavljeno ovim čišćenjem. On može da ima čistu savest zato što su mu gresi oprošteni.

4. Da dođemo „umiveni po telu vodom čistom“. Čini se da ovo ukazuje na hrišćansko krštenje, ali se može razumeti i u prenesenom smislu kao „kupanje vedeno u riječi“ (Efescima 5,26), kao čitanje Biblije i primenjivanje njenih načela u praktičnom životu.

U tekstu u Jakovu 4,7.8, Jakov se bori sa „nepostojanošću“ svojih čitalaca. Čini se da su ti ljudi izgubili sigurnost u svom opredeljenju za Boga. Postali su sklони dogovorima i nalaze se u neposrednoj opasnosti. Jakov se služi izrazima kojima se opisuje čistota Svetinje. Shvatanje po kom se Bogu možemo približiti jedino pošto se duhovno očistimo zaista je karakteristično za Svetinju.

Mora nam biti jasno da jedino Bog može da očisti naše srce. Zato se postavlja pitanje: koje bolne odluke moramo da donesemo da bismo omogućili Bogu da obavi to delo blagodat u našem životu?

VERA: BUDITE PUNI POVERENJA

Ponovo pročitajte tekst u Jevrejima 10,19-25. Jedna tema se stalno ponavlja, a to je naše poverenje ili, kako stoji u našem prevodu, „sloboda“. Grčka reč koja se ovde koristi znači smelost, hrabrost i neustrašivost, kojima se u Novom zavetu opisuje naš novi odnos sa Bogom.

Prvobitno se ova reč odnosila na otvorenost u govoru, što se u ovoj celini posebno osnosi na slobodu da se u molitvi približimo Bogu.

Ova vrsta otvorenosti u odnosu prema Bogu stvara radosno poverenje. Razlog i cilj našeg poverenja leži u tome što imamo Poglavara sveštenečkog na nebesima preko kog možemo da se približimo Bogu. Ovaj pristup je neograničen i ne može ga omesti ništa drugo osim nas samih i naših pogrešnih odluka. Imamo stalni poziv da uđemo u nebesku Svetinju.

Odakle dolazi ovo poverenje? Ono ne potiče od nas, već se javlja kada shvatimo da nam je Hristova krv osigurala pristup u Božiju blizinu.

Koji drugi tekstovi u Poslanici Jevrejima govore o poverenju i sigurnosti? Jevrejima 3,6.14; 4,16; 6,11; 11,1. Koju vrstu poverenja i sigurnosti opisuju ovi tekstovi?

Sigurnost i poverenje ne temelje se na nama samima, već samo na Hristu. Ovo stanje ne zavisi od toga ko smo mi, već ko je naš Posrednik. Zanimljivo je da se ne pominje da bi vernici mogli da imaju išta manje od „pune sigurnosti“ (Jevrejima 6,11; 10,22). Očigledno, novi put koji nam je za sva vremena otvoren Isusovom smrću dovešće nas bez izuzetka do punog poverenja, do pune sigurnosti. Ne očekuje se ništa manje od toga.

Postoje dva načina da se dostigne hrišćanska sigurnost i da se ona održi verom. Jedan je putem same vere (Efescima 3,12), drugi je vernom hrišćanskom službom bližnjima (1. Timotiju 3,13). Oba vida su neophodna i važna. Osim toga, u Poslanici Jevrejima sigurnost u veri i pozivanje da se dokažemo kao hrišćani idu ruku pod ruku. Hrišćansko življenje se nikada ne može odvojiti od hrišćanske vere.

Šta u životu postavlja izazov za naše poverenje u Boga ili našu punu sigurnost u Njegovu dobru volju prema nama? Šta bismo mogli učiniti da sebe zaštitimo od ove duhovne opasnosti?

NADA: BUDITE ISTRAJNI I NEPOKOLEBLJIVI

Pregledajte sledeće tekstove. Šta oni svi imaju zajedničko? Čega vernici treba da se drže?

Jevrejima 3,6 _____

Jevrejima 3,14 _____

Jevrejima 4,14 _____

Jevrejima 6,18 _____

Jevrejima 10,23 _____

Osim sigurnosti u spasenje, važno je da pokažemo istrajnost i da uzdižemo nadu koja nam je svima ponuđena. U Poslanici Jevrejima „čvrsto se držati“ predstavlja ozbiljan poziv. Moguće je steći utisak da su neki vernici polako odustajali od svoje hrišćanske vere i nade i da je apostol morao da ih ohrabri da izdrže. Tekst navodi i šta je to dostojno da se čuva: nada, poverenje, sigurnost i priznanje. Svi ovi izrazi odnose se u objektivnom smislu na hrišćansko verovanje. Sve nam je ovo moguće zato što naša nada nije utemeljena na nama, već na Isusu i na onome što je On učinio za nas. Onog trenutka kada zaboravimo ovu ključnu istinu, sigurno ćemo izgubiti sigurnost i poverenje.

Ovi tekstovi nas pozivaju da budemo čvrsti od „početka“ (Jevrejima 3,14) i „do samoga kraja“ (Jevrejima 3,6.14; 6,11). Držati se toga „tvrdo“ (Jevrejima 10,23) znači da moramo da imamo nepromenljivu i nepokolebljivu veru. Bez obzira na okolnosti, naša nada ostaje ista, naše predanje Bogu je nepromenljivo, jer se možemo pouzdati da je On veran i da će učiniti ono što je obećao.

Nema nikakve sumnje u to da je Bog veran svojoj Reči. On je ispunio obećanja koja je dao Avraamu i Sari (Videti i Rimljanima 4,19-21); On je ispunio obećanje o Hristovom prvom dolasku (Galatima 3,19) i ispuniće svoje obećanje o Hristovom drugom dolasku (Jevrejima 12,26). Međutim, Božije konačno obećanje je obećanje o večnom životu, koje je dao čak i pre nego što je vreme počelo da teče (Titu 1,2; 1. Jovanova 2,25).

Božija vernost je nepokolebljiva. „Ako ne vjerujemo, On ostaje vjeran; jer se sam Sebe ne može odreći.“ (2. Timotiju 2,13) Naša nevernost ili naše neverovanje neće promeniti Božiju nameru sa nama. Njegova obećanja ostaju nepromenjena pored naših moralnih poraza. Obećanja će nam i dalje biti dostupna zato što je vernost deo Božije prirode.

Tako je lako da se obeshrabrimo zbog svojih greha. Kako da nadvladamo svoje grehe, ali da ipak, u isto vreme, ne odustanemo ni kada doživimo poraz? Zašto se moramo uhvatiti za ova obećanja, a posebno onda kada doživimo poraz, kada padnemo?

LJUBAV: HRABRITE JEDAN DRUGOGA

**„I da razumijevamo jedan drugoga u potsticanju na ljubav i dobra djela.“
(Jevrejima 10,24)**

Iako se savet u Jevrejima 10,23. usredsređuje na pojedinačno ponašanje, sledeći, u Jevrejima 10,24, ima u vidu zajednicu vernika. Mi nismo sami na svom putu sa Hristom. Mi se moramo dosledno starati jedni o drugima.

Poziv da volimo jedni druge predstavlja tradicionalni činilac hrišćanskog ponašanja (Jovan 13,34.35; Galatima 5,13). Međutim, međusobna ljubav se ne javlja prirodno, sama od sebe. Poziv da uložimo trud da to postignemo ukazuje da je neophodno usredsređeno i pažljivo razmišljanje. Pozvani smo da poklonimo pažnju svojim saputnicima u veri i da razmišljamo kako bismo ih mogli pokrenuti da vole svoje bližnje i da čine dobra dela. Na nesreću, mnogo je lakše nekoga navesti da ustane protiv drugoga, nego da ga pokrenemo da se ponaša u skladu sa hrišćanskom ljubavlju, zar ne?

Prema tome, usredsredimo svoje napore na delovanje za dobro svoje društvene zajednice, jer ako sugrađane budemo pokrenuli svojom ljubavlju, ni njima neće preostati ništa drugo nego da vole bližnje i da čine dobra dela.

Čitajte tekst u Jevrejima 10,24.25. Kakve veze ljubav i dobra dela imaju sa našim okupljanjima?

Poslanica Jevrejima snažno naglašava činjenicu da mi možemo da međusobno pokazujemo hrišćansku ljubav na svojim hrišćanskim okupljanjima. Ako neko ne želi da dolazi na bogoslužjenja, kako bi mogao da uspešno ispuni Hristov zakon ljubavi? Ljudi mogu da misle da imaju neke svoje „dobre“ razloge da ne dolaze na hrišćanska bogoslužbena okupljanja, ali Poslanica Jevrejima naglašava osetljivu istinu da ih, na kraju, možda samo njihova vlastita ravnodušnost navodi na takve misli. Ako neko želi, uvek može da nađe razlog da izbegava posećivanje crkvenih bogoslužjenja ili drugih hrišćanskih okupljanja. Međutim, svi ti razlozi postaju nevažni kada se uzme u obzir pravi razlog dolaženja: da budemo na blagoslov bližnjima.

Ovakvo ponašanje, nadahnuto ljubavlju, postaje sve neophodnije što se više približavamo danu Hristovog dolaska. U početku teksta u Jevrejima 10,19-25, Pavle poziva vernike da se približe Bogu u nebeskoj Svetinji, a na njegovom kraju podseća ih da se dan Gospodnji sve više približava. Hristov dolazak treba uvek da bude osnovni podsticaj svima nama da se hrišćanski ponašamo.

Koga u svojoj crkvi želite da ohrabrite svojim rečima i delima ili makar samo svojom prisutnošću? Ako ste iskreni u svojim nastojanjima, možete pokrenuti velike promene u životu svojih bližnjih, a da i sami dobijete velike blagoslove.

ZA DALJE PROUČAVANJE

„U svojoj službi i radu, Posrednik će dostojanstvom i slavom silno nadmašiti zemaljsko sveštenstvo, koje je samo slika nebeskoga (...) Ovaj Spasitelj je morao da bude Posrednik, da stane između Višnjega i Njegovog naroda. Na taj način je otvoren put da krivac i grešnik može da nađe pristup Bogu zahvaljujući posredovanju nekoga drugoga. Grešnik ne može da se pojavi lično sa krivicom koja počiva na njemu, bez ikakvih većih zasluga od onih koje sam ima. Samo Hristos može da otvori put, prinoseći žrtvu koja zadovoljava zahteve Božijeg zakona. On je bio savršen, nepokvaren grehom. Bio je bez ikakve mane ili mrštine. Nikada ne bismo uvideli veličinu strašnih posledica greha da lek koji je za to ponuđen nije imao tako beskrajnu vrednost.“ (Elen Vajt, *The Spirit of Prophecy*, sv. 2, str. 11)

„Vera u pomirenje i Hristovo posredovanje održaće nas čvrstima i nepokolebljivima usred iskušenja sa kojima se suočavamo u crkvi koja se bori.“ (Elen Vajt, *The SDA Bible Commentary*, sv. 7A, str. 484)

PITANJA ZA DISKUSIJU:

1. Prelistajte celu Poslanicu Jevrejima. Zašto nas ta Poslanica neprestano poziva da se ponašamo na određeni način, na način koji neposredno proizlazi iz naše vere?
2. Razmislite malo o činjenici da imamo potpuni pristup Bogu. Šta bi to značilo? Kako ta činjenica treba da utiče na naš život, a posebno u vreme iskušenja ili u trenucima razočaranja našim duhovnim stanjem?
3. U čemu je razlika između „potpune sigurnosti“ u veri i drske smelosti u ponašanju?
4. Razmislite o rečima Elen Vajt u delu pouke za petak: „Nikada ne bismo uvideli veličinu strašnih posledica greha da lek koji je za to ponuđen nije imao tako beskrajnu vrednost.“ Šta nam to govori o tome koliko je greh strašan kada je za njegovo uklanjanje trebalo dati tako „beskrajnu vrednost“, život Božijeg Sina Isusa Hrista? Kako da razumemo pojam „beskrajne vrednosti“? Kako nam činjenica da je Isus Stvoritelj pomaže da shvatimo ovu zadivljujuću istinu? Kako da se naš život ne preobrazi kada se suočimo s ovom velikom istinom? Kako bismo mogli znati za ove velike istine, a da ne poželimo da ih objavimo drugima?
5. Kako da razvijamo duhovna prijateljstva u kojima bismo hrabрили jedni druge da više volimo bližnje i da živimo životom punim dobrih dela? Koje duhovne blagoslove dobijate na zajedničkim okupljanjima vernika? Šta propuštate ako ne učestvujete na bogoslužnjima u crkvi, zajedno s ostalim vernicima?

OKTOBAR

SPREMNI ZA PRIJEM DUHA

1. U Psalam 51,7	Najveći dar
2. S 2. Korinćanima 1,21.22	Najveća potreba
3. Č Filibljanima 2,2	Najveći dar
4. P Psalam 139,23.24	Temeljna reforma
5. S Dela 2,1	Lično ispitivanje
	Jednodušni
	Otvaranje srca
6. N Filibljanima 2,3	Težiti skladu
7. P Luka 18,13	Naše duhovne potrebe
8. U Filibljanima 3,7	Samoodricanje
9. S Jovan 15,5	Otvaranje srca
10. Č Filibljanima 2,15	Ispražnjena posuda
11. P Kološanima 1,10	Pristojan život
12. S Kološanima 1,12.13	Sunce pravde čisti dušu

	Promenjeno ruho
13. N Filibljanima 3,20	Oči uprte prema nebu
14. P Isaija 1,18	Od skerleta do beline
15. U Matej 22,11.12	Promenjeno ruho
16. S Filibljanima 2,13	Pokoravanje volje
17. Č Otkrivenje 3,18	Potčinjavanje samog sebe
18. P Efescima 3,16	Pokoran um
19. S 1. Korinćanima 1,10	Uklanjanje svake prepreke

	Neprestana povezanost
20. N 2. Korinćanima 7,1	Strah Božiji
21. P 1. Korinćanima 2,12	Očekujući velika dela
22. U Luka 18,7	Moleći se za Njegov blagoslov
23. S Jevrejima 4,16	Verujući u Njegovo obećanje
24. Č Luka 18,1	Neprestana povezanost
25. P Dela 4,31	Iskreno Ga ceniti
26. S 1. Korinćanima 2,13	Više propovedanja

	Usrdnije molitve
27. N 1. Korinćanima 3,13	Više predanja
28. P Dela 2,46.47	Posvećeni vernici
29. U Isaija 58,9.10	Više milosti
30. S Jeremija 14,20.21	Usrdnije molitve
31. Č Danilo 9,19	Molitva za Božji narod

NOVEMBAR

ISPUNJENI DUHOM

Nova Pedesetnica

1. P Dela 5,12 Probuđenje na dan Pedesetnice
2. S Dela 5, 14.15 Neograničen misionarski duh

Izlivanje Duha u punini

3. N Dela 6,7 Nova Pedesetnica
4. P Dela 2,41.42 Posebno izlivanje duhovne milosti
5. U Dela 2,2 Izlivanje Duha u punini
6. S Marko 13,33 Nema određenog vremena
7. Č Dela 1,6.7 Bez uzbuđenja
8. P Dela 2,12 Na nesvakidašnji način
9. S Dela 2,14-16 Neočekivani ljudi

Ni osećanje, ni zanos

10. N Jovan 3,9-12 Kao što Bog želi
11. P Dela 4,13 Ljudski planovi ponekad ostaju po strani
12. U Dela 4,18-20 Često odbacivan
13. S Dela 5,40.41 Čuvajte se odbijanja
14. Č 2. Korinćanima 4,1.2 Ni osećanje, ni zanos
15. P Titu 2,7.8 Ni uzbuđenje, ni posebni događaji
16. S Titu 2,1 Ne težiti za originalnošću

Duhovni preobražaj

17. N Titu 1,9 Bez nereda i fanatizma
18. P 1. Korinćanima 14,40 Božje delo odlikuje se smirenošću
19. U Filibljanima 3,8 Duhovni preobražaj
20. S Rimljanima 15,13 Duh donosi mir i radost
21. Č Filibljanima 4,4 On poziva na radosnu hvalu
22. P Dela 4,32 Izražavanje bratske ljubavi
23. S 2. Korinćanima 8,3.4 Darežljivost i dobročinstvo

Hrabro svedočenje

24. N Galatima 3,27.28 Oslobođeni predrasuda i razlika
25. P Dela 2,43-45 Uklonjeni sebičnost i nepoštenje
26. U Dela 5,28.29 Hrabro svedočenje
27. S 1. Petrova 5,7.8 Probuđen sotonin gnev
28. Č Otkrivenje 18,4 Istinita i lažna probuđenja
29. P Danilo 12,1 Snaga u vreme nevolje
30. S Luka 21,36 Sada je vreme za pripremu

DECEMBAR

POBEDNICI U DUHU

Vojnici za Hrista

1. N Efescima 6,12	Duhovna borba
2. P Efescima 6,13-17	Vojnici za Hrista
3. U 1. Timotiju 6,12	Služba našem Vojskovođi
4. S 1. Petrova 4,12.13	Korisna iskušenja i prepreke
5. Č Otkrivenje 12,12	Neprijatelj se lako ne predaje
6. P Efescima 6,14.15	Otkrivanje neprijateljevih zamki
7. S Rimljanima 8,15	Božji put

Uvek otvorena vrata

8. N 1. Jovanova 5,4	Vera donosi snagu
9. P Otkrivenje 3,8	Uvek otvorena vrata
10. U 1. Korinćanima 9,24.25	Težiti svakodnevnoj pobedi
11. S Rimljanima 8,37	Svaka pobeda čini sledeću lakšom
12. Č Rimljanima 8,1	Obećanje uzvišene snage
13. P Jakov 4,7.8	Bliži Isusu
14. S Luka 15,7	Pobeda donosi radost Nebu

Pobeda na bojnopolju

15. N 1. Korinćanima 15,57	Nepobedivi sa Hristom
16. P Zaharija 3,2	Glavnja istrgnuta iz ognja
17. U Jovan 17,14.15	Pobeda na bojnopolju
18. S Otkrivenje 2,7	Drvo života
19. Č Otkrivenje 2,10	Pobednička kruna
20. P Otkrivenje 3,4	Hodaće s Njim odeveni u belo
21. S Otkrivenje 3,5	Imena upisana u knjigu života

Pobeda kroz Hrista

22. N Otkrivenje 3,10	Sačuvani u času iskušenja
23. P Otkrivenje 3,12	Stub u Božjem hramu
24. U Otkrivenje 3,21	Mesto na Njegovom prestolu
25. S Jevrejima 2,14.15	Pobeda kroz Hrista
26. Č Otkrivenje 12,11	Krvlju Jagnjetovom
27. P 1. Petrova 2, 21-24	Ići za uzorom
28. S Jovan 16,33	Osigurana pobeda

Naslednici Cara

29. N Otkrivenje 2,17	Pobedonosna crkva
30. P Otkrivenje 21,7	Naslednici Cara
31. U Jevrejima 10,37.38	I na kraju pobednici

ČITANJE BIBLIJE REDOM

Oktobar	Novembar	Decembar
1. Amos 1-3	1. Luka 7-8	1. 1. Korinćanima 10-12
2. " 4-6	2. " 9-11	2. " 13-16
3. " 7-9		3. 2. Korinćanima 1-5
4. Avdija i Jona 1-4	3. " 12-14	4. " 6-9
5. Mihej 1-4	4. " 15-17	5. " 10-13
6. " 5-7	5. " 18-20	6. Galatima 1-3
7. Naum 1-3	6. " 21-22	7. " 4-6
8. Avakum 1-3	7. " 23-24	
9. Sofonija 1-3	8. Jovan 1-3	8. Efescima 1-6
10. Agej 1-2	9. " 4-6	9. Filibljanima 1-4
11. Zaharija 1-3	10. " 7-9	10. Kološanima 1-4
12. " 4-6	11. " 10-12	11. 1. Solunjanima 1-5
13. " 7-10	12. " 13-15	12. 2. Solunjanima 1-3
14. " 11-14	13. " 16-18	13. 1. Timotiju 1-6
15. Malahija 1-4	14. " 19-21	14. 2. Timotiju 1-4
16. Matej 1-5	15. Dela 1-3	15. Titu i Filimonu
17. " 6-8	16. " 4-6	16. Jevrejima 1-5
18. " 9-11	17. " 7-9	17. " 6-9
19. " 12-13	18. " 10-12	18. " 10-13
20. " 14-15	19. " 13-15	19. Jakov 1-5
21. " 16-17	20. " 16-18	20. 1. Petrova 1-5
22. " 18-20	21. " 19-23	21. 2. Petrova 1-3
23. " 21-25	22. " 24-26	22. 1. Jovanova 1-3
24. " 26-28	23. " 27-28	23. " 4-5
25. Marko 1-3	24. Rimljanima 1-3	24. 2. i 3. Jovanova
26. " 4-6	25. " 4-6	25. Judina poslanica
27. " 7-9	26. " 7-9	26. Otkrivenje 1-4
28. " 10-13	27. " 10-12	27. " 5-9
29. " 14-16	28. " 13-16	28. " 10-13
30. Luka 1-3	29. 1. Korinćanima 1-5	29. " 14-16
31. " 4-6	30. " 6-9	30. " 17-19
		31. " 20-22

VEČERNJE BOGOSLUŽENJE U PORODICI

Oktobar	Novembar	Decembar
1. Psalam 79.	1. Psalam 105,1-15.	1. Psalam 121.
2. Psalam 80.	2. Psalam 105,16-31.	2. Psalam 122.
3. Psalam 81.	3. Psalam 105,32-45.	3. Psalam 123.
4. Psalam 82.	4. Psalam 106,1-16.	4. Psalam 124.
5. Psalam 83.	5. Psalam 106,17-32.	5. Psalam 125.
6. Psalam 84.	6. Psalam 106,33-48.	6. Psalam 126.
7. Psalam 85.	7. Psalam 107,1-21,	7. Psalam 127.
8. Psalam 86.	8. Psalam 107,22-43.	8. Psalam 128.
9. Psalam 87.	9. Psalam 108.	9. Psalam 129.
10. Psalam 88	10. Psalam 109,1-16.	10. Psalam 130.
11. Psalam 89,1-13.	11. Psalam 109,17-31.	11. Psalam 131.
12. Psalam 89,14-26.	12. Psalam 110.	12. Psalam 132.
13. Psalam 89,27-39.	13. Psalam 111.	13. Psalam 133.
14. Psalam 89,40-52.	14. Psalam 112.	14. Psalam 134.
15. Psalam 90.	15. Psalam 113.	15. Psalam 135.
16. Psalam 91.	16. Psalam 114.	16. Psalam 136,1-13.
17. Psalam 92.	17. Psalam 115.	17. Psalam 136,15-26.
18. Psalam 93.	18. Psalam 116.	18. Psalam 137.
19. Psalam 94.	19. Psalam 117.	19. Psalam 138.
20. Psalam 95.	20. Psalam 118,1-14.	20. Psalam 139.
21. Psalam 96.	21. Psalam 118,15-29.	21. Psalam 140.
22. Psalam 97.	22. Psalam 119,1-14.	22. Psalam 141.
23. Psalam 98.	23. Psalam 119,15-29.	23. Psalam 142.
24. Psalam 99.	24. Psalam 119,30-43.	24. Psalam 143.
25. Psalam 100.	25. Psalam 119,44-56.	25. Psalam 144.
26. Psalam 101.	26. Psalam 119,57-90.	26. Psalam 145.
27. Psalam 102,1-14.	27. Psalam 119,91-117.	27. Psalam 146.
28. Psalam 102,15-28.	28. Psalam 119,118-143.	28. Psalam 147.
29. Psalam 103.	29. Psalam 119,144-176.	29. Psalam 148.
30. Psalam 104,1-18.	30. Psalam 120.	30. Psalam 149.
31. Psalam 104,19-35.		31. Psalam 150.

Predlažemo vernicima da ove tekstove čitaju u toku večernjeg bogoslužjenja u svojoj porodici.

POČETAK SUBOTE U OKTOBRU 2013. GODINE

MESTO	4.	11.	18.	25.
	Kladovo, Negotin	18,06	17,53	17,41
Bor, Zaječar, Pirot , Strumica	18,08	17,55	17,43	17,32
Vršac , Paraćin, Niš , Leskovac, Vranje, Radoviš, Kavadarci, Đevdelija , Jagodina	18,10	17,57	17,45	17,34
Kikinda , Srpska Crnja, Alibunar, Kovin, Smederevo , Požarevac, Smederevska Palanka, Kruševac , Kumanovo , Veles	18,12	17,59	17,47	17,36
Senta, Bečež, Zrenjanin , Pančevo, Beograd , Arandelovac, Kragujevac , Kraljevo, Kosovska Mitrovica, Priština , Tetovo, Skoplje , Prilep, Bitolj	18,14	18,01	17,49	17,38
Subotica , Bačka Topola, Kula, Vrbas, Novi Sad , Ruma, Valjevo, Čačak, Novi Pazar, Đakovica, Prizren, Ohrid	18,16	18,03	17,51	17,40
Sombor , Bačka Palanka, Šid, Srem. Mitrovica, Bogatić, Šabac , Užice, Berane, Peć , Debar	18,18	18,05	17,53	17,42
Beli Manastir, Osijek , Dalj, Vukovar, Vinkovci, Bijeljina , Loznica, Pljevlja, Kolašin	18,20	18,07	17,55	17,44
Tuzla, Foča, Podgorica , Ulcinj	18,22	18,09	17,57	17,46
Podr. Slatina, Slavonska Požega, Slavonski Brod, Derвента, Dobož, Sarajevo , Bileća, Zelenika	18,24	18,11	17,59	17,48
Koprivnica, Bjelovar, Virovitica , Daruvar, Bos. Gradiška , Nova Gradiška, Zenica, Mostar , Trebinje, Dubrovnik	18,26	18,13	18,01	17,50
Murska Sobota, Ormož , Čakovec, Varaždin , Prijedor, Banja Luka , Jajce, Metković, Pelješac, Mljet	18,28	18,15	18,03	17,52
Maribor , Livno, Hvar, Korčula, Ptuj , Krapina, Zagreb , Sisak, Drvar	18,30	18,17	18,05	17,54
Dravograd, Slovenj Gradec, Rogaška Slatina, Celje , Zidani Most, Karlovac, Slunj, Bihać, Knin, Split , Brač	18,32	18,19	18,07	17,56
Mežica, Gospić , Šibenik, Vis	18,34	18,21	18,09	17,58
Jesenice, Kranj, Ljubljana , Crikvenica, Krk, Rab, Pag, Zadar, Dugi Otok, Biograd na moru	18,36	18,23	18,11	18,00
Kranjska Gora, Postojna, Rijeka , Cres, Lošinj	18,38	18,25	18,13	18,02
Gorica, Koper, Rovinj, Pula	18,40	18,27	18,15	18,04

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U NOVEMBRU 2013. GODINE

MESTO					
	1.	8.	15.	22.	29.
Kladovo, Negotin	16,18	16,11	16,04	15,58	15,54
Vršac , Bor, Zaječar, Knjaževac, Pirot	16,20	16,13	16,06	16,00	15,56
Kikinda , Srpska Crnja, Alibunar, Požarevac, Niš	16,22	16,15	16,08	16,02	15,58
Subotica, Senta, Bečej, Zrenjanin , Pančevo, Kovin, Smederevo , Sm. Palanka, Jagodina, Paraćin, Kruševac , Leskovac, Vranje, Radoviš, Strumica	16,24	16,17	16,10	16,04	16,00
Bačka Topola, Kula, Vrbas, Novi Sad , Ruma, Beograd , Aranđelovac, Kragujevac, Kumanovo, Kavadarci, Đevdelija	16,26	16,19	16,12	16,06	16,02
Sombor , Bačka Palanka, Srem. Mitrovica, Bogatić, Šabac , Valjevo, Čačak, Kraljevo, Kosovska Mitrovica, Priština , Skoplje , Veles	16,28	16,21	16,14	16,08	16,04
Beli Manastir, Osijek , Vinkovci, Bijeljina , Loznica, Užice, Novi Pazar, Prizren, Tetovo, Prilep	16,30	16,23	16,16	16,10	16,06
Tuzla, Berane, Peć, Đakovica, Bitolj	16,32	16,25	16,18	16,12	16,08
Virovitica, Podr. Slatina, Slav. Požega, Sl. Brod, Derventa , Doboj, Pljevlja, Kolašin	16,34	16,27	16,20	16,14	16,10
Murska Sobota, Čakovec, Varaždin , Koprivnica, Bjelovar, Daruvar, Bos. Gradiška, Nova Gradiška, Zenica, Sarajevo , Foča, Podgorica	16,36	16,29	16,22	16,16	16,12
Maribor , Ormož, Ptuj , Banja Luka , Bileća, Bar, Ulcinj	16,38	16,31	16,24	16,18	16,14
Slovenj Gradec, Celje , Krapina, Zagreb , Sisak, Prijedor, Jajce, Mostar , Trebinje, Dubrovnik, Zelenika	16,40	16,33	16,26	16,20	16,16
Dravograd, Mežica, Rogaška Slatina, Zidani Most, Karlovac, Drvar, Livno, Metković, Pelješac, Mljet	16,42	16,35	16,28	16,22	16,18
Kranj, Ljubljana , Slunj, Bihać, Knin, Split , Brač, Hvar, Korčula	16,44	16,37	16,30	16,24	16,20
Kranjska Gora, Jesenice, Postojna, Crikvenica, Gospić , Šibenik, Biograd na moru	16,46	16,39	16,32	16,26	16,22
Gorica, Rijeka , Krk, Cres, Rab, Zadar, Pag, Dugi Otok, Vis	16,48	16,41	16,34	16,28	16,24
Koper, Lošinj	16,50	16,43	16,36	16,30	16,26
Rovinj, Pula	16,52	16,45	16,38	16,32	16,28

Podaci iz ove tabele izvedeni su po zimskom računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U DECEMBRU 2013. GODINE

MESTO	DATUM			
	6.	13.	20.	27.
Kladovo, Negotin	15,52	15,52	15,54	15,57
Srpska Crnja, Vršac , Bor, Zaječar	15,54	15,54	15,56	15,59
Senta, Kikinda, Zrenjanin , Alibunar, Kovin, Požarevac, Knjaževac, Piroć	15,56	15,56	15,58	16,01
Subotica , Bačka Topola, Bečej, Pančevo, Beograd, Smederevo , Smed. Palanka, Jagodina, Paraćin, Niš , Leskovac	15,58	15,58	16,00	16,03
Sombor , Kula, Vrbas, Novi Sad , Ruma, Arandelovac, Kragujevac , Kruševac, Vranje, Radoviš, Strumica	16,00	16,00	16,02	16,05
Dalj, Vukovar, Šid, Sremska Mitrovica, Bogatić, Šabac , Valjevo, Čačak, Kraljevo , Kumanovo, Kavadarci, Đevdlija	16,02	16,02	16,04	16,07
Beli Manastir, Osijek , Vinkovci, Bijeljina , Loznica, Užice, Novi Pazar, Kosovska Mitrovica, Priština, Skoplje , Veles	16,04	16,04	16,06	16,09
Podravska Slatina, Tuzla, Peć , Đakovica, Prizren, Tetovo, Prilep	16,06	16,06	16,08	16,11
Murska Sobotica, Čakovec, Koprivnica, Bjelovar, Virovitica , Daruvar, Slav. Požega, Slav. Brod, Derventa , Doboj, Pljevlja, Berane, Bitolj	16,08	16,08	16,10	16,13
Ptuj , Ormož, Varaždin , Bosanska Gradiška, Nova Gradiška, Zenica, Sarajevo , Foča, Kolašin , Debar, Ohrid	16,10	16,10	16,12	16,15
Maribor , Celje, Krapina, Zagreb , Sisak, Prijedor, Banja Luka, Podgorica	16,12	16,12	16,14	16,17
Dravograd, Mežica, Rogaška Slatina, Zidani Most, Jajce, Mostar , Bileća, Trebinje, Zelenika , Bar, Ulcinj	16,14	16,14	16,16	16,19
Slovenj Gradec, Karlovac, Slunj, Bihać, Drvar, Livno, Metković, Dubrovnik	16,16	16,16	16,18	16,21
Jesenice, Kranj, Ljubljana , Knin, Pelješac, Mljet	16,18	16,18	16,20	16,23
Kranjska Gora, Postojna, Rijeka , Crikvenica, Krk, Gospić, Šibenik, Split , Brač, Hvar, Korčula	16,20	16,20	16,22	16,25
Gorica, Koper, Cres, Rab, Pag, Zadar, Biograd na moru, Vis	16,22	16,22	16,24	16,27
Rovinj, Pula , Lošinj, Dugi Otok	16,24	16,24	16,26	16,29

Podaci iz ove tabele izvedeni su po zimskom računanju vremena.